

DEVİRİMCİ BİR SINIF HAREKETİ İÇİN

İLERİ!

KOCAER İŞÇİLERİ: KÖLELİK DÜZENİNİ BİTİRECEĞİZ!"

İzmir Aliğa'da direnişlerini sürdüren Kocaer Haddecilik işçileri, "Bu sömürü ve kölelik düzenini biz burada bitireceğiz!" dedi. »10

SERMAYE SINIFININ "ADALETİ"

Gezi sürecindeki yaralanma ve ölümlerle sonuçlanan tüm davalarda tecelli eden bir kez daha sermaye sınıfının adaleti oldu »7

UMUT GÜLER: CENAZENİN GÖSTERİYE DÖNÜŞMESİNDEN KORKUYORLAR!

Rojava'da şehit düşen ve cenazesinin Türkiye'ye geçirilmesi engellenen Aziz Güler'in ağabeyi Umud Güler'le konuştuk. »24

SURİYE VE ORTADOĞU'NUN TÜM KARDEŞ HALKLARININ YAKICI İHTİYACI:

BİRLEŞİK SOSYALİST DEVRİM!

s.18

Türkiye toplumunu kuşatan bu boğucu ve gerici atmosfer ancak düzene karşı devrimci bir program etrafında birleşmiş işçi sınıfının vereceği mücadele ile dağılabilir. Toplumun sınıflara bölündüğü, siyasal yaşamdan gündelik gelişmelere kadar tüm süreçlerin bu temel gerçeklik üzerinden şekillendiği bir düzende; devrimci işçi sınıfı siyasal mücadele sahnesinde yerini almaksızın herhangi bir sürece müdahale etmek, olayların akışına devrimin ihtiyaçları ekseninde yön vermek mümkün olmayacaktır. Dahası, her türden

burjuva gericiğinin panzehiri sosyal mücadelelerdir, sınıf merkezli hareketlenmelerdir. Biz buna TEKEL direnişinde, metal fırtınasında, Greif işgalinde bizzat tanıklık ettik.

İşte bu yalın gerçeklik ekseninde tüm dikkatler devrimci bir işçi hareketi yaratmaya odaklanmalıdır. Ortaya çıkan her türden olanak, her türlü gelişme devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için değerlendirilmelidir. Güncel siyasal gündemlere yönelik müdahale görevleri de esasen bu kapsamdadır. » 3

» PARLAMENTER HAYALER DEĞİL, DEVİRİMCİ SINIF MÜCADELESİ! s.4

» 'OY AVÇISI' CHP'DEN EMEKÇİLERE SAHTE VAATLER s.5

» GENETİĞİ KİRLİ VE KANLI DEVLET! s.9

SERMAYE DÜZENİNİN SURİYE POLİTİKASI ÇÖKTÜ

AKP iktidarının izlediği dış politika, sermaye sınıfı ve emperyalistlerin çıkarlarını esas alıyordu. Yani çöküş sürecinde olan sadece dinci gericiğın değil, aynı zamanda Türk burjuvazisinin de dış politikasıdır. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetin kazanımlarını bir kenara atarak dinci gericiğe yatırım yapan burjuvazi, -emperyalistler gibi- AKP'ye tam destek vermiştir. Dinci iktidarın burjuvazinin bir kesimi ile emperyalistlerle son dönemde yaşadığı gerilim, iflas eden politikada ısrar etmesi ve toplumsal meşruiyetini yitirdiği için, "değiştirilmesi gereken bir at" durumuna düşmesindedir.

s.3

Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!

Türkiye toplumunu kuşatan bu boğucu ve gerici atmosfer ancak düzene karşı devrimci bir program etrafında birleşmiş işçi sınıfının vereceği mücadele ile dağılabilir. Toplumun sınıflara bölündüğü, siyasal yaşamdan gündelik gelişmelere kadar tüm süreçlerin bu temel gerçeklik üzerinden şekillendiği bir düzende; devrimci işçi sınıfı siyasal mücadele sahnesinde yerini almaksızın herhangi bir sürece müdahale etmek, olayların akışına devrimin ihtiyaçları ekseninde yön vermek mümkün olmayacaktır.

Düzen siyasetine hali hazırda rengini veren en temel olgu çok yönlü belirsizlik ve artan gerilim ortamıdır. Öyle ki, durumun kendisi sermaye çevrelerinin uykularını kaçırarak denli ağırdır. Tam da bu nedenle emperyalistler ve yerli işbirlikçileri, 1 Kasım seçimlerine sayılı günler kala tüm düzen güçlerinden sermaye açısından "istikrar" ve "güven" ortamı sağlamalarını telkin etmektedir.

Esasta 7 Haziran seçimlerinin ortaya çıkardığı sonuçlar düzen cephesinden daha umut verici bir tablo çizmekteydi. Zira sermaye çevreleri 7 Haziran'ın ardından kurulacak olan büyük koalisyon ile kendisine daha güvenli bir ortam yaratmayı, kapsamlı saldırı politikalarını CHP'nin ortak olduğu bir koalisyon hükümeti üzerinden daha elverişli koşullarda hayata geçirebilmeyi umuyordu. Bunun kolay olmayacağını gelişmeler tüm çıplaklığı ile gözler önüne serdi.

Zira 13 yıldır sermaye devletinin dümenini elinde tutan AKP, iktidar gücünü paylaşmaya kolayından yanaşmadı. Bu uğurda sonuna kadar direneceğini gösterdi. İktidar gücünü elinde tutmak için her türden kirli yöntemi uygulayacak kadar gözü kararan AKP, ilk iş olarak Kürt halkına ve ilerici-devrimci güçlere savaş ilan etti. Seçim hezimetini toplumsal desteğinin giderek ayağının altından kaydığını gören dinci-faşist iktidar, ayakta kalmak için zorbalığa sarıldı. Zorbalığa sarıldı çünkü 13 yıldır birikmiş sayısız kirli dosya raflarda açılmayı bekliyordu.

Lakin AKP iktidarının bu kanlı ve kirli çırpınışı düzen siyaseti açısından daha da kırılmalı bir ortam yaratmaktan başka bir işe yaramadı. Geline yerde düzen siyaseti çok yönlü gelişmelere ve kırılmalara gebe bir tabloya sahip. 1 Kasım seçimlerinin sonucu ne olursa olsun atmosferin daha da ağırlaşacağı ise kesin görünüyor.

Bu gelişmelerin ve olası "sürprizlerin" kokusunu en başta Kaçak Saray'da ikamet eden Tayyip Erdoğan ve avanesi almış görünüyor. Şimdiden ailelerini ve servetlerini yurt dışına kaçırmak için kolları sıvayan AKP şefleri, siyasal belirsizliğin fazlasıyla farkındalar ve ona göre konum belirliyorlar.

Düzen cephesinde bu gelişmeler yaşanırken, düzen siyasetininin çatlaklarında politika yapan ve HDP çatısında bir araya gelen reformist sol güçler ise yeni bir seçim heyecanı içerisinde. Şimdiden kitlelere "iktidar" vaadinde bulunuyorlar.

Kapitalist sistemde seçimlerin tam bir aldatmaca olduğu

son yaşanan gelişmeler üzerinden gün gibi ortaya çıkmışken, kitlelerin yüzünü bir kez daha düzene çevirmek için canla başla çalışıyorlar. Elbette bunun bir mantığı, programatik bir alt yapısı ve temelinde bir dünya görüşü yer alıyor. Zira her türden reformist ve sosyal demokrat program, düzenin kendisiyle değil sonuçlarıyla ilgilenir. Düzeni aşmayı değil kendi temelleri üzerinden iyileştirmeyi esas alır.

İşte HDP ve diğer tüm reformist çevrelerin güncel tutumunun gerisinde bu dünya görüşü ve programatik temel yer almaktadır. Bu nedenle son tahlilde düzen siyasetinden bağımsız bir hareket zemini bulunmamaktadır.

Türkiye toplumunu kuşatan bu boğucu ve gerici atmosfer ancak düzene karşı devrimci bir program etrafında birleşmiş işçi sınıfının vereceği mücadele ile dağılabilir. Toplumun sınıflara bölündüğü, siyasal yaşamdan gündelik gelişmelere kadar tüm süreçlerin bu temel gerçeklik üzerinden şekillendiği bir düzende; devrimci işçi sınıfı siyasal mücadele sahnesinde yerini almaksızın herhangi bir sürece müdahale etmek, olayların akışına devrimin ihtiyaçları ekseninde yön vermek mümkün olmayacaktır. Dahası, her türden burjuva gericiğinin panzehiri sosyal mücadelelerdir, sınıf merkezli hareketlenmelerdir. Biz buna TEKEL direnişinde, metal fırtınasında, Greif işgalinde bizzat tanıklık ettik.

İşte bu yalın gerçeklik ekseninde tüm dikkatler devrimci bir işçi hareketi yaratmaya odaklanmalıdır. Ortaya çıkan her türden olanak, her türlü gelişme devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için değerlendirilmelidir. Güncel siyasal gündemlere yönelik müdahale görevleri de esasen bu kapsamdadır.

Bu konuda komünistlerin 7 Haziran seçimlerinin ardından yaptığı değerlendirmede öne çıkan şu vurgu bugün hala yol göstericidir: "Devrimci bir sınıf hareketi geliştirmek hedefi partimiz için artık çok daha somut, elle tutulur ve gerçekleştirilebilir bir hedef haline gelmiştir. Seçim sürecinin kulakları sağır eden gürültüsü içinde son derece cılız kalan sesimizle her türden oportünist hayale karşı "Tek yol devrim!" diye haykırdık. Büyük metal fırtınası dosta düşmana devrimin taşıyıcısı olabilecek biricik sınıfın varlığını gösterdi.

7 Haziran seçim sürecinde devrim mücadelesinin en büyük kazanımı tam da bu olmuştur. Türkiye'nin devrimci geleceğine de buradan yürünecektir." (7 Haziran seçimleri ve sonrası - tkip.org)

Son söz olarak: Gün devrimci bir sınıf hareketi yaratmak için seferber olma günüdür.

Sermaye düzeninin Suriye politikası çöktü

Dört buçuk yıldan beri Suriye'ye karşı yıkıcı bir savaş sürdüren emperyalistlerle bölgedeki suç ortakları, Rusya'nın savaşa fiilen katılmasından büyük bir rahatsızlık duydular. Batılı emperyalist şefler yaptıkları açıklamalarla, Suriye'deki cihatçı tetikçilerinin hedef alınmasından duydukları rahatsızlığı dile getiriyorlar. Suriye'deki yıkımdan ve dökülen kandan birinci dereceden sorumlu olan Türkiye, Suudi Arabistan, Katar rejimleri ise, histerik bir şekilde Rusya'ya hücum geçtiler. Eli kanlı rejimlerin bu telaşı, milyarlarca dolar harcayarak besledikleri cihatçı katillerin yok edilme tehlikesine maruz kalmalarından dolayıdır.

Dinci gerici şeflerin telaşı dorukta...

Ortadoğu'daki hegemonya çatışmasının yeni bir boyut kazanması anlamına da gelen Rusya'nın yeni hamlesinden en çok rahatsız olanlar kaçak sarayın efendisiyle müritleri oldu. Zira AKP'nin Osmanlı'ya özenen yayılmacı, küstah dış politikası, Rusya'nın Suriye savaşına fiilen katılmasıyla yeni bir darbe aldı. Kural tanımaz sömürü ve yağma sayesinde palazlanan Türk burjuvazisinden güç alan bu politika, AKP'nin iktidarı ele geçirme süreciyle doruğa ulaştırılmıştı. Sermaye ve emperyalistlerin hizmetindeki AKP, yayılmacı dış politikayı, dinci gerici planlarının hayata geçirilmesi için "altın bir fırsat" saymış, bundan dolayı fütursuzlukta sınır tanımamıştı. 80 yılda Kürt sorununu çözemeyen sermaye iktidarını temsil eden dinci gericilik, Ortadoğu'da "dinci krallık" kurma hayallerine bile kapılmış, Şam'daki Emevi Camisi'nde Cuma namazı kılarak, bu krallığı ilan etme hayallerine kapılmıştı.

Ortadoğu'daki gelişmelerin seyri sonucu AKP iktidarının Osmanlı'yı canlandırma hevesleri kursağında kalmış, Suriye politikası iflas etmişti. Buna karşın dinci şefler, Suriye'deki tetikçilerine güvenerek, küstah tutumlarında ısrarlı görünüyordular. Cihatçı teröre verdikleri destek, yani Suriye halklarına karşı savaş suçu işlediklerinin dünya tarafından bilinmesine rağmen, politikalarında ısrarcıydılar. Oysa Rusya'nın savaşa katılması bu rahatlığı yerle bir etti. Zira Rusya sadece IŞİD'e değil, tüm cihatçı çetelere savaş ilan etti ve Türk devletinin tetikçileri dahil bu çeteleri hedef alan hava saldırılarına devam ediyor. İç politikada sıkışan, suç dosyalarının açılmasından korkan dinci şeflerin artık tek umudu, saldırganlık ve savaş aygıtı NATO'dur. Bu savaş aygıtının -en azından şimdilik- Rusya'ya savaş ilan edecek durumda olmadığı dikkate alındığında, oğlunu İtalya'ya transfer eden kaçak sarayın şefi başta olmak üzere AKP şeflerinin telaşlanmakta haklı oldukları görülür.

"BOP eşbaşkanlığı"ndan rezil çöküşe...

Kendini emperyalist/siyonist güçlerin Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) "eşbaşkanı" ilan eden AKP şefi Tayyip Erdoğan, ABD'nin bölgedeki "etkin taşeronu" olmanın özgüveniyle hareket ediyordu.

Zira hem "eşbaşkanı" hem "ılımlı İslam modeli" olarak Ortadoğu podyumlarında boy göstermenin "avantajları"ni kullanmanın keyfini çıkarıyordu. Oysa rüzgar tersine döndü ve o, artık utanç verici bir çöküşün eşliğindedir.

Arap dünyasındaki halk isyanlarından sonra İhvanlıların (Müslüman Kardeşler) yeni mevziler kazanmasıyla sultanlık hayalleri depreşen AKP şefi, Mısır ve Tunus'taki ortaklarının alaşağı edilmeleriyle ağır bir darbe yemiş, bunun sonucunda "model" vasfını yitirmişti. Rusya'nın hamlesiyle yeni bir darbeye sersemleyen dinci iktidarın şefleri, soluğu NATO'nun kapısında aldılar. Yayılmacı politikanın önde gelen mimarı ve icraatçısı olan "BOP eşbaşkanı" artık hem iç hem dış politikada rezil bir çöküşün içinde bulunuyor.

Saldırgan politika sermayenin, fatura halkların

AKP iktidarının izlediği dış politika, sermaye sınırı ve emperyalistlerin çıkarlarını esas alıyordu. Yani çöküş sürecinde olan sadece dinci gericiliğin değil, aynı zamanda Türk burjuvazisinin de dış politikasıdır. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetin kazanımlarını bir kenara atarak dinci gericiliğe yatırım yapan burjuvazi, -emperyalistler gibi- AKP'ye tam destek vermiştir. Dinci iktidarın burjuvazinin bir kesimi ile emperyalistlerle son dönemde yaşadığı gerilim, iflas eden politikada ısrar etmesi ve toplumsal meşruiyetini yitirdiği için, "değiştirilmesi gereken bir at" durumuna düşmesindedir. Dolayısıyla AKP'nin inşa ettiği dinci iktidarın yarattığı tüm felaketlerden dinci şefler kadar, burjuvazi de sorumludur.

Bu politikanın hem Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerine hem bölge halklarına ağır bir faturası olmuştur. Suriye'nin yakılıp yıkılması, yüzbinlerin öldürülmesi, milyonların iç ve dış göçe zorlanmasında, bu politikanın önemli bir payı vardır. Saldırgan,

yayılmacı dış politikayı içeride ise kirli savaş, faşist polis devletinin tahkim edilmesi, ırkçı-mezhepçi dinciliğin yaygınlaştırılması, işçi ve emekçiler için sömürü ve kölelik zincirlerinin daha da kalınlaştırılması tamamlamıştır.

Kaçak sarayın efendisi başta olmak üzere, dinci gericiliğin şeflerinde panik belirtileri somut bir şekilde görülmeye başlandı. Milyar dolarları sıfırlayan Bilal Erdoğan'ın rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlıktan biriktirilen devasa bir servetle İtalya'ya kaçması, AKP iktidarı ile akçeli işler çeviren Rıza Sarraf gibi büyük soyguncuların ülke dışına çıkması gibi gelişmeler, yaşanan paniğin belirgin örneklerindedir.

Vurgulamak gerekiyor ki, Türk burjuvazisiyle emperyalistler parlamentoyu devre dışı bırakan, anayasayı paçavraya çeviren dinci iktidarı törpülemek için harekete geçmiş görünüyorlar. 1 Kasım seçimleri, büyük ihtimalle, suç dosyalarının açılmasından korkan dinci iktidar şeflerinin kontrol altına alınmasının bir imkanı olarak değerlendirilecektir.

Dinci iktidarı dengeleyecek adımların atılması, AKP'den yaka silken toplumun önemli bir kesimi için geçici bir rahatlama yaratabilir. Ancak unutulmaması gereken, burjuvaziyle emperyalistlerin kullandıkları atları değiştirmelerinin öze dair bir değişiklik yaratmayacak olmasıdır. Zira kapitalist/emperyalist sistemin egemenliği devam ettiği sürece yayılmacı da saldırganlık da yıkıcı savaşlar da kaçınılmaz olacaktır. Nitekim Suriye'deki yıkıcı savaşın yayılma riski, halen bölge halklarının geleceğini tehdit etmektedir.

Sömürü, baskı, savaş ve yıkımların sorumlusu olan sistemi durdurmanın tek yolu bölge düzeyinde halkların birleşik direnişini örmektir. Bunun için başta ilerici devrimci güçler olmak üzere işçiler, emekçiler, baskı ve zorbalığa maruz kalan halklar hem güncel planda yayılmacı/saldırgan politikalara karşı direnmeli hem savaş ve yıkımların sorumlusu olan kapitalizmi ortadan kaldırmak için uzun soluklu bir mücadele örebilmelidirler.

Parlamente hayaller değil, devrimci sınıf mücadelesi!

7 Haziran sonrası yaşananlar her yanıya çürümüş bu düzende seçim sandığından çıkanların çok da belirleyici olmadığını gösterse de, ülkede yeniden seçim rüzgarları esmektedir. Yıllardır emekçiler seçimler yoluyla bu düzene bağlandı, her seçimde giderek ağırlaşan sorunlarına derman aradı.

7 Haziran seçimleri ise sandığın nasıl bir aldatmaca olduğunu tüm açıklığıyla gösterdi. O çokça işaret edilen sandık iradesi göz göre göre yok sayıldı. Kürt halkına yönelik kirli savaş politikaları arttırılarak, ülke içinde dozu giderek artan bir saldırganlık devreye sokuldu. Zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükler hızla askıya alındı. Gelinek yerde her şey 1 Kasım seçimlerine endekslenerek, bir kez daha emekçiler sandık "çözümüne" bağlanmak isteniyor. Böylelikle her yanıya çürümüş olduğu ayan beyan ortada olan kurulu düzen 1 Kasım seçimleriyle kendi meşruiyetini kazanmaya bakıyor. Her şey seçim sandığına bağımlı gibi gösterilmekte, çözüm yolunun sadece sandıktan geçtiği yanılmasına devam edilmektedir. Özetle 1 Kasım'da tekrarlanacak olan, parlamente sistem üzerinden pompalanan dayanaksız hayalleridir. Bu hayallere soldan destek olan HDP ise seçim barajını aşmış olmanın getirdiği güvenle, açıklanan bildirgesinden de anlaşılacağı üzere her zamankinden fazla mecliste çözüm yolu aramaktadır.

Bilindiği gibi devrimci sınıf çizgisi gereği komünistler olarak seçimlere katılmayı ve devrimci amaçlarla meclis de dahil tüm kurumlardan yararlanmayı ilke olarak reddetmiyoruz. Amacımızın kurulu düzeni devrimle yıkmak olduğunu, gerçek çözümün işçi ve emekçilerin devrimci mücadelesinden geçtiğini söylemek için seçimlerde tarafız. Öte yandan, mevcut kapitalist düzen yıkılmadan gerçek ve kalıcı hiçbir çözüm olamayacağı gerçeğinden hareketle, işçi ve emekçilere parlamente hayaller yayanlara karşı da ideolojik mücadele görevlerimiz bulunmaktadır. Bu nedenle seçim beyannamesini kamuoyuna tanıtan ve kendini emekçi halklar nezdinde alternatif olarak sunan HDP'nin politik platformunu ve programını devrimci sınıf çizgisi çerçevesinde ele almakta fayda vardır.

7 Haziran seçimlerinde "Bizler Meclis'e" sloganını kullanan HDP, 1 Kasım'da "İnadına HDP, inadına barış" sloganıyla seçimlere giriyor. Seçim bildirgesinde, "radikal demokrasi" vurgusu ile "demokratik özerklik" öneren HDP, Türkiye'yi yeniden kuracak bir 'Toplumsal Sözleşme'den bahsetmektedir. Burada seçim bildirgesindeki vaatlere tek tek girecek değiliz. Ancak 7 Haziran'da olduğu gibi sosyal devlet talepleriyle,

iyileştirilmiş kapitalizmi aşmayan bir programdır söz konusu olan. Mesele seçim bildirgesinde yer alan siyasal, ekonomik ve sosyal sorunlar üzerinden sunulan vaatler değildir. Bundan öte, bu vaatlerin sanki HDP hükümette olursa yerine getirileceğinin iddia edilmesidir. Sermaye düzeni gerçekliğine dokunulmayıp, bu vaatlerle düzen reforme edilmek istenmekte, "Demokratik bir Cumhuriyet" hedeflenmektedir. Kürt sorunu başta olmak üzere tüm diğer sorunların çözümü parlamente sistemin içinde ve anayasal düzenlemelerde aranmaktadır. Söz konusu olan bu haliyle bu sosyal demokrat bir programdan başka bir şey değildir.

Bildirgeden de anlaşıldığı üzere, tıpkı 7 Haziran öncesinde olduğu gibi, hala seçimlerde elde edilecek başarıya fazlaca anlam yüklenilmektedir. Oysa yaşanan son birkaç ayın kirli ve kanlı tablosunun da gösterdiği gibi bu ülkede parlamento formaliteden ibarettir. Ne oyların ne de yasaların bir kıymeti yoktur. Çünkü kapitalizmin tüm vahşiliğiyle hüküm sürdüğü Türkiye'de işler başka türlü yürütülmektedir. Bu açıdan; "... parlamente olarak yönetilen herhangi bir ülkeye bakın: asıl 'devlet' işleri, kulislerin ardında daireler, özel kalem odaları, genel kurmaylar tarafından yapılır. Parlamentolarda sadece laklak edilir, hem de 'sıradan halk'ı kafese koymak özel amacıyla"

diyen Lenin'in ifade ettikleri güncelliğini koruyan önemli bir tespittir.

Bugün siyasal hak ve özgürlüklerden, emeğin, doğanın korunmasından, kadın özgürlüğünden bahsedilecekse bunun yolu mücadeleden geçmektedir. Bu da mevcut kapitalist düzene karşı devrime dayalı bir programla mümkündür. Vahşi kapitalizmin katı gerçekliğinde başka yol yoktur. Bu mücadele sonucunda elde edilecek kimi haklar olsa da gerçek ve kalıcı çözüm sosyalizmdir. Bundan dolayı kapitalizmin katı gerçekliği atlanarak önerilecek her formül, niyetlerden bağımsız, sonuçta bu sömürü düzeninin devamına katkıda bulunmaya yarar. Sermayeyi dolayısıyla kapitalizmi iktisadi ve siyasi olarak korumayı temel görev sayan parlamentoyu bu şekilde çözüm yeri diye sunmanın başka bir izahı yoktur. Selahattin Demirtaş'ın HDP seçim beyannamesini açıklarken ifade ettikleri bu açıdan dikkat çekicidir: "Bir an HDP'nin olmadığı bir Türkiye hayal edin, öyle bir Türkiye risk altındaki bir gemi gibidir. HDP'yi bu gemiden atmaya çalışanlar şunun farkında olmalı. HDP bu gemide olmazsa bu gemi batar. Türkiye'nin HDP'ye ihtiyacı var."

Türkiye'nin parlamente hayallere değil devrime ihtiyacı var!

Batması gereken Türkiye'nin kapitalist düzenidir. Kurulu bu düzeni iyileştirme misyonunu kendine iş edinenler tarihe bu amaçlarıyla birlikte not edilecektir. HDP çatısı altında "radikal demokrasi"de birleşen solun geldiği yer ise bellidir. Hala "devrim" iddiasını taşıdıklarını söyleyenlerin altına girdikleri ortak çatıyı bir takım politik gerekçelerle izah etmeye çalışmaları ise beyhude bir çabadır.

Manisa HDP'den protesto

Manisa'da aday tanıtım toplantısı için 4 Ekim sabahı parti binasına bayrak asma çalışmaları yapan HDP'liler, 'trafik engelleniyor' bahanesiyle, polis tarafından engellenmeye çalışıldı. HDP'lilerin polisle tartışması sırasında, üst düzey bir komiser, HDP eşbaşkanı "sen karılığınla konuşma" diyerek

cinsiyetçi bir saldırıda bulundu.

Tartışma sürerken parti binası önüne çevik kuvvet yığınağı yapıldı. HDP ise parti binası önünde basın açıklaması yaparak keyfi engellemeyi ve ülke genelindeki devlet terörünü protesto etti.

Kızıl Bayrak / Manisa

'Oy avcısı' CHP'den emekçilere sahte vaatler

Demokrasi egemen olan sınıfın damgasını taşıyor ve burjuvazinin önceliklerine göre şekil alıyor. Yani işçi ve emekçilerin payına sömürü, baskı işkence, imha ve inkar düşüyor. Hukuk da egemen olan sınıfın ihtiyaçlarına göre şekilleniyor. İç dış politikada atılan tüm adımlar Türk burjuvazisinin çıkarlarına göre şekillendiriliyor. Eğitim kapitalistlerin ara insan gücü ihtiyacına ve ideolojisine göre planlanıyor. Kürt sorunu konusunda burjuvazinin çözümü ulusal eşitliği ve gönüllü birliği değil Türkiye topraklarının halklar hapishanesi olarak kalmasını içeriyor. Doğası gereği burjuvazinin yeminli hizmetkarı olan CHP tüm bu sorunlarda egemen burjuvazinin hassasiyetlerine uygun icraatlar gerçekleştirmek zorundadır.

İşçiler açısından taşeron sisteminin anlamı özel bir açıklama gerektirmiyor. Zira açlık sınırında ücret, demokratik hak ve özgürlüklerden yoksunluk, sendikal örgütlenmenin engellenmesi, yani örgütlü hak arama yollarının kapalı olması ve güvencesiz çalışma taşeronluğun sonuçlarıdır. Hergün taşeronluk kıskacındaki işçiler bu sorunları yaşıyorlar. Onun için işçiler taşeronluk sistemini kölelik sistemi olarak görüyorlar. CHP de işçilerin tepkisini oya çevirmenin peşinde koşuyor. Taşeronluk köleliği kapitalizmin tercihidir. Hizmetinde olduğu kapitalistlere rağmen taşeron işçilerine kadro verme iddiası bir seçim balonudur.

AKP iktidarının 'yeni Türkiye'sinde taşeron işçi sayısı tam dört kat arttı. Ölümün de ayyuka çıktı. Sırf daha fazla kâr etmek için taşeron firmalar işçi güvenliğini ve sağlığını hiçe saydı. Bu nedenle on binlerce işçi ölümün soğuk yüzünü her an yanlarında hissediyorlar. 301 maden işçisine mezar olan Soma işletmesi, taşeronluğun ölüm demek olduğunu tüm çıplaklığıyla gösterdi. CHP taşeron sistemini kaldırmak bir yana kapitalistlerin kârı artsın diye taşeron köleliğini daha da ketmerleştirecektir. Bunun en açık örneği CHP'li belediyelerin taşeron köleliği konusundaki ısrarıdır.

Kapitalist bir sistemde ücret, asgari ücret, yüksek ücret hiçbir zaman "adil" bir ücret olmaz. Bu ücretlerin düzeyi sadece işçinin emeğinin sömürü düzeyini gösterir, hiçbir zaman sömürünün sona ermiş olduğunu göstermez, ne kadar yüksek olursa olsun. "Refah" dönemlerinde "yükselen" ücret, kriz dönemlerinde, yıkıcı bir rekabetin baskısı ve işsizliğin korkunç tehdidi ile iyice dibe vurur. Bu dönem emekçiler için bir var olma, ayakta kalma mücadelesi dönemine dönüşür. CHP'nin 1500 TL asgari ücret önerisi açlık sınırında yaşamayı işçilere reva gördüğünün açık göstergesidir. Açlık sınırının 1600 TL olduğu bir ülkede 1500 TL asgari ücreti savunan CHP'nin önceliği sermayeyi korumaktır.

Tüm dolaylı, dolaysız vergilerin yüzde 80'nin emekçilere ödettilmesi, emeklilerin açlık sınırı altındaki ücretleri, köylülüğün aldığı mazotun pahalı olması, Kemal Kılıçdaroğlu'nun deyimiyile bir 'insaf'

sorunu değil sınıfsal bir tercih sorunudur. Bu tablonun devamı tüm sermaye partilerinin ve tabii ki CHP'nin en önemli görevlerinden biridir.

CHP, seçim bildirgesinde geçen seçimde olduğu gibi emeğin toplumsal kesimlerini okşayan söylemlere sarılmaktadır. Vaatleri de bu eksende ele almakta, seçimi kazanmak ve gerekli oyu almak için emekçilerin umutlarını köpürtmeye çalışmaktadır. Aynı zamanda tepkiyi AKP'ye yönlendirirken tüm sorunların kaynağı olan sermaye düzeni ve devletini kollayan ve koruyan bir çizgi izlemektedir.

CHP bir düzen partisidir. Dolayısıyla bildirgesinde yer verdiği vaatlerin tümü de yanıltıcıdır ve gerçek yaşamda karşılıksız kalmaya mahkumdur. En kestirme ve doğru yol tüm sorunların kaynağı olan kapitalizme karşı devrimci sınıf mücadelesini büyütme, ancak bu yolla emeğin korunduğu düzenin kilometre taşları düşenebilir.

Rant uğruna parklar talan ediliyor

Sermaye sınıflarının çıkarları için "yerelerde" de belediyeler aracılığıyla parklar talan ediliyor. Son olarak, İstanbul'da bulunan Fındıklı ve Albatros Parkları, sırasıyla Büyükşehir Belediyesi ve Büyükçekmece Belediyesi'nin talan etmeye çalıştığı yerler oldu.

"Fındıklı Parkı yıkılmaz!"

İstanbul'da Fındıklı Çocuk Parkı'nın şantiye sahasına dönüştürülmesi TMMOB'ye bağlı Mimarlar Odası ve Şehir Plancıları Odası'nın yanı sıra çeşitli çevre örgütlerinin yer aldığı eylemle 3 Ekim günü protesto edildi. Mimarlar Odası ÇED Danışma Kurulu'ndan Mücella Yapıcı basın açıklaması yaparak Fındıklı Parkı ile Kabataş sahilindeki tüm yeşil alanlar ve parkların İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından Kabataş-Mecidiyeköy-Mahmutbey metro inşaat

şantiyesi haline dönüştürülmek üzere yüklenici şirkete teslim edildiğini fiilen öğrendiklerini belirtti. Yapıcı, parkın 7 Temmuz 1993'te SİT alanı ilan edildiğini hatırlatarak kente ve kentliye zarar verecek uygulamalardan merkezi-yerel yönetimlerin, ilgili tüm

kurumların ve meslek örgütlerinin sorumlu olduğunu vurguladı. Doğanın talan edilmesine derhal son verilmesi gerektiği ifade edilen açıklamanın ardından parka dikilen direklerden bir kısmı söküldü.

Albatros Parkı'nı savunanlara saldırılar sürüyor

CHP'li Büyükçekmece Belediyesi'nin yıkmak istediği Albatros Parkı'nda sürdürülen direnişin 30. gününde yapılan etkinliğe zabita ve polisler saldırdı. 4 Ekim günü saat 13.00'te başlayacak etkinliği engellemek için çok sayıda çevik kuvvet polisi ve TOMA ile park abluka altına alınırken etkinlik için toplananlar fidan dikmek için polis barikatına yürüdü. Elleri fidan taşıyan kitle, plastik mermi ve biber gazı ile saldırıya uğradı. Saldırıya rağmen parktaki direniş sürdürüldü. Geçtiğimiz günlerde de Albatros Dayanışması'ndan çok sayıda kişi parkın yıkılmasına karşı direnirken gözaltına alınmıştı.

CHP'nin gençlere vaatleri ve gerçekler

Gençliğin ihtiyacı sömürsüz özgür bir ülkedir. Halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecektir. Sermaye düzenin bekçisi CHP'nin yapacağı tek şey gençliğin geleceğini karartan sömürü, savaş ve zorbalık düzeni olan kapitalizmi ayakta tutmak olacaktır.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu seçim bildirgesini geçtiğimiz günlerde açıkladı. Bildirge CHP'nin gençlik kitlesinin oylarını fazlasıyla önemseydiği gerçeğine ışık tuttu.

Bildirge de "Öğrenci, memur, işçi, işsiz, çiftçi" olan bütün gençlerin yaşadığı sorunlar öne çıkarıldı. Bildirge, sözde "Taşeron işçisi olan gençlere, merdiven altı atölyelerde çalışmak zorunda olan gençlere, asgari ücrete mahkûm gençlere, mevsimlik işçi gençlere" adandı. Öğrenci, işçi, kamu emekçisi gençlerin yaşadığı sorunların altını çizen CHP lideri sorunların kaynağı olan kapitalizme ve yarattığı sonuçlara değinmekten özenle kaçındı. Gençliğin sorunlarının ve tüm emeğin toplumsal kesimlerinin sorunlarının faturasını daha önceki seçim bildirelerinde olduğu gibi yine AKP'ye kesti. Bu sorunların kaynağı olan kapitalizmi ise korumaya aldı.

İşsizliğin kaynağı olan kapitalizm konusunda tek kelime etmeyen, kapitalizmle işsizlik arasındaki doğrudan bağlantıyı ortaya koymayan Kemal Kılıçdaroğlu ve partisinin işsizlik sorununu çözmeyeceği aşikardır. Zira, kapitalizm yok edilmeden özelde gençlerin genelde emeğin toplumsal kesimlerinin ekonomik-sosyal sorunlarına yanıt bulanamayacağı aşikardır. Bu yalın gerçeği CHP ve lideri elbette ki, biliyor.

Kemal Kılıçdaroğlu yaptığı konuşmada gençlerin yüzde 18,9'unun, genç kadınların ise yüzde 22,6'sının işsiz olduğunu belirtti. Gençlerin işsizlik sorununu çözeceğini iddia etti. Ayrıca işsizlik sorunun panzehiri olarak organize sanayi bölgelerinde açılacak olan meslek liselerini çözümün adresi olarak formüle etti. Organize sanayi bölgelerinde meslek liselerinden mezun olanlara "iş garantisi" verdi.

CHP lideri kuşkusuz işsizliği üreten kapitalist sistem olduğunu bilmektedir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizliğin var olacağı konusunda tam

bir bilinç açıklığına sahiptir. Buna rağmen işsizliğe karşı mücadele edeceği yalanına sarılmaktadır. Gençleri işsizliği çözme vaadiyle kandırırken bile kapitalistlerin çıkarlarını korumayı vaat etmektedir. Bu nedenle organize sanayi bölgelerinde yoğun emek sömürsünün aracı olan meslek liselerini çözümün kapısı olarak göstermektedir.

Meslek liselerinde okuyan gençler organize sanayi bölgelerinde bulunan fabrikalarda kölelik koşullarında ömür tüketirken kapitalistler hem genç ve dinamik iş gücüne kavuşacaklar, hem de maliyeti ucuz işçi çalıştırma şansını yakalayacaklar. İşte CHP'nin çözüm planı(!) Yani seçim bildirgesinde yer alan gençlerin işsizlik sorununu çözme planı bile kapitalistleri ihya etmeye yöneliktir. Gençlerin payına kölelik koşullarında sefalet ücretine talim etmek ve bu koşullarda ömür tüketmek düşecektir.

Kapitalistleri koruma konusunda yeminli olan CHP'nin kapitalizmden kaynaklı yapısal bir sorun olan işsizliği halletmesi koca bir yalandır. Zira tüm düzen partileri işsizlik sorununu çözmek bir yana, kapitalizmin işsizliği sürekli olarak arttıracak politikalarına dört elle sarılırlar. Krizin alametlerinin arttığı böylesi bir dönemde CHP hükümet olacak oyu alması durumunda kapitalistlerin gözlerini kırpmadan binlerce işçiyi kapının önüne koymasına ve işçilere ise sefalet ücreti dayatmasına tam destek verecektir.

Gençliğin ihtiyacı sömürsüz özgür bir ülkedir. Halkların barış içinde kardeşçe yaşadığı bir gelecektir. Sermaye düzenin bekçisi CHP'nin yapacağı tek şey gençliğin geleceğini karartan sömürü, savaş ve zorbalık düzeni olan kapitalizmi ayakta tutmak olacaktır. CHP ve tüm düzen bekçisi partiler insanca yaşanacak bir gelecek sunamazlar. Bu nedenle gençlik devrim ve sosyalizm davasına dört elle sarılmalıdır. Sorunlarının kaynağı düzeni yıkma mücadelesine katılmalıdır.

"Seçilmişler" e fazla fazla 3 aylık peşin maaşlar

İşçi ve emekçilerin maaşlarına zam yapmayı bir yük olarak gören, ücretlerine zam isteyerek mücadele eden işçileri "terörist" ilan eden, işsizlik maaşını, ücretli izinleri, kıdem tazminatlarını dahi emekçilere fazla gören ve emekçi sınıfları açlık sınırının dahi altında yaşamaya mahkûm eden sermaye devleti, "seçilmiş" vekillerine fazlasıyla maaş veriyor. Bu haksızlığı ise bizzat kendi yasalarıyla hayata geçiriyor.

Hürriyet'ten Bülent Sarıoğlu'nun haberine göre, 7 Haziran'da seçilen ve 3 aya yakın bir süre tatil yapan milletvekillerinin 15 Ocak 2016'ya kadarki maaşlarının 15 Ekim'de peşin olarak ödeneceği ortaya çıktı. 1 Kasım listelerinde yer almayan ve seçilme olasılığı olmayan şu anki milletvekillerinin de maaşlarının 15 Ekim'de ödeneceği belirtildi. Buna göre, AKP'den 53, MHP'den 7, CHP ve HDP'den de 3'er milletvekili ile 1 bağımsız milletvekilinin 15 Ocak 2016'ya kadarki 3 aylık süre için de maaşları 15 Ekim'de yatırılacak. Bu milletvekili sayısı, seçilememeleri durumunda artabilir de. Zira seçilme şansı düşük olanlar da göz önüne alındığında 80 civarında milletvekilinin 7 aylık maaşları ellerine geçmiş olacak. Bu milletvekilleri arasında emeklilik hakkı kazanmış olanlara 63 bin TL, olmayanlara da 42 bin TL "maaş" ödenecek. Ayrıca 1 Kasım'da yeniden seçilen milletvekilleri, yasa doğrultusunda 75 günlük bir maaş "hakkı" daha kazanacak. Böylece tekrar seçilenlere çifte maaş ödenmiş olacak.

"Seçilmişler" kendilerine çalışıyor

Uygulamanın ise yasal düzenleme sayesinde hayata geçirildiği, "seçilmişler" in kendilerine çalışarak 'iyileştirmeye' gittikleri TBMM Üyeleri Ödenek, Yolluk ve Emeklilik Yasası sayesinde bu haksızlığı yasalastırdıkları belirtildi. Emekçilerin haklarını muğlak ifadelerle ve yasalardaki boşluklarla tırpanlamaktan geri durmayan sermaye temsilcileri, yasadaki yer alan "Ölüm ve çeşitli sebeplerle genel seçimin yenilenmesi halinde önceden aldıkları üç aylık ödenek ve yollukları geri alınmaz" kesin hükmü ile kendi "maaş"larını garantilemekten geri durmadı.

YSK'dan sandık taşımaya ret

Yüksek Seçim Kurulu, çok sayıda il, ilçe ve köy için alınan sandık taşıma kararlarını reddetti. YSK, sandık taşıma konusunda oy birliğiyle yetkisizlik kararı alırken, "güvenlik gerekçesiyle" sandık taşınmayacağı yönündeki kararı oy çokluğuyla verdi. YSK'daki CHP Temsilcisi Mehmet Hadimi Yakupoğlu kararın ardından yaptığı açıklamada sandık taşıma kararı onayı ve YSK'dan görüş isteyen iki ayrı dosya geldiğini ifade ederek, taşıma kararlarının YSK tarafından iptal edildiğini ve sandıkların taşınmayacağına dair görüş bildirildiğini belirtti.

Sermaye sınıfının "adaleti"

Binlerce insanın gözaltına alındığı, onlarcasının polis kurşunu ve gaz fişegi nedeniyle hayatını kaybettiği ya da polis tarafından yoğun bir şekilde kullanılan biber gazı nedeniyle yaralandığı Haziran Direnişi davalarında polisler için ciddi bir soruşturma ve yargılama süreci işletilmeyenken, hatta polis ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen kimi ölüm ve yaralama vakalarında dava bile açılmayarak, eylemciler hakkında yeni dava haberleri gelmeye devam ediyor.

İzmir 24. Asliye Ceza Mahkemesi, İstanbul Gezi Parkı eylemlerine destek olmak amacıyla 1 Haziran 2013 tarihinde gösterilere katılan 94 kişi hakkında, "2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürütüşleri Kanunu"na muhalefetten 2 yıl ila 6 yıl arasında hapis cezası talebiyle dava açtı. Düzenlenen iddianamede, göstericilerin kamu mallarına zarar verdikleri, AKP binalarına yönelik saldırı gerçekleştirdikleri, aynı zamanda görevli polisler taş ve sopalarla saldırıda buldukları ve gözaltı boyunca kolluk kuvvetlerine direndikleri belirtildi.

2 Haziran 2013'te yaşamını yitiren ve Haziran Direnişi'nin ilk şehidi olan 20 yaşındaki Mehmet Ayvalıtış'ın eyleme katıldığı sırada, eylemcilerin arasına giren aracın çarpması sonucu ölümü ise basit bir trafik kazası olarak gösterildi. Hatta açıklama yapan İstanbul Valiliği, ölümün provakatif eylemler için suistimal edildiğini ileri sürdü. Adliye binaları önünde biber gazı ve polis şiddetinin eksik olmadığı Mehmet Ayvalıtış davasında ise 2 yıl aradan sonra yaşanan tek gelişme olay yerinde keşif yapılması kararı oldu.

3 Haziran'da polisin attığı gaz fişeginin isabet etmesi sonucu yaşamını yitiren Abdullah Cömert'in davası ise "güvenlik bahanesiyle" Antakya'dan Balıkesir'e taşındı. Polislerin duruşmalara katılım dahi

göstermediği, tutuksuz yargılandığı Abdullah Cömert davası da diğer davalar gibi sürekli olarak erteleniyor.

Polisin yakın mesafeden sıktığı kurşunla yaşamını yitiren Ethem Sarısülük davası ise devletin yasadışı müdahalelere en sık başvurduğu davalardan biri oldu. Daha ilk duruşmada devlet katil polis Ahmet Şahbaz'ı aklama işine girişti. Katil polisin kılık değiştirerek duruşmaya katılımını sağladı. Peruk, gözlük ve takma bıyıkla duruşmaya katılan Şahbaz'ın peruğunun düşmesi üzerine mahkemeyi kamuoyuna kapattı. Bu dosya da "güvenlik gerekçesi" ile Ankara'dan kaçırıldı.

Yine Antakya'da polisin attığı gaz fişegi nedeniyle yaşamını yitiren Ahmet Atakan'ın ise soruşturmasında herhangi bir ilerleme kaydedilmedi.

Eskişehir'de dövülerek katledilen 19 yaşındaki Ali İsmail Korkmaz davası da sermaye sınıfın adaletinin ibretlik bir örneği olmayı sürdürüyor. Eskişehir'den Kayseri'ye taşınan davada Ali İsmail'e son tekmeyi atan polis memuru Mevlüt Saldoğan "kasten adam öldürme"den değil, sadece "kasten adam yaralama"dan 13 yıl hapis cezasına çarptırıldı, mahkeme cezası 10 yıla indirdi. 12 yıl hapis cezası istenen polis Yalçın Akbulut da indirim alarak 10 yıla yargılandı. Diğer sanıklar İsmail ve Ramazan Koyuncu ve Muhammet Vatansever'in ise 8 yıllık hapis cezaları "iyi halleri" gerekçe gösterilerek 6 yıl düşürüldü. 6 yıla hapsi talep edilen diğer sanık Ebubekir Harlar ise suçu yardım düzeyinde kaldığı gerekçesiyle 3 yıl ceza aldı, daha sonra ise tahliye edildi. Tutuksuz yargılanan sanık polis Şaban Gökpinar ve Hüseyin Engin ise delil yetersizliğinden beraat etti.

Gezi sürecindeki yaralanma ve ölümlerle sonuçlanan tüm davalarda tecelli eden bir kez daha sermaye sınıfının "adaleti" oldu, mahkeme süreçlerinin her aşamasında katiller aklandı.

'Sondan başa' doğru "adalet"

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, Nijeryalı Festus Okey'in ölümüne ilişkin davaya, ailesinin katılması yönündeki talebin reddi kararının bozulmasını istedi. Şayet Yargıtay Ceza Genel Kurulu (YCGK) da savcılığın görüşüne katılırsa, üzerinden tam sekiz yıl geçen davada başa dönülecek. Okey Ailesi'nin avukatı Alptekin Ocak, "Eğer YCGK da kabul ederse soruşturma genişletilerek sorumluların ortaya çıkması sağlanacak. Bu ilk günden yapılabilirdi. Ciddi bir zaman kaybı yaşandı" diyor.

Radikal'den İsmail Saymaz'ın haberine göre, Nijeryalı Festus Okey, 20 Ağustos 2007'de Beyoğlu Polis Merkezi'nde polis Cengiz Yıldız'ın silahından çıkan kurşunla can vermişti. Olaya ilişkin davanın ilk duruşması, 27 Kasım 2007'de görüldü. Mahkeme, cinayetin 'kasten adam öldürme' suçuna girdiğini belirterek görevsizlik kararı verdi. Daha sonra Yıldız, müebbet hapis istemiyle yargılanmaya başladı. Beyoğlu 4. Ağır Ceza Mahkemesi'ne taşınan davada, sanığın avukatı, "Adı Festus Okey değil, kaçak vizeyle gelmiş, adını Okey koymuşlar" dedi. Mahkeme, 2008'den itibaren Okey'in kimliğiyle ilgili Nijerya Büyükelçiliği'nden bilgi beklemeye başladı. Bekleyiş dört yıl sürdü. Bu süre içerisinde hiçbir müdahillik başvurusu kabul edilmediği için Okey Ailesi'ni de hiçbir avukat temsil etmedi.

2011: Ailenin başvurusu kabul edilmiyor

Kasım 2011'de, davayı izleyen Göçmen Dayanışma Ağı, Okey'in Nijerya ve Güney Afrika'daki ailesine ulaştı. Okey'in kardeşi Tochukwu Gameliah Ogu; avukat Burcu Özyayın, Muhsin Kemal Şimşek, Can Atalay ve Alptekin Ocak'a vekâlet verdi. Nijerya'dan yola çıkarılan vekâlet 27 Kasım 2011'de, 14. duruşmaya yetiştirildi. Ne var ki mahkeme, 13 Aralık 2011'de Festus Okey'in ailesi tarafından Avukat Ocak'a verilen belgeler ve vekâleti kabul etmedi. Aynı gün mahkeme, sanık polisi 4 yıl 2 ay hapis cezasına çarptırdı.

2014: Yargıtay kararı bozuyor

Yargıtay 1. Ceza Dairesi, 27 Ocak 2014'te, "Ogu'nun maktülle biyolojik bağı araştırılarak müdahillik talebinin kabulü konusunda bir karar verilmesi için" verilen kararı bozdu. İstanbul 21. Ağır Ceza Mahkemesi de 5 Haziran 2014'te kararında direnerek, dosyayı Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na (YCGK) yolladı. Yargıtay Cumhuriyet Savcısı Muzaffer Köse, hazırladığı tebliğnamede, yerel mahkemenin duruşmaya katılma talebini değerlendirmeden karar vermesini hatalı bularak, kararın bozulması yönünde görüş belirtti.

Okey Ailesi'nin avukatı Alptekin Ocak, 2007 yılından beri sekiz yıl geçtiğini ve ilk gün kendileri tarafından dile getirilen bir gerçeğin şimdi Yargıtay 1. Ceza Dairesi ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nca da kabul edildiği halde yerel mahkemenin direnmesi nedeniyle bu aşamaya gelindiğini söyledi. Ocak, "Eğer YCGK da kabul ederse soruşturma genişletilerek, vakanın sorumlularının ortaya çıkması sağlanacak. Oysa bu ilk günden yapılabilirdi. Ciddi bir zaman kaybı yaşandı" diyor.

Kürt halkına yönelik saldırılar sürüyor

Sermaye devleti barbarlıkta sınır tanımıyor

Türk sermaye devleti "terör" demagojisiyle Kürt halkına azgınca saldırmaya devam ediyor. "Sokağa çıkma yasakları" ile katliamların özü açılıyor. Bir yandan da burjuva medya eliyle bütün bu barbarlığın üzeri örtülmeye, kirli savaş meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Kirli savaşta 'insanlık dışı' uygulamalar

Kürt halkına yönelik kirli savaşı sürdüren sermaye devleti, saldırılarında hiçbir insani kuralı tanımıyor. Katlediklerinin cenazelerini zırhlı araçlara bağlayıp sürükleyenler, gerilla cenazelerine basarak fotoğraf çektirenler, kadın gerillanın bedenini teşhir ederek akıllarınca onurunu çiğneyenler, bu uygulamalarına devam ediyor.

Bismil'de polis tarafından katledilen 4 kişinin fotoğrafları sosyal medyada paylaşıldı. "JITEM" adıyla açılan hesaptan paylaşılan fotoğraflarda bir kişinin kafasının tamamen kesildiği, bir kişinin ise açılan ateş sonucunda kafatasının dağıldığı görülüyor.

Şırnak'ta Katledilen Lokman Birlik'in cenazesinin zırhlı araca bağlanarak sürüklendiği fotoğraf ve görüntüler de aynı hesaptan paylaşılırken sermaye devleti sözde "soruşturma" başlattığını açıklamıştı. HDP Şırnak Milletvekili Leyla Birlik de verdiği bir demeçte kayınbiraderi Hacı Birlik'in yaralı ele geçirildikten sonra infaz edildiğini söylemişti. Birlik, akrabası katledildikten bir saat sonra Twitter'de JITEM adlı hesaptan yerde sürüklenen cansız bir bedenin fotoğrafının 'Şimdi gel kayınbiraderini al'

Şırnak'ta on binler Birlik'i uğurladı

Şırnak'ın Dicle Mahallesi'nde 3 Ekim'e girildiği gece polis tarafından vurularak katledilen Hacı Lokman Birlik, on binlerce kişinin katıldığı cenaze töreniyle toprağa verildi. Şırnak Devlet Hastanesi'nden alınan cenaze şehir mezarlığına götürülürken mezarlıkta saygı duruşunda bulunuldu.

MEYA-DER Şırnak Şubesi Eşbaşkanı Halit Güngen, mezarlıkta yaptığı konuşmada devlet güçlerinin yoğun saldırılarının sürdüğüne dikkat çekerek, buna

karşı gelişen direnişe vurgu yaptı. Güngen, "Artık herkes sokaklarına ve kentine daha örgütlü bir şekilde sahip çıkmalıdır" dedi.

HDP Şırnak Milletvekili Faysal Sarıyıldız ise Botan gençlerinin direnişine dikkat çekerek "40 yıldır bu gençler bedel ödüyor. Bu gençler işgal ve imhayı kabul etmiyor, bunun anlaşılması gerekir" ifadelerini kullandı. Birlik'in cenazesi konuşmaların ardından, sloganlar eşliğinde toprağa verildi.

mesajıyla kendi hesabına gönderildiğini belirtmişti. Kendisine gönderilen fotoğraflarda Hacı Birlik'in yaralı fotoğraflarının olduğunu aktaran Leyla Birlik, görgü tanıklarının da doğruladığı kadarıyla kayınbiraderinin yaralı olarak ele geçirilip bu barbarca yöntemle infaz edildiğini dile getirmişti.

"Sokağa çıkma yasağı" ve katliamlar

Sermaye devletinin "sokağa çıkma yasakları" Diyarbakır'ın Bismil, Silvan ve Lice ilçelerinde, Mardin'inde Nusaybin ilçesinde hayata geçirildi. Yasaklarla birlikte de özel hareket polisleri, keskin nişancılar, sokaklarda devlet terörü estirdi; kadın, çocuk demeden katliamları sürdürdü.

6 Ekim günü, Diyarbakır'ın Bismil ilçesinin Ulutürk, Dumlupınar, Fırat ve Tekel mahallelerinde sokağa çıkma yasağı ilan edilerek yasağın ikinci bir duyuruya kadar süreceği belirtildi. Yasakla birlikte sokaklarda silah sesleri duyulduğu aktarılırken, bazı okullarda öğrenciler ve eğitim emekçilerinin mahsur kaldığı, polisin zırhlı araç ve ağır silahlarla saldırıya geçtiği, mahallelere girmeye çalıştığı kaydedildi. Daha önce 3 kez sokağa çıkma yasağı ilan edilen ilçede 2'si çocuk 4 kişi polis tarafından katledilmişti.

Mardin'in Nusaybin ilçesinde 1 Ekim saat 05.00'te ilçenin dört mahallesinde ilan edilen sokağa çıkma yasağı, 6 Ekim sabah 06.00'ya kadar sürerken yasak ilk gününde ilçe merkezini kapsayacak şekilde genişletilmişti. Günlerce zırhlı araçlar, asker ve polisle ablukaya alınan ilçede 5 Ekim günü sabah erken saatlerde yapılan top atışlarıyla, Abdulkadir Paşa Mahallesi Yakut Sokak'ta bulunan Mecit Çelik'e ait eve iki top mermisi isabet etti. Patlamada hayatını kaybeden olmadı, evde büyük hasar meydana geldi. Bir evde de kolluk güçleri yangın çıkarırken emekçiler kendi imkanlarıyla yangını söndürdüler. Hastaneye gitmek isteyen bir aileye sokağa beyaz bayraklarla çıkarak ambulansın bulunduğu noktaya ulaşabildi. Avrupa'dan gelen parlamenterler, doktorlar, gazeteciler, akademisyenler ve HDP milletvekillerinden oluşan 26 kişilik bir heyetin ilçeye girişi de 10 km uzağa polis ve askerlerce kurulan barikatla engellendi. 3 Ekim günü ise Fırat Mahallesi'nde ve Yeni Turan Mahallesi'nde sermaye devletinin kolluk güçlerinin gerçekleştirdiği saldırılarda, sırasıyla 50 yaşındaki Ahmet Sönmez ve 27 yaşındaki Şahin Turan katledildi. 2 Ekim günü de yine Fırat Mahallesi'nde polisler evlere kurşun yağdırırken, görme ve zihinsel engelli olduğu belirtilen 16 yaşındaki Mehmet Ermez ağır yaralandı. Polis ambulansı mahalleye sokmadığı için Ermez emekçiler tarafından tedavi edilmeye çalışıldı.

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde de 2 Ekim sabahı başlayan sokağa çıkma yasağı 5 Ekim'e kadar sürdü. Yasağın kalkmasıyla da binlerce kişi sokağa dökülerek saldırıları protesto etti. Büyük öfkenin hakim olduğu yürüyüşte, dinci gericiliğin şefi Erdoğan "Katil Erdoğan!" sloganıyla sürekli protesto edildi. Binlerce kişi, ağır saldırıların olduğu belirtilen Tekel, Mescit ve Konak mahallerine yürüdü. Eyleme polis, gaz bombası

ve tazyikli suyla saldırırken kitle taşlarla karşılık verdi. Sokağa çıkma yasağı boyunca devlet daha sert bir şekilde emekçilere saldırırken, havan topları kullanıldı, evlerde ağır hasarlar meydana geldi, KURDİ-DER binasında da yangın çıktığı bildirildi. Bütün bunlarla birlikte saldırılarda 3 kişinin hayatını kaybettiği, Konak Mahallesi'nde vurulan bir kişinin yaralıyken hastaneye kaldırılmasına izin verilmediği için yaşamını yitirdiği bildirildi. İlçeye ulaşmak isteyen emekçilere askerler tarafından ateş açıldığı da duyurulurken, 2 Ekim günü Konak Mahallesi'nde yaralanan birçok kişiye ulaşmak isteyenlere de kolluk güçleri silahla engel oldu. Öte yandan 4 Ekim günü belediye binası başta olmak üzere birçok eve baskın yapan kolluk güçleri, basın emekçilerine de saldırdı. *Özgür Gün TV* çalışanı Murat Demir, *DİHA* muhabiri Serhat Yüce ve çok sayıda belediye çalışanı gözaltına alınırken, polislin Murat Demir'in boğazını sıkıp kafasına silah dayayarak kendisini tehdit ettiği ve basın emekçilerinin kullandığı araçlara el koyduğu bildirildi. Gözaltılar aynı gün akşam saatlerinde serbest bırakıldı.

2 Ekim akşamından itibaren Diyarbakır'ın Lice ilçesinde de kırsal bölgelerde saldırı girişiminde bulunan kolluk güçleri için 9 bölgede sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Valilik, Lice-Kulp Karayolu'nun Lice ilçe merkezi ile Sarım Çayı arasında bulunan Konuklu, Yaprakköy, Gürbeyli, Ahmetbey ve Yünlüce mahalleleri ile Namber Tepe arasında kalan bölgeyi "güvenlik" gerekçesiyle yasaklandığını duyurdu.

Diyarbakır'da polis biri çocuk, 2 kişiyi katletti

Diğer bölgelerde de devam eden devlet terörünün Diyarbakır'da biri çocuk olmak üzere 2 kişiyi daha katlettiği bildirildi. Bağlar ilçesinin 5 Nisan Mahallesi'nde 16 yaşındaki Ömer Koç, polisler tarafından vurularak öldürüldü. Huzurevleri Mahallesi Salı Pazarı mevkiinde ise polis bir grup genci taradı. Tarama sonucunda 20 yaşındaki Rezan Kaya isimli genç katledilirken iki kişi de yaralandı.

Canlı kalkanlara ateş açıldı

4 Ekim günü, Yüksekova'nın Geliye Doski, Kepir ve 47 gündür canlı kalkan eyleminin devam ettiği Weregöz bölgesinde 4 gündür haber alınamayan canlı kalkanlara ulaşabilmek için ilçe merkezinden bölgeye gitmek isteyen kitle polis ve asker saldırısıyla karşılaştı. Kitleye, Sineva Köyü'nün arka tarafındaki tepede helikopterlerden ateş açıldı. Yürüyüş kolunun 5-10 metre önüne ateş açan helikopterler, kitlenin üzerinde alçak uçuş yaptılar. Bölgedeki karakoldan da kitlenin 100 metre ilerisine obüs atışları yapıldığı buna rağmen yürüyüşü sürdüren kitleye engel olmak için sermaye devletinin bölgeye takviye ekipler sevk ettiği bildirildi.

Tarihi yapılara da saldırı

Türk sermaye devletinin Diyarbakır'daki saldırıları, surların bazı bölümleri, Surp Giragos Kilisesi, Ermeni Katolik Kilisesi ve Kurşunlu Camii'nin zarar görmesine neden oldu. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Kültürel Miras ve Turizm Daire Başkanı Nevin Soyukaya "Antik Diyarbakır'ı çevreleyen Diyarbakır Kalesi, İçkale, Anzele Suyu, Dicle Vadisi'nin bir kısmını kapsayan Hevsel Bahçeleri odaklı alan, Dünya Mirası olarak tescillendiğini" dile getirerek bu bölgeyi korumakla yükümlü olan devletin bölgeye zarar verdiğini ifade etti.

Genetiği kirli ve kanlı devlet!

Bu kirli savaş, süresi ne olursa olsun, hangi aralıklarla devam ederse etsin tarihin durduğu andır. Kürt halkı için tarih on yıllardır kirli bir savaşta kilitlemiştir. Tarihin durduğu, insanlığın sürüklendiği bu zaman diliminden çıkmaksa, saati ayaklanmalar ve devrimler çağına göre ayarlamakla mümkündür.

Türk sermaye devletinin Kürt halkını hedef alan saldırganlığı cenazelere dahi işkence yapma noktasına varmış bulunuyor. IŞİD'e karşı savaşta Rojava'da yaşamını yitiren Aziz Güler'in cenazesinin verilmeyişi, Varto'da Ekin Wan'a yapılanlar, Şırnak'ta Hacı Lokman Birlik'in cansız bedeninin yerlerde sürüklenmesi, Kars'ta öldürülen gerillaların cesetlerine yapılan işkenceler, katledilen çocuklar ve 3 aydır süren kirli savaşta yaşananlar Kürt halkını hedef alan saldırganlığın vardığı noktayı gözler önüne seriyor.

İşlenen insanlık suçları ve katliam yöntemleri '90'lı yıllarla fazlasıyla bir benzerlik taşımaktadır. O dönemin hükümet sözcülerinin dili nasıl kanlıysa, aynı şey bugün de geçerlidir. Kirli savaşın kalomşerleri o günlerde Kürt halkına nasıl kin ve nefret kusuyor, birer paçavradan ibaret gazeteleri ile gerçeklerin üzerini nasıl kapatıyor ve televizyon ekranlarından bir savaş komutanı gibi o kıt beyinleriyle daha fazla katliam için nasıl stratejiler geliştiriyorlarsa; başta "yandaş basın" olmak üzere bugün de aynı tutumu sergiliyorlar.

Sadece bu kadar mı? Kirli savaşın yarattığı ortamda kan dökmekle yetinmeyenler öylesine çürümüşlerdi ki, rütbelerini, siyasi konumlarını ceplerini doldurmak için kullanmaktan da geri kalmıyorlardı. Uyuşturucu ticaretinden kadın ticaretine akla gelebilecek her türlü gayri ahlaki iş, insan öldürmek ve işkence yapmak dışındaki en maharetli oldukları alanlardı. Çatlılılarıyla, Yeşilleriyle, Ağarlarıyla, Korkut Ekenleriyle, İbrahim Şahinleriyle adları bilinen ve bilinmeyenleriyle hepsi bu bataklıktan beslenen birer "vatanseverdi." Akli hala o günlerin sunduğu imkânlarda olan Sedat Peker gibi bir mafya elemanının "teröre karşı miting" organizatörü olması, bu amaçla kimlerin, hangi kirli ve

karanlık odakların yan yana geldiğini göstermektedir.

Kürt halkına karşı yürütülen bu haksız savaş, son derece kanlı ve kirlidir. Haksızdır, çünkü yalanlarla kandırılan bir ulusun eşitlik özlemleri daha en başında, cumhuriyetin ilk yıllarında kanla bastırılmıştır. Kanlıdır, çünkü yeri geldiğinde Arınç gibileri bile bu gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştır. Kürt halkının yaşadığı coğrafyada derelerden akan kan hiç durmamıştır.

Kirlidir, çünkü haksızlığın, zulmün en çok tahrip ettiği değerler insanlık değerleridir. Doksanlı yıllardan bugüne yaşananlar bu yüzden değişmemiştir. Dün panzerlerle sürüklenen insanlık bugün Akreplerle sürüklenmektedir. Cansız bedenlere yapılan işkenceler değişmemiştir. Dün kulak koleksiyonu yapanların, gerilla başlarıyla cesetlere basarak fotoğraflar çektiyenlerin ne kadar alçalabileceklerini ifşa ettikleri yer şimdi sanal iletişim ortamıdır. O günlerin kirli savaş ortamı, sermaye sınıfının devlet aygıtı içindeki siyasetçisini, mafyasını nasıl yan yana getirmişse bugün de durum aynıdır. Yolsuzlukların tepe ve tape noktası çoktan çürümüş bir düzeni ele vermektedir.

Bu kirli savaş, süresi ne olursa olsun, hangi aralıklarla devam ederse etsin tarihin durduğu andır. Kürt halkı için tarih on yıllardır kirli bir savaşta kilitlemiştir. Tarihin durduğu, insanlığın sürüklendiği bu zaman diliminden çıkmaksa, saati ayaklanmalar ve devrimler çağına göre ayarlamakla mümkündür.

Unutulmamalıdır ki doksanlı yılları akla getiren bu vahşet, sermaye devletinin genetiğinde vardır. Bu bozuk, çürümüş, kanlı ve zalim devlet yapısı ise genetiğiyle yeniden oynanarak düzeltilemez. Sermaye düzeninin tedavülden kalkma zamanı çoktan gelmiştir.

Direnişçi Kocaeli işçileri: Kölelik düzenini bitireceğiz!

Metal İşçileri Birliği, İzmir Aliağa'da haklarını aradıkları için işten atılan Kocaeli Haddecilik işçileriyle röportaj yaptı. Fabrikadaki kölelik koşullarına dikkat çeken işçiler, "bu sömürü ve kölelik düzenini biz burada bitireceğiz!" dedi.

MİB'in direnişçi işçiler Ali Akpınar ve Yücel Memiş ile gerçekleştirdiği röportaj şöyle:

MİB: İşten atılmaya kadar gelişen süreci bize aktarır mısınız?

Ali Akpınar: Şöyle başladı. Bundan yaklaşık bir ay önce içerdeki tüm olumsuz şartlara rağmen işçiler tüm özverileriyle çalışmaya devam ediyorlardı. Fakat başımızda sürekli küfreden, hakaret eden, ağza alınmayacak şekilde küfürlerle resmen ızdırap olan bir amir vardı. İlk tepkimiz buna idi, bunun doğru olmadığına idi. Bunun için bir direniş başlattık. Karşı koydular. Elimizde kazanılmış bir hak olan çayımızı bizden geri aldılar. İmza topladık. Bu imzayla çay hakkımızı geri istediğimizi bildirdik. Sonra iki saate kadar üretimi durdurduk. Bu hakkımızı geri aldık.

Fakat bunlar rahat durmadılar. Bir tepki, bir karşılık vereceklerini biliyorduk bunların. Yücel arkadaşımızın vardiyasını değiştirmeye kalktılar. Bu vardiya değişikliği işten çıkarmaya dönük bir hareketti. Önce vardiya değiştirilecek, sindirilecek sonra işten çıkartılacaktı. Biz bu değişikliği kabul etmedik.

Ertesi gün Yücel arkadaşımızın sabah işe geldiğinde fabrikaya sokulmadan direk insan kaynaklarına götürüldüğünü duyduk. Duyduk ki çıkışı verilmiş. Sırf bu sebepten dolayı. Çıkışı verilince Yücel arkadaşımız sabahdan itibaren fabrika önünde beklemeye başladı. İçerde biz bunu hazmedemedik, kaldıramadık. Sabah 08.00'den itibaren üretimi durdurduk. Tek şartımız Yücel arkadaşımızın işe geri alınması, bize hakaret eden amirin bölümünün değiştirilmesi ve bizden uzaklaştırılmasıydı. Bunun için direndik, saatlerce direndik. Bizle baş edemediler, anlaşma yoluna gittiler. Saat 12.00'de iş başı yapmamızı 15.30'da bu olaya bir çözüm getireceklerini söylediler. Garantisini verdiler, söz verdiler. 'Biz de işçi çocuğuyuz, sizin işinizi halledeceğiz' dediler. Saat 15.30'a havale etmelerinin nedeni de gelen vardiyayı üretime sokup işimizi halletmeyecekleri yönündeydi kanaatimizce.

Saat: 15.30 olduğunda düşündüğümüz gibi oldu, çözmediler. Gelen vardiyayı da üretime sokmaya çalıştılar, fakat gelen vardiya da bizimleydi. Bu sefer ters tepti. İki vardiya birleştik tekrar üretimi durdurduk. Ve istediğimizi aldık onlardan. Yücel arkadaşımızı işe geri aldık. Ertesi sabah tekrar işbaşı yaptı, bu bize küfreden, hakaret eden adam uzaklaştırıldı ve çay hakkımız normale döndü.

Fakat biz patrone tekrar bir karşılık geleceğini bekliyorduk. Bir hafta öncesinde fabrikanın bakımı için üretim durdu. Ancak bu bakım durumu bize göre bir ataktı. Üretimden gelen gücümüz elimizden alınıp bize bir saldırı yapılacaktı. Beklediğimiz gibi de oldu. Üretim durdu 3-5 gün içerisinde çıkışlar başladı. Hatta bayram sonrası çıkışlar başladı. Önce beni çıkardılar işten. 16.00-24.00 vardiyasına gittim çalışmaya

başladım. Saat 18.00 gibi amir beni aldı, müdüre çıkardı. İşletmenin benimle çalışmak istemediğini, 'bunu sana bildirmek zorundayım' diyerek ertesi günün insan kaynaklarına çıkışımı almaya gelmemi istedi. Karşılık vermedim, ertesi sabah geldim fabrikaya insan kaynaklarıyla görüşmeye. İnsan kaynaklarıyla görüştim, çıkışım hazırlanmış. Gerekece istedim, aslı olmayan bir gerekçe yazılmış. Beni fabrikanın diğer şubesi olan A-1'e göndermek istediklerini fakat benim bunu kabul etmediğimi yazmışlar. Bu asılsızdır. Bana hiçbir bildirimde bulunulmadı. Bu yaşanan olaylardan ötürü bana yaptıkları bir saldırdır. Ben de Yücel abinin işe alınması olayında başı çekenlerdendim. Benim çıkışım verildi. Yönetim 15.00'e kadar fabrika içinde bir gözlemlene yaptı, 'tekrar bir direniş olacak mı' diye. Baktılar ki olmadı. Çünkü üretim yok, bir gücümüz yok. Saat 15.30'da da baktılar bir şey yok Yücel'i çıkarttılar. Bu arada izinde olan arkadaşlarımızdan birini de arayıp 'ertesi sabah sen de gel senin de çıkışın verilecek' diyerek olay kapatıldı. Arkadaşımıza rapor aldırarak onun işten çıkarılmasını kendimizce durdurduk. Süreç böyle devam etti. Şu anda direniyoruz.

Tekrar durdurduk üretimi. Üç tane şartımız var:

1- İşten çıkartılan arkadaşlarımızın tamamı geri alınacak,

2- Bu yaşananlardan dolayı kimse işten çıkarılmayacak ve son olarak işçilerden 4 kişi, yönetimden 3 kişi olmak üzere bir ekip kurulacak ve bir protokol imzalanacak. Üç şartımız budur. Sonuna kadar direneceğiz.

MİB: İçerdeki örgütlülük ne durumdadır?

Yücel Memiş: İşe girdiğimde çalışma koşulları

ağırdı, kimse birbirinin yanında durmuyordu. Birbirlerini ispiyonluyorlardı. Aynı iş yapılmasına rağmen maaş farkları vardı. Kiminin 60 lira, kiminin 50, kimimizin 70 lira farkları vardı. Bu farklar da işçileri birbirine düşürmüştü. Usta başı küfürü, hakareti, daha fazla ücret alanların ayrılması, işçiler arasında düşmanlık yaratmıştı. İşçiler patrona değil kendi arkadaşlarına karşı düşmanlaşmıştı. İçerde kanunsuz uygulamalar vardı.

Arkadaşlarla zamanla bir araya gelmeye başladık. Önce kendi vardiyamızda kenetlenmeye başladık. Birçok kez bir araya geldik. İşyeri sorunlarını herkesin tartışması için bir ortam yarattık. Herkes aynı sorunları konuşmaya başlayınca herkese yavaş da olsa bir özgüven gelmeye başladı. Kimsenin korkmadığı, çekinmediği bir ortam oldu. Bu tamamıyla komitenin iradesiyle gerçekleşen bir durum vardı. Buradan diğer bölümlere ulaşmaya başladık. Üretimden gelen gücümüzü kullanabilmek için bütün bölümlere hakim olabilecek bir çalışmaya başlattık.

Çayın da kaldırılmasıyla bıçak kemiğe dayandı. Birikimle beraber çayın geri alınmasına karşı ses çıkartmaya başladık. Bundan bir buçuk ay önce iki saat iş durdurma eylemi yaptık. Tek vardiyada bunu başardık ve iki saat sonra çayı kazandık. Bu kazanımla birlikte herkesin özgüveni öyle bir noktaya geldi ki arkadaşlık ve dostluk ilişkileri had safhaya yükseldi. Herkes birbirinin işine koşmaya başladı. Ve anladık ki burada bizim bizden başka dostumuz yok. Ya var olan aşağılanmaya, sömürüye karşı birlik olacağız, ya da yok olup gideceğiz. Bunun farkına vardık, bunun özgüveniyle daha güçlü olmaya başladık. Bunu fark eden patron beni işten attı. Fabrikadaki örgütlülük

ve kenetlenme o kadar kuvvetliydi ki beni tekrar işe aldirdilar. Komitenin islemesiyle birlikte nerdeyse genel fabrikaya hakim olduk, yüzde 60'ına hakim olmaya başlamıştık.

Bir bölümden başladı iş durdurma, yavaş yavaş diğer bölümlere sıçradı. 6 saatin sonrasında tamamıyla işi durdurduk. Üretim durunca patronun can damarı durunca patron ne yapacağını şaşırıldı. Jandarma tehditleri, icra tehditleri havada uçmaya başladı. Hiçbiri bize sökmedi. İşçi çünkü en doğal en yasal hakkını arıyordu. Madem sen bizi üretimi kullanarak beni sömürüyorsun, biz de 'üretimi durdurarak bu sömürüye dur diyoruz' dedik. Bunun üzerine arkadaşlar beni işe geri aldirdilar. Bu özgüveni daha da arttırdı.

Bizim işyeri üçüncü şirketi aldı. Üçüncü şirketi alınca var olan kölelik düzenini orda da yaratmak için içerdeki birliği dağıtmak adına fabrikayı bir haftalığına duruşa götürdü. Herkesi izine gönderdi. Bu süre içinde ben de dahil olmak üzere iki kişinin işine son verdiler. İçerdeki arkadaşları polisle tehdit etmeye başladılar. Karakola çağrılmalar, telefonlar, 'maaşlarınız ödenmez' gibi tehditlerle 'ya bu kölelik düzenini kabul edersiniz ya da buradan basar gidersiniz' dediler.

Biz bir kez kenetlendik. Bu fabrika bizim. 'Burası bizim namusumuz, şerefimiz, biz emeğimizle, rızığımızı buradan çıkartıyoruz' dedik. Ve ardından duruş bittikten sonra, bu sabah fabrika işbaşı yaptıktan sonra içerde bir vardiya üretimi tekrar durdurdu.

Bu havzada kölelik koşulları var. Yani başımızda Habaş var, oradaki ölümler bizim bile canımızı yakıyor. Yani başımızda Sider var. Aylardır maaşlarını alamıyorlar. Tüm havzaya bu durum olumsuz yansıyor. Sider bize örnek gösteriliyordu. 'Bakın onların durumuna' diye. Yani ölümü gösterip sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Ama biz bu kötü örnekleri kaldırıp havzadaki işçilere iyi bir örnek olacağız. İşçilerin birleşerek haklarını nasıl kazandıklarına iyi bir örnek olacağız. Ben buradan tekrar sesleniyorum: İşçiler kendi öz iradelerine, birliklerine, komitelerine güvensinler. Çünkü bu fabrikada o maaşı alan, parmağı kopan, canı yanan, ölen bu şartlarda geçinmeye çalışan bizleriz. O yönetim koltuğunda oturan da patronlar değil bizler olmalıyız. 10-15 bin lirayla geçinenler bizim halimizden anlamaz bizim hakkımızı arayamazlar. Bugün biz bu havzadaki gediği yırtıp atacacağız. Çünkü biz haklıyız.

MİB: İçerdeki son durum hakkında bilgi verir misiniz?

Yücel Memiş: İçerde giderek üretimi durduran işçi sayısı çoğalıyor. Üretime ciddi bir darbe var. İçerden arkadaşlar bize fıkralar anlatıyorlar. Onlar bize biz onlara moral vererek direnişi güçlendiriyoruz.

MİB: Diğer fabrikalardan desteğe gelecek işçiler var mı?

Yücel Memiş: Biz dün Sider işçilerine gittik. Ekmeğimizi paylaştık. Öğlen yemeğini birlikte yedik. 'Bir araya gelelim birbirimize sarılalım' dedik. Ancak 'tabuları ve bürokrasiyi böyle yıkabiliriz' dedik. Oradaki TM'den sendikacılar geleceklerini söylediler. Akşam aradığımızda da 'sizin arkanızda ne tip güçler var' dediler. Gelmemek için. Burada işçiler ölürken, sömürülürken patronların arkasında bu koşulları devam ettiren gücü sorgulamak yerine en ufak talebi için hakkını arayan işçilerin arkasındaki gücü sorguluyorsun. Çeşitli fabrikalardan arkadaşlara çağrılar yaptık önümüzdeki saatlerde yanımızda olacaklar. Son olarak şunu söylemek istiyorum; bu sömürü ve kölelik düzenini biz burada bitireceğiz!

Kocaeli Haddecilik'te kıyımaya karşı direniş

Ağustos ayında 1 işçinin işten atılmasına karşı üretimi durdurarak arkadaşlarını işe geri aldırarak Kocaeli Haddecilik işçileri, yeni bir saldırıyla daha karşılaştı. Kocaeli Haddecilik patronunun 4 işçiyi işten çıkartmasına tepki gösteren işçiler, 5 Ekim'de fabrikanın A2 bölümünde üretimi durdurdu. Diğer bölümlerde ise yavaşlama olduğu bildirildi.

Kocaeli patronunun isteği üzerine fabrikaya giren çok sayıda jandarma işçileri, zorla dışarı çıkardı.

Bu saldırılar karşısında Metal İşçileri Birliği (MİB), Tüm Otomobil ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), DEV TEKSTİL İzmir Şubesi, Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi ve Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nin yanı sıra pek çok fabrikadan işçi yaptıkları açıklamalarla Kocaeli işçilerinin yanında olduklarını açıkladı. MİB, ayrıca HABAŞ işçilerine de Kocaeli işçileriyle sınıf dayanışmasını büyütme çağrısı yaptı.

Direniş devam ederken Kocaeli patronu, 16.00'da başlayacak vardiyayı iptal ederek direnişin büyümesini engellemeye çalıştı.

İçerde direnen işçiler ise fabrikadan çıkmayacaklarını sonuna kadar direneceklerini söyledi.

Patron diğer yandan da direnen işçiler haricindeki herkese maaşlarını ödeyerek direnen işçilere gözdağı vermeye çalıştı.

Kocaeli patronunun kendilerine yemek vermesini kabul etmeyen işçiler kendilerine desteğe gelenlerle birlikte ortak bütçe oluşturarak yiyecek aldılar.

Kocaeli işçileri taleplerini ise şu şekilde sıraladı: "1- İşten atılan işçiler işe alınsın.

2- Gerçekleştirilen eylemlerden kaynaklı kimse işten atılmayacak.

3. Bu süreçten sonra işten atılacak işçiler için disiplin kurulu oluşturulsun. Bu kurulda 3 işçi ve 2 yönetimden temsilci bulunsun."

Bu sırada fabrika yönetimi işçilerden 5 kişiyi görüşmek için idareye çağırdı. İşçiler "Ya burada konuşuruz ya da konuşacak bir şey yok!" diyerek taleplerinin net olduğunu ilettiler. İşçilerin kararlılığı üzerine insan kaynakları müdürü, toplu görüşmeyi

Kabul etmek zorunda kaldı.

Direniş 6 Ekim'de de kararlı bir şekilde devam ederken ilk gün jandarma saldırısı ile fabrikadan çıkarılan 21 işçinin de tazminat hakları gasp edilerek işine son verildi. Daha sonra 17 işçi daha işten atıldı.

İşlerine son verilen işçiler, dışarıda direnen arkadaşları ile kucaklaşarak direnişi burada sürdürmeye devam etti.

İçerde direniş ateşini tekrar yakan işçiler kendilerini tehdit eden ve fabrikayı terk etmeleri dayatmasında bulunan fabrika müdürüne "Biz dışarı çıkmıyoruz. İstiyorsanız diğer arkadaşlarımız gibi jandarmayla çıkartırsınız" diyerek üretim alanını terk etmedi. İşçilerin daha sonra dışarı çıkarıldıkları ve işlerine son verildiği belirtildi. Gece vardiyasındaki işçiler de direnişe katıldı.

Kocaeli işçileri: Dayanışma büyüyor

Diğer yandan Kocaeli işçileri de dayanışmanın her geçen dakika büyüdüğünü belirterek MİB Facebook sayfasında şu mesajı paylaştı:

"Dayanışma her geçen zaman büyüyor. Düünden itibaren bir çok fabrikadan arkadaşlarımız yanımızdaydı. Fabrikalarında bizim gibi örgütlenme yapan kardeşlerimiz gün boyu bizimle direnişteydi. Bugün de birçok dostumuz ve mücadelemize destek olan kardeşlerimiz yanımızda. MİB'le beraber çıktığımız bu yolda bize destek olan yanımızdan ayrılmayan özellikle Kızıl Bayrak gazetesine, Kuzey Ege gazetesine ve ilk günden beri yanımızda olan Petrol-İş üyesi işçi kardeşlerimiz ve yönetimine teşekkür ederiz."

Geceyi direniş çadırında geçiren Kocaeli işçileri direnişin 3. gününde (7 Ekim), Aliağa'da direnişlerini sürdüren Kubilay Boya işçilerini ziyaret etti.

Ziyarette direnişçi işçiler "Sınıf dayanışmasını bu havzada yamadığımız fabrika kalmayacak" dediler.

Manisa'da kurulu Sabaf fabrikasından işçiler de MİB facebook sayfasından yaptıkları açıklamayla Kocaeli işçilerini selamladılar.

Mücadeleci ve demokratik bir Birleşik Metal-İş için birleşelim!

Birleşik Metal-İş Sendikası genel kurul sürecinde. Sorun şu; genel kurul süreci koltuk mücadelelerinin mi sahnesi olacak yoksa bir muhasebe zemini mi?

Sermayeye ve uşağı Türk Metal'e karşı mücadelede yapılanların ve yapılmayanların tartışıldığı, sendikayı mücadelede güçsüz ve takatsiz bırakan nedenlerle hesaplaşma zemini mi?

Sahne yöneticilere bırakılırsa ilkinin olacağına kuşkumuz yok. Genel merkez yöneticilerinin iktidar hesapları uğruna yukarıdan aşağıya oluşturulmuş listeler ve delege hesaplarıyla sonuçsuz bir genel kurul süreci izleyeceğiz. Genel kurul salonları sadece bir mizansen olurken her şey eski tas eski hamam devam edecek. Belki isimler değişecek ama bugüne kadar kaybettiren sendikal mücadele ve örgütlenme anlayışından milim sapma olmayacak. Bu halde de metal işçisi kaybetmeye devam edecek.

Şu bir gerçek ki Birleşik Metal-İş bugün metal işçisine umut vermiyor. Sermayeye ve Türk Metal şebekesine karşı bir alternatif mücadele odağı değil. Büyük mücadele geçmişinin yanına yaklaşamıyor. Üç beş yıl önce metal işçisinin henüz mücadeleden geri durduğu bir aşamada yine de görüntüyü bir parça kurtarıyorken gelinen aşamada artık bu mücadele ve örgütlenme anlayışıyla metal işçisinin ihtiyaçlarına yanıt veremiyor. Sendikayı yönetenler mücadele ve örgütlenme anlayışlarıyla iflas etmiş durumdadır. Son üç yıllık dönem içerisinde Bosch ve grup toplu sözleşmeleri olmak üzere büyük başarısızlıklar söz konusu.

Sermayeye karşı dışı dış mücadeleyle elde edilmiş, metal işçisini tatmin edecek bir kazanım yok.

Kazanımlara darbe vurulurken ortaya konulmuş büyük bir direniş yok.

Örgütlenme süreçlerinde mücadele eden işçinin yanına konulmuş bir büyük sendikal güç, dayanışma ve önderlik kapasitesi yok.

Baskıları ve yasakları çiğneyip geçecek bir mücadele ruhu yok.

MESS-TM cephesinin satış ve işbirliği oyununu bozacak bir kudret yok.

Tabanın büyük baskısıyla alınmış grev kararlarını tüm engelleri ve yasakları aşacak bir hazırlık ve mücadele gücüyle hayata geçirebilecek bir irade yok.

Bu iradeyi göstererek ayağa kalkan metal işçisinin MESS ve Türk Metal'e karşı mücadelesine yetişecek, satış sözleşmesini yırtacak bir anlayış yok.

Peki ne var?

Aidat sendikacılığı sınırlarını aşamayan bir geri sendikacılık var.

MESS ve Türk Metal işbirliği karşısında mücadele eder gibi yapan ama sonuna kadar gitmeyi göze alamayan, boyun eğen bir sendikacılık var.

Mücadelede sonuna kadar gitmek için elini taşın altına koyanları yalnız bırakan bir sendikacılık var.

Tüm yenilgi, hak kayıplarına ve başarısızlıklara rağmen koltuklarında yılanmış yöneticiler var.

Bu güne kadar bizlere kendilerinin yaptığı türden bir sendikacılığın en ileri sendikacılık olduğunu söyleyip durdular. Fakat Ocak ayında yapılan grevde

grev yasakları karşısında boyun eğip mücadele etmek isteyen işçinin karşısına dikilen bir sendikacılık var.

Mayıs ayındaki büyük metal fırtınasıyla gördük ki, başka tür bir mücadele ve sendikacılık mümkündür! Öyle ki metal fırtınasını yaratan işçiler sadece Türk Metal'i yıkıp geçmedi aynı zamanda birkaç ay önce grev yasağı karşısında boyun eğen Birleşik Metal-İş yönetiminin sendikacılığının sınırlarını da hepimize gösterdi.

Metal işçisi artık bu tür kaybettiren bir sendikacılığı aşmak zorundadır. Genel kurul süreci işte bu eskimiş ve kaybettiren sendikacılıkla hesaplaşma zemini olmalıdır. Hesaplaşma ile birlikte Birleşik Metal-İş'te eskimiş, köhnemiş, mücadelenin ihtiyacına yanıt veremeyen bürokratik ayrıcalıklarına saplanmış kalmış sendikacılığı geride bırakıp, metal işçisinin umutlarına, beklentilerine yanıt verecek, geleceği kazanacak bir sendikayı hep birlikte yaratmalıdır.

Bunun için Birleşik Metal-İş içerisinde öncü işçiler bu kaygı ve sorumluluk duygusuyla yan yana gelmeli, omuz omuza vermelidir.

Bununla birlikte 'nasıl bir Birleşik Metal-İş' sorusunun yanıtı verilmeli ve genel kurul sürecinde böyle bir Birleşik Metal-İş'i yaratmak için mücadele edilmelidir.

Yanıtımız şu olmalı:

- Sermayeye, onun azılı örgütü MESS'e ve ihanet şebekelerine karşı, gücünü yasalardan değil metal fırtına zamanında olduğu gibi fiili-meşru mücadeleden alan bir mücadele anlayışı rehber alınmalıdır.

- Sendikada hiçbir patronluğa izin verilmemeli, bunun için önlemler alınmalıdır.

Söz, yetki ve karar hakkı sözde değil uygulamada tam anlamıyla işçiye bırakılmalıdır. Bunun için:

a- Yöneticilerin yetkileri kısıtlanmalıdır, iki dönemden fazla üst üste seçilmeme kuralı getirilmelidir.

b- Yönetici ücretleri işyerinde aldığı ücrete düşürülmelidir.

c- Üyelerin salt çoğunluğuyla geri çağırma hakkı getirilmelidir.

d- Karar hakkı fabrikalardaki işyeri komitelerine, işyeri meclislerine, şube temsilciler kurullarına bırakılmalıdır. Yönetim kurulları bu kararları uygulamalı, koordine etmelidir.

e- Genel kurul toplanma süresi 4 yıldan 2 yıla indirilmelidir.

f- Greve çıkılması ve yasaklara karşı alınacak tavır da dahil toplu sözleşme sürecinde tüm söz ve karar hakkı işçinin olmalıdır.

- Aidatlar 2 saatlik ücret düzeyine düşürülmelidir.

İşte nasıl bir sendika istediğimiz sorusuna aramızda yanıt arayabilir, genel kurul sürecine de fabrikalarda bu soruya yanıt aradığımız toplantılarla hazırlanabilir, ortaya çıkan irademizi genel kurul salonlarına taşıyabiliriz. İsteklerimizi bir program haline getirip bu programın adayları olarak ortaya çıkabiliriz. Genel kurul salonlarında bu programın, önergelerle de birleştirilerek kabul edilmesi için mücadele verebiliriz.

Metal işçilerinin sermayeye, sendika ağalarına ve mücadelenin yükünü taşıyamayan bürokrat yöneticilere karşı birliğini savunan, aynı zamanda metal fırtınası ile uygulamaya sokan MİB, tüm öncü işçi arkadaşlarımızı bu yolda birlikte mücadeleye çağırıyor.

Muhasebesiz, muhalefetsiz, umutsuz!

Genel kurullar sendikalar için muhasebe zemini olduğu kadar birer aynadır. Bu aynadan o sendikanın tüm bir halini görmek mümkündür. Bu aynaya iyi bakılırsa o sendikanın sınıf mücadelesindeki durumu kadar gelecekte ne yapacağı hakkında da fikir yürütebilirsiniz.

Geçtiğimiz hafta sonu Birleşik Metal-İş'in Bursa Şube Genel Kurulu'nu izledik. MİB Birleşik Metal-İş'in ve onun Bursa Şubesi'nin durumunu yakından bilir. Genel kurul aynasından gördüklerimiz bizi şaşırtmadı. Bildiğimiz, tanıdığımız bir Birleşik Metal-İş gerçeğini gördük orada. Bursa'da yakın dönemde yaşanan tüm büyük olayların ardından bu sendikanın zerrece değişmediğine, değişmeyeceğine tanık olduk.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, genel kurul her şeyden önce cansız, tatsız ve renksizdi. Heyecanın ve coşkunun eseri yoktu. Düşünün bir büyük metal direnişi yaşadığı bir kenttesiniz, üstelik bu kentte direnişin lokomotifini olan Renault işçisi şöyle ya da böyle sendikanıza gelip üye olmuş, ama siz bitkin ve takatsizsiniz. Enerjiniz yok, canlı umutlarınız yok, heyecanınız yok...

Bunun böyle olması elbette şaşırtıcı değil. Piyangodan çıkmış olsa bile, Renault işçisinin canlı enerjisi Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi'nin canlı kanlı bir parçası olmuş değil. Herkes bunun farkında zaten. Bunu bir yana bıraktığımızda da bu genel kurul, umut kırıcı başarısızlıklarla geçmiş bir 4 yıllık dönemin arkasından toplanıyor. Son dönemdeki küçük bir işyeri bir yana bırakılırsa tek bir başarıyla örgütlenmiş işyeri yok.

Ne var? Tersine büyük başarısızlıklar ve kayıplar var. Öncelikle önceki genel kurulun hemen sonrasında Çimtaş fabrikası Türk Metal'e kaptırılmış. Ardından Bosch işçilerinin büyük çıkışı heba edilmiş, büyük bir enkaz geride bırakılmış. Örgütlenmeye çalışılan çok sayıda işyeri de yine Türk Metal'e kaptırılmış, en sonunda da genel kurulun hemen öncesinde az sayıda örgütlü bulunan işyerlerinden Tecasa yine Türk Metal'e kaptırılmış...

9 Ocak grevinin yasaklanmasına karşın herhangi bir ses, anlamlı bir çıkış yapılamamış, bir kez daha Türk Metal'in satış sözleşmesine teslim olunmuş...

İşte böyle bir dönemin ardından gelen genel kuruldan heyecan ve coşku beklemek mümkün olmaz elbette. Bunun için tüm bir başarısızlığın ağır moral bozukluğu ve havası bir biçimde gelir genel kurul salonunda kendisini gösterir, ne heyecan ne de coşku bırakır.

Fakat en kötüsü şu ki, böyle bir başarısızlığın arkasından toplanan bir genel kurul, tüm bu dönemin muhasebesini yapamıyorsa asıl moral bozucu, umut kırıcı olan da budur. Ne yazık ki şube genel kurulunda geçerken yapılmış bir kaç dokunma dışında muhasebe namına hiçbir şey bulmak mümkün değildir.

Bir söz vardır: Bir örgütün ciddiyeti sorunlarına karşı gösterdiği yaklaşımdan belli olur. Sorunlarıyla, yaşadığı yenilgilerin nedenleriyle ve tüm bunların sorumlularıyla cepheden hesaplaşma gücü gösteremeyen bir örgüt, ciddiyetsizdir, kendini

Ne sorunlarla, ne yaşanan yenilgilerle ve onların nedenleriyle, ne de bu süreçte sorumluluk mevkiinde olanlarla yüzleşme ve hesaplaşma niyet ve iradesi ortaya çıkmıştır. Mevcut yönetime bu yönde eleştiri olmadığı gibi karşı tek bir aday da çıkmamıştır. Ayhan Ekinci başkanlığında yönetim üçüncü dönemine böylelikle ağrısız sancısız başlamıştır. Sendikadaki ileri ve öncü işçiler için bunun kadar umut kırıcı bir şey olamaz.

yenileme gücünden de yoksundur. Yanlıştan dönemez, zayıflıklarını ve yetersizliklerini aşamaz, geleceğe umutla yürüyemez, içten içe çürür, sağlıklı olanı da çürütür, mücadele gücü ve takati bulamaz.

Birleşik Metal-İş Şube Genel Kurulu'nda olan biten bu olmuştur. Ne sorunlarla, ne yaşanan yenilgilerle ve onların nedenleriyle, ne de bu süreçte sorumluluk mevkiinde olanlarla yüzleşme ve hesaplaşma niyet ve iradesi ortaya çıkmıştır. Mevcut yönetime bu yönde eleştiri olmadığı gibi karşı tek bir aday da çıkmamıştır. Ayhan Ekinci başkanlığında yönetim üçüncü dönemine böylelikle ağrısız sancısız başlamıştır. Sendikadaki ileri ve öncü işçiler için bunun kadar umut kırıcı bir şey olamaz.

Düşünün ki boydan boya başarısızlıklarla dolu bir dönem geride bırakılırken bu dönemin sorumluluğunu taşıyan, hem de iki dönemdir taşıyan bir başkan ve yönetim kuruluna karşı aday çıkamıyor üstelik herhangi bir eleştiri de yapılamıyor. Bu tablo iç karartıcıdır, umut kırıcıdır... Sendikadaki bürokratik yozlaşmanın varlığını, enerjik ve mücadeleciler bir tabanın yokluğunu gösterir.

Düşünün ki üçüncü dönemine böylelikle başlayan Şube Başkanı Ayhan Ekinci, ilk döneminde Grammer'i, ikinci döneminin başında da Çimtaş'ı kaybetmiş. Bu arada Bosch gibi bir büyük olayı yüzüne gözüne bulaştırmış, bu aynı dönemin sonunda ve genel kurulun hemen arifesinde de Tecasa'yı Türk Metal'e

hediye etmiş.

Demek ki bu yöneticiler için bunların bir önemi yok. Tüm bu başarısızlıklardan dolayı utanç duymuyorlar, "ben yapamıyorum, yapamadım" diyemiyorlar. Ama bu aynı yapıda başka birileri de çıkıp "yeter artık yaşanan başarısızlıkların sorumluluğunu taşıyorsun, hesap ver ve o koltuğu bırak" diyemiyor. Eleştiri yapamıyor, hesap soramıyor.

İşte umutları kıran, moralleri bozan ve Birleşik Metal-İş'i takatsiz bırakan, işçinin elini kolunu bağlayan şey budur. Bu halde bugüne kadar başarısızlık ve yenilgilerle dolu bir dönem yaşayan, sendikal mücadele ve kazanımlar bakımından yerlerde sürünen Birleşik Metal-İş'te işler başka türlü olmayacak, olamaz da! Aynı yönetici kadroyla, aynı anlayışla, aynı yolda her şey eskisi gibi devam eder ancak.

Birleşik Metal-İş genel kurulları dibe vurmuş, metal işçisine umut vermeyen, güven vermeyen bürokratik sendikacılığın sendikaya tümüyle egemen olduğunu göstermiş, sendika içerisinde yeni, genç ve mücadeleciler güçlerin bastırıldığını kanıtlamıştır. En kötüsü de budur. Bursa Şube Genel Kurulu'nda tabandan bu cesarete, yüreğe ve mücadele gücüne sahip bir genç kuşak, ne yazık ki ortaya çıkamamıştır. Birleşik Metal-İş'in geleceği bir kez daha yıllar boyu sendikayı sürdüren aynı ellere teslim edilmiştir.

Birleşik Metal-İş

Bursa ve İzmir şubelerinde genel kurul

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa ve İzmir şubelerinin genel kurulları 4 Ekim'de gerçekleştirildi. Bursa'da tek listeyle seçime girilirken İzmir'de mevcut yönetimin karşısına alternatif bir liste çıktı. Ancak aradan geçen dört yıllık sürecin muhasebesinin yapılmadığı, özeleştirme mekanizmasının işletilmediği her iki şube genel kurulu sonucunda da eski yönetimler kaldı.

Bursa Şube Genel Kurulu

Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şubesi 6. Olağan Genel Kurulu Atalay Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi.

Bursa Şubesi'nde yeni örgütlenmeye başlayan Renault işçilerinin sınırlı katılımının yanı sıra Acil Elektronik ve Şahinkul, Köksallar Makina işçileri de genel kurula katılım gösterdi. Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal-İş'e geçen ancak çoğunluğu kaybettiğinden sonra sınırlı bir bileşenin ısrar ettiği Bosch'tan da genel kurula katılan işçiler oldu.

Dört yıllık sürecin anlatıldığı sinevizyon gösterimi ile başlayan genel kurulun açılış konuşmasını Şube Başkanı Ayhan Ekinci yaptı.

Metal fırtınaya değinen Ekinci, 2017 MESS Grup TİS'lerine değinerek sarı sendikaların dayatmacı-ışbirlikçi sözleşmesinin aşıldığını iddia etti.

Ardından divan seçilen divan adına Birleşik Metal-İş Genel Sekreteri Selçuk Göktaş konuşma yaptı.

Eğitim Sen, KESK Bursa Şubeler Platformu, TMMOB, PMO, Çağdaş Avukatlar Grubu, Emekli-Sen ve Metal İşçileri Birliği (MİB) de genel kurula katılım gösterdi. Konukların selamlamasıyla başlayan genel kurulda Metal İşçileri Birliği adına da konuşma yapılarak metal işçileri selamlandı. 'Metal Fırtına'da üretimden gelen gücün kullanıldığına dikkat çeken MİB temsilcisi, mücadelede sendikal bürokrasiye takılmak istemediklerini vurguladı. Birleşik Metal-İş Genel Kurulu için MİB'in temel önerileri olan aidatların düşürülmesi, söz-yetki-kararın işçilere tam anlamıyla verilmesi, genel kurul süresinin azaltılması taleplerini sıraladı. MİB temsilcisinin konuşması "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" sloganı ile bitirildi. Konuk konuşmaları arasında en çok ilgi gören ve alkışlanan konuşma MİB temsilcisinin konuşması oldu.

Ardından söz alan Renault işçisi, sarı sendikadan kurtulmak için yola çıktıklarını ve bu yolda hep birlikte ilerleyeceklerini söyledi.

Delege konuşmalarıyla devam eden genel kurulda bir tek Asil Çelik Baştemsilcisi geçmiş sürece ilişkin bir muhasebe yaparak üyelerin sendikaların eylem ve etkinliklerine katılmadığını, bunu değiştirmek için harekete geçilmesi gerektiğini söyledi.

Tek listenin verildiği seçimde profesyonel kadrolar değişmezken yönetimden iki isim çıktı.

Aidatların azaltılmasına ilişkin önerinin oy birliği ile genel kurula taşınması kararı alındı.

Genel kuruldaki gözlemler

Birleşik Metal-İş Bursa Şubesi, dört yıllık süreçte önemli gelişmeler yaşanmasına rağmen bunun üzerine bir eleştiri-özeleştirme sürecine girmede.

Çimtaş'ın bir önceki genel kuruldan sonra Türk Metal'e geçişine ilişkin bir değinme yapılırken bunun nedenleri, buna yol açan zeminler irdelenmedi. Yine bu süreçte Renault'un gelişti defalarca ifade edilirken hareket sürecinde Birleşik Metal-İş'e katılan fakat patron saldırılarıyla tasfiye edilen Ototirm, Feka vb. fabrikaların nasıl kaybedildiği üzerinde de durulmadı.

Renault'un geçişi üzerinden bir rüzgar yaratma çabası genel kurulun temelini oluştururken bunun da altı boş kaldı. Genel kurula Renault fabrikasından çok sınırlı bir katılım oldu. Yine genel kurula delegeler dışında üye katılımı da yok denecek sınırdı. "Reno rüzgarı" olan bir dönemde Tecasa'da yetkinin Türk Metal'e çıkışı gibi saldırılar da etkili bir mücadele ile karşılama iddiası gösterilmeden geçirildi.

Bu yanı sıra genel kurul tek listenin oylandığı sendikal bir işleyişin zorunluluğu olarak kaldı. Yeni örgütlenen Acil işçilerinin coşkusu ise salonu canlı tuttu. Acil Elektrik'te çalışan kadın işçilerin heyecanı da dikkat çekti.

İzmir Şube Genel Kurulu

Birleşik Metal-İş İzmir Şubesi 12. Olağan Genel Kurulu, Fuar Gençlik Tiyatrosu'nda gerçekleştirildi. Genel kurul sendikaların mücadele tarihini anlatan sinevizyon ile başladı. Ardından açılış konuşması için İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek söz aldı. Çeltek, sendikalarına yeni güçlerin katıldığını ve %26 oranında yeni üye kazandıklarını söyledi. Birleşik-Metal'in, MESS'e karşı başarı kazandığını savundu. İzmir'de bir fabrika haricinde çoğu patronun MESS'ten ayrıldığını ve bu fabrikalarda başarılı sözleşmeler imzaladıklarını söyledi.

Bağımsız ve demokratik bir sendika olduklarını ifade eden Çeltek, yeniden yönetime aday olduğunu belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Çeltek'in konuşmasının ardından divan seçildi ve İstiklal Marşı ile saygı duruşunda bulunuldu.

Genel kurul, Birleşik-Metal Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar'ın konuşmasıyla devam etti. Atar, metal

fırtınası sürecinden bahsetti. Birleşik-Metal'in 'Metal Fırtınası' sürecindeki konumuna değinerek, Renault sürecini özetledi.

Atar, sermayeye karşı grev silahını kullanmaktan çekinmediklerini iddia ederek 2017 TİS'lerine değindi. Kişisel husumetlerin genel kurula yansımamasını isteyerek konuşmasını sonlandırdı.

Delege konuşmalarıyla devam eden genel kurulda sırasıyla Mahle, Schneider Çiğli ve Manisa, İmpo Motor, ZF Lemforder, Şenkaya Çelik Döküm, Senkromaç, Delpi Dizel, List FTB, Aydın Jansa işçi temsilcileri konuştu. Muhalif olan ve yönetime aday olan işçilerin ortak vurgusu demokratik delege seçimleri, şeffaflık, sorunların çözümlerinin somut ve hızlı olması talepleriydi. Delege seçimlerine müdahale edilmesinin sendikaların işleyişine aykırı olduğu söylendi. Şenkaya işyerinde sendika yönetiminin patron ile işbirliği yaptığı iddiaları, yönetimin bürokrat olduğu eleştirileri yapıldı. MESS'e karşı başarı kazandıklarını ifade eden yönetime "madem başarı kazandınız neden 3 yıllık sözleşme yaptınız" soruları sıklıkla soruldu. Senkromaç fabrikasında yaşanan sorunlar da konuşmalarda önemli bir yer buldu.

Yönetime aday olan Ümit Bingöl ise sendikaların delege seçimlerine müdahale ettiğini ve kendisi hakkında "terörist", "bölücü" söylemleriyle kara propaganda yapıldığını söyledi.

Yönetime aday olan ve mevcut yönetimi destekleyen delegeler de savunma ve eleştirileri genel bir çerçevede yanıtladılar.

Delegelerin eleştirilerine yanıt için Ali Çeltek konuşurken, Senkromaç işçileri sürekli kürsüye müdahale ederek, Çeltek'in yanıtlarının tatmin edici olmadığını söylediler. Salonda, Senkromaç işçilerinin sesini boğmak için alkışlı protesto gerçekleştirildi.

Oldukça gergin geçen genel kurulda Mavi ve Beyaz liste olmak üzere iki liste yarıştı. Mavi listede muhalif kanat olan Ümit Bingöl ve ekibi, Beyaz listede ise Ali Çeltek ve ekibi yarıştı. Seçim sonucunda Beyaz listeden giren Ali Çeltek ve ekibi 163 oy alarak seçimi kazandı.

Kale Kilit'te patronların kavgası!

Geçtiğimiz günlerde medyaya yansıyan bir haber, "holding binasında silahlı saldırı!" başlığı taşıyordu. Burjuva basının yoğun ilgi gösterdiği haberin içeriğinde, kilit üretiminde Türkiye'nin bir numarası olarak sayılan Kale Kilit'te silahlı saldırı olduğu, yönetim kurulu üyesi kişinin ağır yaralı olduğu belirtilmişti. Saldırıda yaralanan kişinin kimliğiyle ilgili bilgiler doğrulanırken, haberin devamında saldıran kişinin, işten atıldıktan sonra cinnet getiren bir işçi olduğu söylendi.

Yaşanan saldırının taraflarından biri olan yönetimin, kamuoyunu aldatma, konuyu çarpıtma girişimleri gecikmezken, burjuva basın da üzerine düşeni yaptı. Saldırıyı gerçekleştiren kişinin, şirketin itibarına gölge düşürmeyecek, yapabilir olasılığı yüksek bir kişinin olması gerekiyordu. Elbette suçlu, patronlar tarafından en fazla sömürüye, şiddete maruz kalan "basit bir işçi" olmalıydı. Böylece saldırı kılıfına uydurulmuş olacak, fabrikanın ismi kötüye çıkmayacak, diğer yandan yönetim işçiler tarafından baskı altında olduğunu iddia edip, denetimi daha da arttırmanın yollarını arayacaktı. İşçiler, olayın tarafı dahi değilken, konu hakkında konuşanlar gerekirse tazminatsız bir şekilde iş akitleri feshedilecekti.

Gel gelelim ki saldırıda gözden kaçırılması planlanan ayrıntı neydi ve neden bu kadar önemliydi? Ayrıntıda saldıran kişinin fabrika sahibinin yakın akrabası olduğu gerçeği ve fabrikada müdürlük statüsünde görevinin olmasıydı. Haberin bu şekilde yansımaları sermaye arasında çıkar çatışmasının yaşandığını kuşkuyla yer bırakmayacak bir şekilde ispatlayacakken, fabrikanın bu durumdan zarar görebileceği endişesi yaşandı. Saldırıyı yapan kişiye dair önceleri basında isim verilmezken, daha sonra zanlının yakalandığı ortaya çıkınca isme dair de bilgiler de paylaşılmaya paylaşıldı. Tüm bu yaşananlardan sonra, herkesin sorduğu iki soru oldu. İlki patronun

akrabası, yönetim pozisyonundaki kişiye işçi denir mi? İkincisi o sıralarda ter içinde, stres altında çalışan ya da onların ağzıyla ekmeği elinden alınmış atılan onlarca işçinin suçu ne?

Her halükarda kârını daha da arttırmanın peşine düşen sermaye, bir kez daha bunun için her türlü yolu kullanmaktan geri durmayacağını gösterdi. Bizzat saldırının yaşandığı fabrikada etik değerler adı altında dağıttıkları broşürlerde akrabaların birlikte çalışmamasının gerektiğine, aksinin ahlaki olmayacağını dile getirenler, kendi aralarındaki çıkar kavgasına işçiyi alet edince ne kadar ahlaki oluyorlar. Fabrika çalışanı montaj işçisi hamile kadını, preshaneye verdikten sonra yaşanan iş kazası sonucu parmaklarını kaybetmesi ve bebeğini düşürme riskiyle karşı karşıya kalması ne kadar ahlaki?

Elbette, yapılan açıklamalar işçileri, emekçileri suçlu ilan etmeyecek. Aksine saldırıdan sonra tüm internet sayfalarında, sosyal medya kanallarında saldırının kınanmasının yanında çalışma hakkı elinden alınan işçinin hakkını kimsenin yanına kâr kalmayacağına dair onlarca mesaj paylaşıldı. Yaşanan saldırıda işçilerin bir taraf olmadığı belirtilmiş olsa da, işçi sınıfı hakları için mücadele ettikçe, hesap sorma bilinci daha da gelişecek, haksızlıklara karşı boyun eğmeyecek, fiili-meşru mücadele yöntemlerini kullanmaktan geri durmayacaktır. Geçtiğimiz yıl, fabrika önünde Metal İşçileri Birliği imzalı bildirimlerinin dağıtımına alçakça saldıran Türk Metal çetesine verilen cevap gibi. Yılmaz Güney'in Baba filminde ailesine bakma vaadiyle, patronunun işlediği suçu kabul edip cezaevine giren Yılmaz Güney'in cezaevinden çıktıktan sonra patronun sözünde durmadığını görünce, "herşeyin bir çaresi var!" diyen patronuna karşı verdiği cevap gibi: Bunun yok!

Küçükçekmece'den bir Kızıl Bayrak okuru

Arçelik-LG işçilerinin işe iade davası görüldü

Metal direnişinin Gebze ayağında direniş bayrağını yükselten 173 Arçelik-LG işçisinin işe iade davasının ilk gününde Gebze Adliyesi'nin önü eylem alanına çevrildi.

Direnişlerinin 97. gününde (7 Ekim Çarşamba) saat 09.00 itibarıyla, Arçelik-LG işçileri ile dayanışmaya gelen kişi ve kurumlar Gebze Adliyesi önünde bir araya geldiler. Sloganlarla ve konuşmalarla metal direnişi, Arçelik-LG işçilerinin yürüttüğü mücadele ve 18

adliyede görülmeye başlayan dava süreci ile ilgili bilgilendirme yapıldı. Konuşmalarda işçi sınıfının kazanması için tüm işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar Arçelik-LG işçilerinin direnişini sahiplenmeye çağrıldı.

Dava sürerken saat 10.00'da Arçelik-LG işçileri adına basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında patron sendikası Türk Metal karşısında büyüyen metal direnişi ve önemi belirtilirken, Arçelik-LG işçilerinin işten atılma süreçleri, fabrika işgali, polis zoruyla fabrikadan atılmaları ve devam eden direniş süreci anlatıldı.

İki gün sürecek mahkeme süreci boyunca Gebze Adliyesi'nin önünden ayrılmayacaklarını ifade eden Arçelik-LG işçileri, ORS işçilerinin, IFF işçilerinin, SeraPool işçilerinin, taşeron işçilerinin, haksızlığa uğrayan tüm işçilerin kazanması için mücadeleyi omuz omuza büyütmenin gerekliliğini vurgulayarak açıklamalarını bitirdi.

Direnişçi FENİŞ Alüminyum işçileri, Metal İşçileri Birliği, UİDDER, Emek Partisi, DDSB ve daha birçok kurumun katıldığı eylem boyunca "LG işçisi direnişin simgesi!", "Türk Metal istifa, Arçelik'ten defol!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Arçelik LG işçileri, gün boyunca Gebze Adliyesi önünde sloganlarla, konuşmalarla, marşlarla bekleyişini sürdürdü.

Mahkemeden çıkan avukatlar işçileri bilgilendirdiler. İşçi tanıklarının bir kısmının dinlenemediği oturumların da gerçekleştiği belirtilirken 20 Kasım ve 22 Aralık tarihlerinde yeniden görülmek üzere duruşmaların sona erdiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Devrimci gençlik hareketi

TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Nisan 1988 tarihli 7. sayısında yer alan "Devrimci gençlik hareketi" başlıklı değerlendirmenin bir bölümünü DEV-GENÇ'in kuruluş yıldönümü vesilesiyle okurlarımıza sunuyoruz.

1965-1971 dönemi: Bazı sonuçlar

1960'lar Türkiye genel bir sosyal-siyasal hareketliliğe sahne oldu. İlk harekete geçen işçilerdi. 1960'ların ikinci yarısında buna bazı köylü hareketleri ve yaygın gençlik hareketleri eşlik etti.

Türkiye'de toplum ölçüsünde yankılanan kitlesel öğrenci hareketleri, Bayar-Menderes yönetiminin son döneminde, 27 Mayıs darbesinin hemen öncesinde de görülmüştü. Fakat bunlar Kemalizm'in içinde, egemen ideolojiye bağlı, burjuva muhalefetin etkisinde düzen içi hareketlerdi.

Oysa 1960'ların ikinci yarısında (özellikle 1968 sonrasında) yaşanan öğrenci hareketleri, resmi ideolojiden ve düzenden belirgin bir kopuşu ifade eder. Son 20 yılın devrimci gençlik hareketi bu kopuşun temelleri üzerinde yükselir. Gençlik hareketi tarihinde gerçek bir dönüm noktasıdır bu. Artık gençlik hareketi düzen içi mücadelelerin bir uzantısı, bir eklentisi olmaktan çıkmış, düzene karşı bir güç, devrimci bir kuvvet haline gelmiştir. Gençliğin öncü ileri kesimleri Marksizme yönelmiş, sosyalizme güçlü bir eğilim duymuş, gençlik hareketi kurulu toplumsal ve siyasal düzen aleyhtarı devrimci militan bir karakter kazanmıştır.

Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) çatısı altında örgütlenen öğrenci hareketi, başlangıçta nispeten ağır bir tempoda gelişti. Fakat 1968 yılında gerçek bir sıçrama yaşadı. Bu yıl içinde gerçekleşen yaygın üniversite boykotları ve işgal hareketleri, öğrenci gençliğin kendi demokratik hakları için kitlesel bir başkaldırısıydı. Mücadelenin önünde marksist eğilimli devrimci gençler vardı. Gençlik, kendi sorunları, demokratik talepleri için harekete geçtiği bu aynı dönemde, genel toplumsal ve siyasal sorunlarla da yakından ilgiliydi. Hareket dar akademik alanın çok ötesinde, güçlü bir politik nitelik taşıyordu. Nitekim boykot ve işgal hareketlerini, 1969- 1970 yıllarının yaygın anti-emperyalist kitlesel gösterileri izledi. Gençlik hareketi hızla büyüdü ve devrimcileşti. Üç büyük kentten taşraya yayıldı. Yüksek öğrenim gençliğiyle sınırlı olmaktan çıktı, diğer gençlik kesimlerini de kapsadı. FKF adını DEV-GENÇ olarak değiştirdi. Bu değişime, mücadelenin önünü kesen, onu sınırlayan yönetim değişimi de eşlik etmişti. DEV-GENÇ, gençlik hareketine paralel olarak, sürekli güç kazandı ve dönemin tek kitlesel politik gençlik örgütü oldu. Gericilerin ve reformistlerin elindeki gençlik örgütleri (MTTB, TMTF vb.) hızla tecrit oldular.

Fakat bütün bu olumlu özellikleri taşıyan gençlik hareketi, öte yandan temel bir zaafı da karşı karşıyaydı ve bu zaaf yalnızca o dönemki gençlik hareketini değil, sonraki dönemleri de derinden etkiledi. Etkileri hala ve üstelik şu dönem için oldukça güçlü bir şekilde yaşanıyor.

Gençlik hareketi resmi ideolojiden ve düzenden kopmuştu. Bu kopuş boşluğa değil, devrime ve sosyalizme doğrudan. Gençlik hareketinin en dinamik kesimi, önder ve sürükleyici unsurları, işçi sınıfı davasına, sosyalizme ve marksist-leninist teoriye içten, samimi ve güçlü bir eğilim duyuyorlardı. Gençliğin mücadele içindeki kesimi proletaryanın devrimci siyasal önderliğine muhtaçtı ve böyle bir önderliğe yatkındı. 1965'te oluşan ve giderek devrimci gençliği bünyesinde toplayan FKF'nin, aynı dönemde kendini "işçi sınıfının sosyalist partisi" olarak niteleyen ve bunu ilan eden TİP'i desteklemesi bu gerçeği dile getirir. Ne var ki, sosyalizmin bir şiar olarak gençlik içinde de yaygınlaşmasında bir dönem olumlu bir rol oynamasına karşın TİP, gerçekte reformist-parlamentarist bir çizgideydi. O Marksizm-Leninizm'i değil modern revizyonizmi temel alıyordu ve savunduğu sosyalizm bir tür burjuva sosyalizmiydi. Devrimci gençliği tutarlı bir dünya görüşüyle eğitmek, devrimci gençlik hareketiyle devrimci işçi hareketi arasında gerekli köprüyü kurmak bir yana, TİP gençliğin alttan gelen devrimci eyleminin bile karşısına dikildi. 20 yıl sonra bugün bugünkü uzantılarının yapmaya çalıştığı gibi, gençlik hareketini dizginlemeye, onu yasal sınırlar içinde tutmaya, akademik sorunlarla sınırlamaya çalıştı.

Fakat bu gerici reformist çizgi bugün olduğu gibi o gün de hızla tecrit olmaya başladı. TİP önüne dikildiği devrimci gençlik hareketi tarafından aşılıp geçildi.

Fakat genç ve deneyimsiz devrimcilerin başını çektiği hareket, kendi başına yolunu bulamaz, sağlıklı bir çizgiye oturamazdı. Sağlıklı ve tutarlı bir devrimci gençlik hareketinin teminatı proletaryanın sosyalist sınıf önderliğidir. Oysa proleter hareketin kendisi o dönem böyle bir önderlikten yoksundu ve revizyonist-reformist sendika bürokratları tarafından düzen sınırları içinde ve iktisadi mücadele zemininde tutulmaya çalışılıyordu. Bu koşullarda TİP'in reformist-parlamentarist barikatını aşan devrimci gençlik hareketi, keskin sloganlarla gençlik hareketinin militan niteliğine uyum sağlamaya çalışan MDD'ci akımın etkisine girdi. Bu akım, gençlik hareketini kendi reformist-darbeci hesaplarına dönük kullanmaya çabalamanın yanı sıra, gençlik içindeki sosyalist potansiyeli de salt yurtsever bir çizgide eritmeye çalıştı. Kemalizmden kopup Marksizme yönelen genç devrimcileri, "ikinci milli kurtuluş savaşı" şiarlarıyla yeniden kemalist ideolojik etkiye soktu. "Ordu, gençlik

el ele" türünden gerici sloganlarla devrimci gençliğin bilincini bulandırarak hayaller yaydı. Sosyalizm şiarını gençlik saflarından adeta sildi. Gençlik hareketini "demokrasi ve bağımsızlık" şiarlarıyla sınırladı. Milliyetçi bir ideolojik içerikle "Bağımsız Türkiye" şiarını dönemin temel sloganı yaptı. O dönem şehir küçük-burjuvazisi, özellikle de öğrenci gençlik içindeki kabarıklara denk düşen bu sloganlar ("Demokrasi ve Bağımsızlık"), öte yandan gençliğin marksist eğilimli önder kadrolarının ideolojik şekillenmesini belirledi. Gençlik önderleri daha sonraları MDD teorisyenlerinin reformist-darbeci çizgisinden koştular ama, onun ideolojik özünü (halkçılık, burjuva demokratik ufuk) ve temel şiarlarını (demokrasi ve bağımsızlık) korudular.

Bu olgunun önemi şurada: Bu gençlik önderleri, 1970'lerin başında, TİP ve MDD'ci akım tarafından temsil edilen burjuva sosyalizminden kopuşun ve düzene karşı ihtilalci bir yönelişin unsurları oldular. Çizgileri sonraki genç kuşakları derinden etkiledi. Sonraki dönemlerde bu çizgiyi belirli değişikliklerle sürdüren akımlar; 1974-1980 dönemi gençlik hareketinin en etkin güçleri oldular. Ve gençlik hareketine aynı halkçı perspektif ve aynı sloganlarla önderlik ettiler. 1965-1971 dönemine göre çok çok daha güçlü ve daha yaygın bir marksist potansiyel ve sosyalizm eğilimi olduğu halde, bu potansiyel halkçı muhteva içinde eritilip zayıflatıldı. Sonuçları şimdiki gençlik hareketi üzerinde de aynı etkiyi sürdürdüğü için, bu soruna daha sonra yeniden döneceğiz.

Devrimci gençlik hareketinin demokrat-yurtsever bir çizgiyle sınırlanması, marksist eğilimli gençliğin bilincinin yurtsever-halkçı bir ideolojik şekillenişle bozulması proletaryanın devrimci siyasal önderliğinden yoksunluğunun yarattığı olumsuz sonuçlar bunlarla da sınırlı kalmadı.

Bu sonuçlarla doğrudan ilintili olan ve 1965-1971 dönemi gençlik hareketinden sonraki dönemlere miras kalan, bugün gençlik hareketi içinde etkinliği genişleyen bir grubun şahsında belirgin bir şekilde hala yaşayan bir diğer olumsuz sonuç (daha doğrusu sapma) da diğerleri kadar önemlidir. Bu, "gençlik partisi" eğilimi, bunun daha da bozulmuş bir şekli olarak da, öğrenci hareketinden sözde proletarya partisi çıkarma eğilimidir. Bu eğilimin etkinliği, yalnızca Türkiye işçi sınıfının gerçek marksist-leninist partisini yaratma çabalarını engelleyip sakatlamakla kalmamış, gençlik hareketinin kendisini de kaldıramayacağı yüklerle karşı karşıya bırakmış, sakatlayıp güçten düşürmüştür.

DEV-GENÇ içinde gençlik partisi eğilimi, giderek de gençlik hareketinden proletarya partisi çıkarma eğilimi, belirli tarihsel siyasal koşullarda kendiliğinden, bir bakıma kaçınılmaz olarak doğdu.

Öğrenci gençlik hareketindeki değişim ve düzenden

eketi

H. Fırat

kopuş, doğal olarak öncelikle onun dar, fakat politik olarak en gelişmiş ileri kesiminde yaşandı. Kendisini sosyalist olarak gören ve başlangıçta FKF çatısı altında örgütlenen bu kesim, sosyalist eğilimin bir yansıması olarak, işçi sınıfına ve işçi hareketlerine içten bir yakınlık duydu. Daha 1965 Martı'nda sosyalizm eğilimi gençlik içinde henüz çok zayıfken, Zonguldak-Kozlu'da binlerce kömür işçisinin iki ölü ve onlarca yaralı vererek gerçekleştirdiği direnişe verilen destek, öğrenci hareketinin işçi hareketine duyduğu sempatinin ilk örneklerinden biridir.

İşçi ve emekçi mücadelelerine yakın ilgi, derin sempati ve aktif destek, devrimci gençlik hareketinin son yıllara ve bugüne kalan en iyi özelliklerindedir. 1965-1971 döneminden Kozlu'ya destekle başlayan gelenek 15-16 Haziran işçi direnişine aktif ve militan katılımla doruğuna vardı. Bu yıllar boyunca, gerçekleşen birçok işçi direnişine, toprak işgaline, küçük-üretici direnişlerine DEV-GENÇ'liler aktif olarak katıldılar, desteklediler.

Fakat bu olumlu özellik, DEV-GENÇ'i aşan nedenlerden dolayı, içten içe de yanlış bir eğilimi, siyasal parti eğilimini besledi.

TİP, 1968'den itibaren hızla gelişen, kitleselleşen ve militanlaşan gençlik hareketini dizginlemeye çalışmakla kalmadı, genel devrimci kabarışın çok çok gerisine, bir bakıma dışına düştü. O dönem yaşanan işçi direnişlerine, köylülerin toprak işgallerine, küçük-üretici mitinglerine ve diğer kitle eylemlerine önderlik edemedi. Bu koşullar, MDD çizgisinin egemenliğine girmiş bulunan ve bünyesinde çok güçlü ve dinamik bir gençlik potansiyelini barındıran DEV-GENÇ'i, TİP'e karşı alternatif bir siyasal örgüt haline getirdi. DEV-GENÇ, gençliğin o dönemki devrimci dinamizmine cevap vermekle, onu başarılarıyla kucaklamakla kalmıyor, üyeleri aracılığıyla kendi dışındaki kitle mücadelelerine aktif destek veriyordu. TİP'in dolduramadığı, doldurmaya niyetli de olmadığı önderlik boşluğu, DEV-GENÇ'i bu boşluğu doldurmaya itti. Öte yandan komünist bir sınıf partisinin, militan bir öncü partinin yokluğunun yarattığı boşluk, militan mücadeleler içindeki emekçileri, özellikle köylüleri, DEV-GENÇ'ten yardım ve destek aramaya itti.

TİP'e karşı DEV-GENÇ içinde mevzilenmiş bulunan ve kitlesel gençlik hareketini kendi cuntacı hesapları için bir güç olarak kullanmaya çalışan MDD teorisyenleri de DEV-GENÇ'in alternatif siyasal parti eğilimini körükledi. Nitekim, 1969 Ekimi'nde yapılan 4. Kurultay'da DEV-GENÇ tüzüğü değiştiriliyor, MDD akımının stratejik ve taktik çizgisi, adeta bir parti üslubuyla yeni tüzükte ifade ediliyordu.

DEV-GENÇ'in, dönemin en canlı ideolojik fikir tartışmalarına ve en sert siyasal çekişmelerine sahne olması da, yine bu bir tür siyasal parti olma

özelliğinden kaynaklanıyordu. Bazı cuntacı-reformist akımların yanı sıra, THKP-C ve THKO gibi devrimci demokrasinin temsilcisi siyasal örgütlerin DEV-GENÇ'i ayrışmalardan çıkması, bu gerçeğin bir başka yansımasıdır. 1965-1971 döneminin özgün tarihsel siyasal koşullarının ürünü bu gençlik partisi ve gençlik içinden sözde marksist-leninist örgütler çıkarma eğilimi, sonraki döneme güçlü bir miras olarak kaldı.

1965-1971 dönemi gençlik hareketi açısından belirtilmesi önem taşıyan bir başka önemli nokta, devrimci gençlik hareketiyle işçi hareketi arasına dikilen engellerdir. Revizyonist-reformist sendika bürokratları bu tutumu 1974-1980 döneminde de sürdürdükleri için, değinilmesi özellikle önem taşıyor.

Revizyonist-parlamentarist TİP yönetimi, gençliğe güvensizliğini, yalnızca onun mücadelesini engelleyerek ya da ona ilgisiz kalarak değil, sendika bürokratlarının yardımıyla devrimci gençliği işçilerden uzak tutmaya çalışarak da gösterdi. Bu, işçileri gençliğin militan desteği ve yardımından yoksun bıraktığı gibi, gençlik hareketini de toplumumuzun bu en devrimci sınıfının yardımından ve desteğinden yoksun bırakmaya, onu yalnızlığa itmeye de yol açan bir tutumdur. Başarılı olduğu ölçüde, devrimci gençliği işçi hareketinin desteğinden ve olumlu etkilerinden yoksun kılıyordu.

Fakat sendika bürokratları çabalarında çok da

başarılı olamadılar. Devrimci öğrenciler grevlere, fabrika işgallerine, toplu direnişlere katıldılar. Tabandaki işçilerle yararlı diyaloglar kurdular.

15-16 Haziran direnişi öncesinde, eylem hazırlıkları sırasında, DEV-GENÇ'in yardım önerileri DİSK yöneticileri tarafından reddedilmişti. DEV-GENÇ kendi inisiyatifi ile eyleme katıldı. Böylece hem eyleme güç kattı, hem de bu görkemli işçi eyleminden derinden etkilendi. Bu eylem devrimci gençlik hareketinin önder kadrolarının MDD teorisyenlerinin darbeci yolundan kopmalarını hızlandırdı.

Son olarak 1965-1971 döneminde devrimci gençlik hareketine karşı gündeme getirilen, 1974-1980 dönemi boyunca sürekli ve yaygın olarak kullanılan, sivil faşist terör çetelerine ve bunun gençlik hareketi için yarattığı sonuçlara değinmek gerekiyor.

Gençlik üzerinde ideolojik denetimini kaybeden ve onun devrimci siyasal eylemini durduramayan burjuvazi, sivil terör çeteleri örgütledi ve bu faşist çeteleri planlı olarak devrimci gençliğe saldırttı. Bu sistemli saldırıların, 1974-80 dönemindeki kadar olmasa bile, devrimci gençlik hareketine önemli zararları oldu. Terör çetelerine karşı meşru savunma çabaları, mücadelenin yönelimini sapıtrıcı, hedeflerini daraltıcı bir rol oynadı. Zamanla devrimci gençliğin ileri kesimi ile taban kitlesi ilişkilerinin zayıflamasına yol açtı.

Suriye ve Ortadoğu'nun tüm kardeş halklarının yakıcı ihtiyacı:

Birleşik sosyalist devrim!

Rusya Suriye'ye ve Suriye üzerinden de Ortadoğu'ya hızlı bir giriş yaptı. Ayağını Suriye'ye atar atmaz IŞİD'e dönük operasyonlara başladı. Dikkate değer olan ise, aralıksız biçimde ve belli bir kararlılıkla gerçekleştirdiği bu operasyonların sadece IŞİD çetelerini değil, aynı zamanda, IŞİD'i besleyen, onun kadro rezervi olan El Nusra ve Akkrar'uş Şam gibi El Kaide kökenli çeteleri de kapsıyor olmasıdır.

Rusya'nın Suriye'ye bu hızlı girişi ve ABD ile batılı diğer devletlerin "ılımlı" ya da "muhalif" olarak niteledikleri adı geçen gerici çetelere dönük hava saldırıları daha ilk hamlede başta ABD ve Türk sermaye devleti olmak üzere, "IŞİD karşıtı koalisyonun" tepkilerine yol açtı. Rusya'yı bu operasyonları koalisyona bilgi vermeden gerçekleştirmekle suçluyorlar. Yanısıra IŞİD'in dışındaki güçlere dönük saldırıları derhal durdurmasını istiyorlar. Özellikle kendisini bölgenin doğal efendisi sayan ABD, Rusya'nın operasyonlar konusundaki kararlılığını da kırmak amacıyla o kendisine özgü küstahlığıyla Rusya'ya tehdit yüklü uyarılar yapmayı ihmal etmiyor.

Rusya'nın hem de kalıcı biçimde Suriye'ye yerleşmesinden ziyadesiyle rahatsız olan bölgedeki en sadık ABD işbirlikçisi Türk sermaye devleti, efendisinin yardımına koşmakta gecikmedi. IŞİD ve onu besleyen çetelere dönük operasyonlar yapan Rus uçaklarının Türk hava sahasını ihlal ettiğini ileri sürerek, Rusya'yı protesto etti. Dahası sorunu dosdoğru efendilerinin ve bir emperyalist saldırganlık ve savaş aygıtı olan NATO'nun gündemine soktu.

Hegemonya savaşında yeni bir aşama

Tartışmalı da olsa ABD'nin bugüne dek hegemonya savaşında yegane güç olduğu bilinmektedir. Almanya da dahil hiç bir Avrupalı emperyalist güç aşıktan ABD'nin karşısına dikilip, "ben de varım" demedi, diyemedi. Onlar Ortadoğu'da olsun, Ukrayna örneğindeki gibi Kafkaslar'da olsun, bu çizgilerinin dışına çıkmadılar. ABD'ye endeksli oldular, onun baskısıyla harekete geçtiler. Bugüne dek sadece sözkonusu coğrafyalardaki devletlerle ABD arasındaki çelişkilerden ve çatlaklardan yararlanmayı esas aldılar. Hala bu tutumlarında ısrar ediyorlar, bu çelişkileri kaşıyarak ve bu çatlaklardan yararlanarak çıkar elde etmeye çalışıyorlar.

Gerçek şu ki, bugüne dek ABD'ye direnen yegane güç Rusya oldu. ABD'nin saldırganlığına her daim Rusya itiraz etmiş, Çin ile birlikte BM'deki veto hakkını

kullanarak Suriye de dahil pek çok müdahale ve işgal girişimini Rusya boşa çıkarmıştır. ABD'nin kendisini kuşatma amaçlı hamlelerini anında ve çoğu zaman ABD'den daha da hızlı biçimde karşı hamlelerle karşılayıp, etkisiz hale getirmiştir. Suriye üzerinden yaptığı yeni hamle ise, yeni bir durumun, deyim uygunsu hegemonya savaşında yeni bir aşamanın ifadesidir. Denilebilir ki, Rusya bölgedeki dengeleri değiştirecek nitelikte olan bu hamlesiyle artık savunma konumundan çıkmıştır. ABD'ye sadece direnmekle kalmamış, bu hamlesi ile Ortadoğu üzerindeki hegemonya savaşında "ben de varım" demiştir.

Rusya'nın Suriye'deki hali hazırdaki varlığı yeni değildir. Rusya Suriye'yi Suriye rejiminin de onayı ile kendi doğal etkinlik alanı olarak görmekte, ABD ve müttefiklerinden bağımsız hareketi esas almakta ve buna uygun davranmaktadır. Suriye'ye giriş yapar yapmaz hiç vakit geçirmeden başta IŞİD adlı ölüm makinesi olmak üzere, El Nusra ve benzeri çetelere dönük operasyonlara başlaması bunun somut ifadesidir. Şüphesiz ki, henüz kalıcı bir başarıdan söz edilemez, ancak, operasyonların bugünkü haliyle dahi ABD ve onun öncülüğündeki koalisyon güçlerini rahatsız ettiği gerçektir. Bu operasyonlar belli bir başarı elde ederse eğer, bu, ABD'nin dünya egemeni olma durumunu biraz daha tartışmalı hale getirecektir ki,

ABD'nin en çok korktuğu şey de budur.

Dahası var; Rusya'nın varlığı sadece Suriye ile sınırlı değildir. Tam tersine Rusya Irak başta olmak üzere benzer müdahaleleri tüm bir bölgeye yaymak istemektedir. IŞİD ve ABD'nin "ılımlı" ya da "rejim muhalifi" olarak nitelediği insanlık düşmanı çeteler sanıldığı gibi disiplinsiz ve başı boş serseri çeteler olmayıp, yıllardır Afganistan'da, Kafkasya'da ve daha pek çok savaş bölgelerinde paralı asker olarak savaşmış oldukça profesyonel çetelerdir. Bunların önemli bir kesiminin Çeçen, Gürcü ve Özbek olmaları bir diğer dikkate değer niteliklerdir. Bunu en çok Rusya bilmektedir. Rusya'nın kalıcı biçimde Suriye'ye ve Ortadoğu'ya yerleşmek istemesi, söz konusu çetelerle ölümcül bir kavgaya tutuşmasında, bilinen stratejik çıkarlarını korumak ve geliştirmek esas hedefinin yanı sıra bu olgu da yer almaktadır. Kararlılığının gerisinde bir de bu neden yatmaktadır.

Rusya'nın başka bazı hedefleri de bulunmaktadır. Bilindiği gibi Rusya ABD'nin öncülüğünü yaptığı "IŞİD karşıtı koalisyona" karşılık olarak Çin, Suriye, İran ve Irak'la birlikte bir başka koalisyon oluşturmuştur. Lübnan Hizbullahı'nın da eklemeli olduğu bu koalisyonu geliştirmek, yeni güçlerle genişletmek, bölgede etkin hale getirip, ABD ve müttefiklerinin saldırılarını ve kuşatma girişimlerini bloke etmek istemektedir. Bölgede IŞİD ve benzeri çetelere dönük operasyonlar başarı elde derse eğer, bu ABD öncülüğündeki "IŞİD karşıtı koalisyonun" başarısızlığı olarak algılanacak ve bu durum, Rusya'nın öncülüğündeki koalisyona yeni güçlerin katılmasını tetikleyecektir. Nitekim bu yönde bazı gelişmeler de vardır. Mısır bunun ilk örneği sayılmalıdır.

Rusya'nın gözünü diktiği başka bir önemli güç de Kürtlerdir. Kürtler, somut olarak da PYD hali hazırda ABD öncülüğündeki koalisyonla ilişkilidir. Daha çok ABD ile mesai içindedir. Ancak PYD Rusya ile de

Manş Tüneli'nde göçmenlere saldırı

Fransa'nın Calais kentinde Manş Tüneli üzerinden İngiltere'ye geçmek isteyen göçmenler polis saldırısına uğradı. 120 kadar göçmen tünele girip 15 kilometre kadar ilerledikten sonra durduruldu. Göçmenlerle polis arasında çatışma yaşandığı belirtilirken polis, göçmenleri karalamaya çalıştı. Bir polis yetkilisi sığınma hakkını engelledikleri

göçmeleri 'saldırgan' olarak niteledi ve şu ifadeleri kullandı:

"Bu kadar büyük bir grubun İngiltere'ye ulaşmasının imkânı yoktu. Bu nedenle bu, Calais'de sıkışıp kalan sığınmacıların durumuna basın dikkatini çekmek amacıyla yapılmış organize bir saldırıydı."

görüşmeler yapmıştır. Rusya PYD ile koordineli biçimde İŞİD'e karşı mücadeleye her zaman açık duracaklarını ve bundan çok memnun olacaklarını belirtmiştir.

Bölge halklarının geleceği: Birleşik sosyalist devrim

Tüm gelişmeler bir kez daha, Ortadoğu üzerindeki hegemonya krizinin önümüzdeki dönemde daha da derinleşeceğini, aynı anlama gelmek üzere hegemonya savaşının daha da kızışacağını göstermektedir. Öte yandan bu aynı gelişmeler, istikrarsızlıkla karakterize olan Ortadoğu'nun dengeleri değiştirmeye aday yeni hamlelere gebe olduğunu da anlatmaktadır.

Bölgede öteden beri yaygın bir ABD karşıtlığı bulunmaktadır. Henüz emperyalizme, somut olarak da ABD emperyalizmine karşı açıktan ve cepheden bir mücadele söz konusu olmasa da anti-ABD'ci eğilim varlığını korumakta, hatta gün geçtikçe daha da büyümektedir. ABD'nin her daim İsrail siyonizminin en büyük destekçisi olması, bunu ayrıca tetiklemektedir. Bölgenin kardeş halklarına düşmanlıkta başı çeken ve üstüne üstlük İŞİD canilerini bölge halklarının başına bela eden Türk sermaye devletinin ve Katar, Suudi Arabistan gibi çağdışı Körfez devletlerinin ABD işbirlikçisi olması, ABD karşıtlığının güçlü olmasının önemli bir diğer nedenidir.

Bu durumun kendisi, hali hazırda ABD'ye direnen yegane güç olan Rusya'yı bölge halkları nezdinde ehven-i şer bir alternatif haline getirmektedir. Hiç kuşkusuz bu büyük bir tehlikedir. Rusya da emperyalist ve gerici bir devlettir. O da sömürgeci ve yağmacıdır. O da içerde kendi halkına ve coğrafyasındaki diğer halklara Çarlık rejimininkini aratmayan katmerli baskılar uygulamakta, dışarda ise emperyalist karakterine uygun olarak dünya egemenliği peşinde koşmaktadır.

Emperyalistin iyisi olmaz. İyilik sever emperyalizm yoktur. Bu emperyalist şarlatanların ve günümüzün liberal solcularının bir uydurmasıdır. Emperyalizmin karakteri değişmemiştir. Emperyalizm, yani tekelci kapitalizm dün de bugün de sömürgeci, yağmacıdır. ABD de Rusya da emperyalist karakterlerine uygun olarak özgürlük değil her daim kayıtsız koşulsuz egemenlik peşinde koşarlar. Halklara onur kırıcı bir kölelikten başak bir şey de sunamazlar.

Öte yandan, Rusya'nın İŞİD'e karşı operasyonları da yanıltıcıdır. ABD gibi Rusya da Suriye'ye ve Ortadoğu'ya sadece ve sadece sefil çıkarlarını korumak ve hegemonya savaşı için giriş yapmıştır. Ne ABD ne de Rusya İŞİD ve benzeri gerici güçleri kalıcı ve kesin olarak yok edebilecektir. Zira bizzat kendileri bu gericiliğin kaynağıdır.

Her türden sömürü, baskı ve yağmanın, her türden köleliğin, haksız, emperyalist ve gerici savaşların kaynağı olan emperyalist-kapitalizm ve bölgedeki dayanakları olan işbirlikçi iktidarlar işçi sınıfının merkezinde olduğu bölge çapında bir birleşik devrimle yıkılmadıkça; bunun somut bir ifadesi olarak ABD'si, AB'si ve Rusya'sı ile tüm emperyalistler kesin ve kalıcı biçimde bölgeden sökülüp atılmadıkça, Ortadoğu emperyalist sömürü ve kölelik koşullarının hüküm sürdüğü, emperyalist savaşların eksik olmadığı, demek oluyor ki büyük acıların ve yıkımların yaşandığı bir coğrafya olmaya devam edecektir.

Dolayısıyla yegane çözüm merkezinde işçi sınıfının olacağı bölge çapında birleşik sosyalist bir devrimdir. Haliyle bu yönlü görev ve sorumluluk öncelikle Türkiye işçi sınıfına ve sınıf devrimcileri olarak Türkiyeli komünistlere aittir.

Alman emperyalizminin “mülteci severliği”

Göçmen sorunu gerici savaşlara ve kapitalizmin yarattığı yıkıma bağlı olarak derinleşmekte, öyle ki dünya ölçeğinde göçmen sayısı İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra hiç bu kadar yüksek olmadığı uluslararası kurumlar tarafından itiraf edilmektedir. Bu olgu, bir bakıma İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra dünyamızın içerisine girdiği emperyalist müdahale, işgal ve savaşların aldığı boyuta da işaret ediyor.

Herkes kendi hayatını yaşar, işine yarayanı seç

Alman Göç ve Mülteciler Dairesi 2030 yılında ülkede AR-GE için 2 milyon 100 bin kişiye ihtiyaç olacağını, yaşlanan nüfus nedeniyle bu açığın ancak yabancı bilim insanlarıyla doldurulabileceğini rapor ediyor. Alman emperyalist tekellerinin taleplerini dikkate alan Merkel hükümeti bu açığı gidermek için birçok yasa yaparak, yabancı eğitilmiş iş gücünün Almanya'ya gelişini teşvik etti.

Ancak Alman emperyalist tekellerinin oldukça kanlı olan tarihi ve göçmenlere yönelik neo-Nazi terörüne devletin verdiği destek yabancı eğitilmiş iş gücünü çekmekte istedikleri başarıya ulaşmalarını engelledi. Eğitilmiş iş gücü için Almanya tercih edilen ülkeler arasında hiçbir zaman öne çıkmadı. Başarısız göç politikaları ve tecrit edilmiş olması nedeniyle, emperyalist savaşlarla kentleri yakılıp yıkılan İŞİD, Taliban, El-Nusra gibi paramiliter güçlerin vahşetiyle yüzyüze bırakılarak göçe zorlanan, çaresiz ve savunmasız insanlar topluluğundan ihtiyaç duyduklarını seçmek için cambazlara taşçıkartırcasına insan pazarlarına daldılar. Daha dün kadar ‘mülteci’ akınını AB sınırlarında durdurmak için her yola başvuran, AB hükümetlerine emperyalist nüfuzunu kullanarak baskı yapan, onları birer sınır muhafızı haline getiren, geri gönderme anlaşmalarıyla denizleri boğulmadan aşanları geldikleri ülkeye gönderebilmenin uluslararası yasal alt yapısını da hazırlayan tekellerin demir leydisi Merkel, mültecilerin koruyucu meleği olarak semalarda uçmaya başladı.

Geçtikleri ülkelerde hertürlü aşığılama ve hakarete uğrayan savaş mağduru kitleler çaresizlikle Merkel'in kanlı eline yapıştılar. Alacaklarını aldıktan sonra da ‘buraya kadar’ diyerek geri kalanları acımasızca denizlerin dipsiz karanlıklarına ittiler.

Genç ve eğitilmiş iş gücü için kapılar açık

Yeni bir yasa tasarısı hazırlayan CDU-SPD hükümeti gençlerin ve eğitilmiş iş gücünün alınması için eyalet hükümetlerini mali destekle teşvik etti. 2015 yılı için eyalet ve belediyelere gelen mülteciler için 2 milyar avro ayıran federal hükümet, gençlerin devşirilmesinde oldukça bonkör davrandı. Sosyal konutlar ve Almanya'ya refakatsiz gelen 18 yaşın altındaki çocukların bakımı için bu rakamı 2016 yılından itibaren, genel mülteci bütçesinin iki katı

olarak 4 milyar avronun üzerinde belirledi.

Ortadoğu ülkelerine sağlanan burs programlarından sorumlu Hülshörster, eğitilmiş iş gücünün devşirilmesinde Alman emperyalist tekellerinin göz yaşartıcı yardımseverliğini oldukça dokunaklı bir şekilde şu sözlerle dile getirdi:

"Suriye Yüksek Eğitim Bakanlığı'yla ortaklaşa finanse edilen burs programları vardı. Başarılı bir programdı ve iyi işliyordu. Ancak 2011'de patlak veren iç savaşla birlikte Suriye bursları kesti. Bu acil duruma müdahale ettik. Onları sokakta bırakamazdık. Alman Dışişleri Bakanlığı'nın yardım fonuyla öğrencilerin eğitimlerini tamamlamalarına olanak sağlandı."

Suriye hükümetinin ülke genelinde en başarılı öğrencileri burslu olarak yurtdışına gönderdiğini, öğrencilerin tüm dünyada gereksinim duyulan branşlarda eğitim görüp uzmanlaştıklarını söyleyen Hülshörster, ‘Şimdi onlar Almanya'da iyi koşullarda çalışabilecekler’ diyerek, emperyalist savaşın yıkıntıları içerisinden beyin göçü gaspında elde ettiklerini bir övünç vesilesi olarak dile getiriyor.

Sahtekarlığın dibe vuruşu

İnsanların umutlarını emperyalist amaçları için acımasızca kullanan ve alacaklarını aldıktan sonra onları denizlerde patlak botlarında ‘kaderleriyle’ başbaşa bırakan Merkel'in bu tiyatrosunu, sınırlarına yüklenen Mülteci akını karşısında çaresiz kalan Hırvatistan'ın Devlet Başkanı Kolinda Grabar-Kitarovic, "Sığınmacıları Sayın Merkel çağırırdı. Şimdi de ‘Almanya herkesi barındıramaz’ diye frene basıyor" diyerek dile getiriyordu. Utanmazlık ve arsızlıkta sınır tanımayan, sermayenin çıkarları için her yolu mübah sayan Merkel, topun ağzına sürülen Macaristan'ın gerici-faşist başbakanı Orban'la yaptığı görüşmede, iki yüzlüce tel örgünün sorunları çözemeyeceğini belirttikten sonra, sadece gelerek sığınmacıların iltica edecekleri ülkeyi seçemeyeceklerini söyledi.

Orban'la aynı kumaştan olan, ancak ekonomik ve siyasi üstünlüğü elinde tutmanın verdiği ayrıcalıklarına dayanan Alman tekellerinin demir leydisi, Orban, Çıpras ve Davutoğlu gibilerini kirli işlerinde sınır muhafızları olarak kullanıyor.

Kutlanan ne?

DDR'nin (Almanya Demokratik Cumhuriyeti) BRD (Federal Almanya Cumhuriyeti) tarafından ilhak edimesinin üzerinden 25 yıl geçti. Tekellerin devleti 25. yıl kutlamalarını her yıl olduğu gibi bu yıl da devlet törenleriyle kutladı. İki Almanya'nın birleşmesinin AB'ye ve dünya barışına sağladığı katkıdan bolca söz ettiler. Tumturaklı söylevlere karşın iki Almanya'nın 'birliğinin', daha doğru bir tanımlamayla DDR'nin BRD tarafından ilhakının başarısızlığı, DDR halkının bu 'birliğe' karşı olmalarının aşılamadığı 'Birleşmenin eşitler arasında olmamasının ve doğuyu batıya uymaya zorlamasının, birleşme sırasında Doğu Almanya'ya söz hakkı tanınmamasının acısı şimdi çıkıyor.' gerçeği her 3 Ekim'de itiraf ediliyor.

Devrim ve sosyalizm davasına karşı tekellerin kanlı savaşı

Kapitalist emperyalist dünya, Ekim Devrimi'ni bastırmak için daha ilk günden çok yönlü bir saldırı başlattı. Ekonomik ambargoyla sabotajlar içiçe yürütüldü. 1920'lerin ortasına kadar Batının kışkırtma ve desteğiyle iç savaş sürdürüldü. Karşıdevrimci ayaklanmaların bastırılmasının üzerinden daha 10 yıl geçmeden batı kapitalizminin bataklığında hortlatılan Hitler faşizmi üzerinden kapitalist-emperyalist kamp Sovyetler Birliği'ne karşı topyekün bir savaş başlatmanın hazırlıklarına girişti. Hitler faşizminin ölüm kusan savaş makinaları Sovyetler Birliği'ni tasfiye ederek sovyet halklarını köleleştirmek için karşı savaş başlattı. Hitler faşizminin silah ve askeri üstünlüğüne güvenen emperyalist dünya, SSCB'nin yıkılmasının an sorunu olduğu hesabını yapıyordu. SSCB halkları Stalin önderliğinde kızıl orduyla birlikte tarihin görmediği bir direniş savaşıyla haydutlara unutamayacakları bir ders verdiler. Hitler faşizmini Berlin'deki inine kadar kovalayarak ezdiler. 8 Mayıs 1944'te Alman tekellerinin vurucu gücü Hitler faşizminin hükümet konağına orak çekiçli bayrağı asarak anti-faşist savaşın zaferini dünyaya ilan ettiler.

Anti-faşist savaşın zaferi tekellerin korkusunu büyütüyor

Anti-faşist savaşın zaferinden sonra, bu zaferin Avrupaya yayılmasını önleyerek kapitalist sistemi yeniden kurmak için ABD emperyalizmi önderliğinde birleşen emperyalist haydutlar Almanya'nın batı bölgelerini işgal ederek ülkeyi fiilen ikiye böldüler. 1870 - '71 yıllarında Fransa'yla yapılan savaşta Prusya Krallığı altında birleştirilen ve 74 yıl gibi kısa bir zaman dilimine iki emperyalist savaşı başlatma suçunu sığdıran Almanya'nın birliği, emperyalist haydutlar tarafından sosyalist devrimin yayılma korkusuyla 1945 yılında yeniden bölünmesiyle sonuçlandı. Almanyanın büyük ve ekonomik olarak en gelişkin bölgesinde ABD emperyalizmi önderliğinde Avrupa'da anti-komünizmin ve gericiğin kalesi olan bir devlet inşa edildi. Almanya'nın nisbeten daha geri ve küçük bölgesinde

ise antifaşist kampa bağlı olarak DDR kuruldu.

Emperyalizmin truva atı; modern revizyonizm

Hitler faşizmini, anti-faşist savaşı zafere ulaştırarak başarıyla ezen SSCB, emperyalist-kapitalist sitem tarafından çok yönlü bir abluka altına alınıp bunaltıldı. Sosyalizmin kurulması sürecinde oldukça yeni olan, toplumun sosyalist kurumlarının yeterince sağlamlaşmış kendi öz deneyleriyle olgunlaşmadığı koşullarda, politik-ideolojik alanda Kruşçev şahsında ortaya çıkan modern revizyonist truva atlarını da kullanan emperyalist haydutlar, yeniden sosyalist inşa sürecini dumura uğratmak için ellerinden geleni yaptılar. Bürokratik devlet aygıtı toplumsallaştırılan ekonomiyi bürokratik devlet kapitalizmine doğru evrilterek, toplumun sosyalist kazanımlarını tasfiye etti. 1980'li yıllara gelindiğinde bürokratik devlet kapitalizmi yerini klasik özel mülkiyet kapitalizmine bırakarak yıkıldı.

Alman emperyalist tekelleri bitmeyen 'büyük Almanya' hayallerini ABD emperyalizminin göz yumması ve Gorbaçov'un tarihsel hizmetiyle Doğu Almaya Halk Cumhuriyeti'ni gericiğin zembereğinden boşaldığı bir momentte ilhak ederek gerçekleştirdi. Anti-faşist savaşın zaferinden sonra, kısa süren sosyalizm inşa sürecinde Doğu Almanya'da emekçilerin elde etmiş olduğu kazanımlara* karşı arsızca bir savaş açan Batı Alman emperyalist tekelleri DDR'nin sanayisini bilinçli olarak iflasa sürükledi. Özelleştirme furiasıyla toplumsal zenginlikler kapitalist tekellere peşkeş çekildi. Sosyalizmden intikam almak için yeni bir tarih yazımını başlattılar, Avrupanın göbeğinde DDR'nin ilhakıyla coğrafik olarak da büyümüş, gericiğin kalesi olan emperyalist Alman devletini yeniden restore ettiler.

Hiçbir yalan gerçeği karartamaz

Tarihin ve toplumsal gelişmenin belli bir evresinde, ekonomik ve kültürel olarak geri olan ülkelerde ortaya çıkan sosyalist devrimler, emperyalist kuşatmayı parçalayarak ve sosyalizmin inşasında büyük başarılar sağlayarak yeni devrimler için önemli deneyler ortaya koydular. Kapitalist emperyalist sisteme karşı dışa dış sürdürülen mücadelede olağanüstü başarılar sağladılar. Hitler faşizmi gibi bir barbarlığı yeryüzünden sildiler. Alman emperyalist tekellerinin demir yumruğu olan Hitler faşizminin SSCB tarafından ezilmiş olması gerçeği haydutlar tarafından hiçbir zaman sindirilemedi. Anti-faşist savaşın önderi Stalin ve SSCB halklarına karşı bitmeyen kin ve nefretlerini kusmaktan vaz geçmediler. DDR'nin ilhakını 'iki Almanya'nın birleşmesi' olarak lanse etseler de başta Doğu Almanya halkının önemli bir bölümü olmak üzere ilerici insanlık bunun bir yalan olduğunu biliyor.

* Kapitalist dünya her yıl raporlar yayınlayarak, ekonomik büyümeye karşın toplumsal zenginliklerin paylaşılmasında, sınıflar arasındaki uçurumun açılmasından yakınırken, DDR'de herşeye karşın bu sorunlar kapitalist dünyanın hayal edemeyeceği düzeydeydi.

- Gelirlerler arsındaki uçurum kapitalist dünyanın hayal edemeyeceği oranlara çekildi.
- Toprakta özel mülkiyet tasfiye edilerek, toprağın spekülasyonuna son verildi.
- Büyük bankalara ve finans kurumlarına sınırlamalar getirdi.
- Kadınların eşit hakları tanındı.
- Ücretsiz eğitim hakkı sağlandı.
- Kooperatifler teşvik edilerek desteklendi.

Emekçiler sokakları boş bırakmıyor

100 bin emekçi hükümeti protesto etti

Belçika'da sendikaların çağrısı ile başkent Brüksel'de bir araya gelen işçi ve emekçiler, hükümetin maaş endeksi uygulamasının ertelenmesi, elektrik fiyatlarına uygulanan vergi oranının yükseltilmesi ve emeklilik yaşının yükseltilmesini içeren sosyal yıkım politikalarını protesto etti.

Kuzey Tren İstasyonu'nda buluşan 100 bine yakın işçi ve emekçi, MR, NV-A, VLD VE CD&V partilerinden oluşan koalisyon hükümetini teşhir eden sloganlar haykırdı.

Eylemde yer yer polisle kitle arasında çatışmalar yaşandı. Polis kitleye gaz bombaları ve tazyikli su ile saldırdı. Polis saldırısı nedeniyle çok sayıda eylemci yaralandı.

Göçmenler için sokağa çıktılar

Kopenhag'da 25 bini aşkın kişi, Danimarka Meclisi'nin açılış gününde göçmenlere yönelik ayrımcı politikalara dikkat çekmek için eylem yaptı.

Kopenhag Yabancılar Polisi'nin yanındaki Fredenspark'ta toplanan eylemciler, "Mülteciler hoşgeldiniz", "Danimarka hepimize yeter", "İrkçilik olmayan şehir" yazılı pankart ve dövizlerle Danimarka Meclisi'ne yürüdü.

İnsan Hakları Enstitüsü'nden Araştırma Başkanı Thomas Gammeltoft-Hansen şunları söyledi: "Dünyada 60 milyon insan mülteci durumunda. Biz gözlerimizi kapatıyoruz diye ne sorunları ortadan kalkıyor ne de kendileri kayboluyorlar. Danimarka çok daha fazla sığınmacı kabul edebilir."

Kosova Priştine Üniversitesi'nde eylem

Priştine Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler, nitelikli eğitim, burs imkanlarının artırılması ve sınav sürecinin uzatılması için eylem yaptı. Bine yakın öğrencinin katıldığı eylemde taşınan dövizlerde öğrencilerin talepleri yer aldı.

Kosova Ulusal Kütüphanesi önünden Priştine Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüyen öğrenciler, polis barikatına yüklenerek binaya girmek istedi. Ancak polis öğrencilere saldırarak binaya girmelerini engelledi ve bir öğrenciyi yaraladı.

Öğrenciler, boykot kararı alırken Priştine Üniversitesi Rektörü Ramadan Zejnullahu, öğrencilerin taleplerinden bir kısmını yerine getireceğini açıkladı.

Banka emekçileri grevde

Brezilya'da banka emekçileri, ülkenin en büyük beş bankası Banco do Brasil, Bradesco, Caixa Economica, Itau Unibanco ve Santander'in de aralarında bulunduğu bankalarda greve çıkarak ücretlerine yüzde 16 zam yapılmasını istedi. Emekçiler, ayrıca çalışma koşullarının iyileştirilmesi, şubelerde güvenlik önlemlerinin artırılması, şirket karından hisse verilmesi gibi talepler öne sürdü.

500 bin banka emekçisini temsil eden ve ülkenin en büyük sendikası CUT, grev nedeniyle aralarında Rio de Janeiro ve Sao Paulo'nun da bulunduğu 20 eyalette banka şubelerinin hizmet vermeyeceğini duyurdu.

Güney Afrika'da madenciler grevde

Güney Afrika'da maden işçilerinin kölece ücretlere karşı verdiği mücadele sürüyor. Kömür madenlerinde çalışan 30 bini aşkın işçi, ESKOM şirketinin ücret artışı taleplerini kabul etmemesi üzerine greve çıktı.

Güney Afrika'da 30 bin işçinin üye olduğu Ulusal Maden İşçileri Sendikası (NUM), şirketle yürüttüğü toplu iş sözleşmesi müzakerelerinde yüzde 14 ücret artışı talep etti. Ancak şirket ise yüzde 5 ile 8,5 arasındaki bir oranda kölece ücretlerin neredeyse hiç değişmeden devam etmesini dayattı.

Stratejik sektördeki grevin bir aydan uzun sürmesi halinde ülkede elektrik kesintilerinin yaşanabileceği belirtilirken, Güney Afrika burjuvazisi telaş içinde. Ülkenin elektrik üretiminin yaklaşık yüzde 95'ini karşılayan şirketin 30 günlük kömür stokunun olduğu belirtildi.

Polonya'da da madenciler grevde

Polonya'da da Avrupa'nın en büyük kömür üreticisi olarak bilinen Kompania Weglowa'da çalışan işçiler, ücret ödemelerinde gecikme olmaması için greve çıktı. Şirketin nakit sıkıntısı yüzünden yaklaşık 40 bin işçinin ücretini ödeyememesi tehlikesi olduğu belirtilirken hükümet geçen hafta şirketi kamulaştırma kararı almıştı.

Emekçilerden Air France yöneticilerine dayak

Fransız havayolu şirketi Air France'ta 2017 yılına kadar 2900 çalışanı çıkarma ve 14 uzun mesafe uçağını emekli etme kararının işçi konseyi temsilcileri ile görüşüldüğü sırada yüzlerce emekçi eyleme geçti. Bariyerleri yıkarak toplantının yapıldığı bina önüne giren emekçiler, Air France Yönetim Kurulu Başkanı Frederic Gagey İnsan Kaynakları Müdürü Xavier Broseta ve yöneticilerden Pierre

Plissonie'yi tartakladı.

Emekçilerin ücretlerini sabit tutarak çalışma saatlerini arttırmayı planlayan şirket, bunu başaramayınca kıyım planını gündeme getirmiş ve 2 bin 900 kişinin işine son verileceğini açıklamıştı.

Strasbourg'da Erdoğan protestosu

Dinci gericiliğin şefi Erdoğan'ın Strasbourg'da düzenlediği miting, onlarca Alevi derneğinin düzenlediği eylemle protesto edildi. Strasbourg'un merkezi Place Kleber'de toplanan kitle "Dikkat edin hırsız geldi", "Erdoğan istifa" yazılı dövizler taşıdı.

Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyon Başkanı Hüseyin Mat, Erdoğan'ı gizli ödenekler ile Avrupa'ya gelip propaganda yapmakla suçladı. Mat, "Bu yezit, sadece doğu bölgesini ve sadece Ortadoğu'yu karıştırmakla yetinmedi, yine bu yezit Tayyip, Avrupa'yı da karıştırmaya çalışıyor" dedi.

120 bin kişi göçmenler için yürüdü

Avusturya'nın başkenti Viyana'da 120 bin kişi, göçmenlerle dayanışmak için eylem düzenledi. Heldenplatz'da toplanan eylemciler, ırkçı ve göçmen düşmanı politikaları protesto ederek "Refugees welcome! - Mülteciler hoşgeldiniz!" yazılı dövizler taşıdı ve aynı şiarın yazılı olduğu tişörtler giydi.

Düzen partilerinin de boy gösterdiği eyleme ağırlıklı katılımın sosyal medyada örgütlenen gençler tarafından gerçekleştirildiği belirtildi.

Irak'ta eylemler sürüyor

Irak'ın birçok kentinde yolsuzluk ve kötü yönetime karşı Tahrir Meydanı'nda toplanan eylemciler, ellerinde Irak bayrakları ile "Ekmek, hürriyet ve sivil devlet!", "Tüm partiler hükümsüz!", "Mezhepçiliğe hayır!" sloganlarını attı.

Başkent Bağdat'ın yanı sıra Babil, Divaniyye, Kerbela, Necef, Amara, Nasriyye ve Basra kentlerinde yapılan eylemlerde yolsuzluk ve hizmet yetersizliği protesto edilirken zaman zaman polislerle eylemciler arasında gerilim yaşandı.

Kahrolsun sömürgecilik!**Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!**

1930'lu yıllarda oluşturulup herkese dayatılan resmi tarih tezlerine göre Türkiye'de sadece Türk ulusu vardır. Yine bu tarih tezine göre, Türk ulusu sadece Türklere ibaret olmayıp, misak-ı milli sınırları içinde yaşayan anasır-ı islamiyeden müteşekkil herkesi kapsar. Elbetteki egemen güç Türklere'dir. Türkiye'de sadece Türklere devlet kurma hakkına sahiptir. Zira, sadece onlar kendi kendisini yönetmeye muktedirler. Yine aynı yıllarda piyasaya sürülen ve söz konusu tarih tezi kadar ırkçı-şoven bir başka teori de Güneş Dil teorisi'dir. Bu teoriye göre de, Türkiye'de tek dil vardır. Bu da Türkçe'dir. "Karda yürürken çıkartılan kart-kurt sesinden türetilen bir dilse dil değildir, tastamam bir uydurmadır."

Bu teoriler ve tezlere göre Türklere dışındaki herkes vatandaşlık bağı ile Türk devletine bağlıdır. Hiç kimse başka bir kimlik iddiasında bulunamaz. Başka bir tarihten ve kültürden söz edemez. Özellikle de kendi kendisini yönetme talebinde bulunamaz. Bulunamaz, zira, bu hakka sadece Türklere sahiptir. Bir başka söyleyişle Türkiye'de efendi olma hakkı sadece Türklere aittir. Türklere başkalarının, Mahmut Esat Bozkurt'un 1930'lu yıllarda veciz biçimde belirttiği gibi, "sadece ve sadece köle olma hakkı" vardır. buna rağmen birileri kendi kendisini yönetme hakkının olduğunu ileri sürer, bunda ısrar eder, hele hele kendi kendisini yönetmek için fiilen harekete geçerse eğer, kıyamet işte o zaman kopar. Dizginsiz bir devlet terörü ile acımasızca ezilir, katledilir, soykırıma tabi tutulur. Köyleri yıkılır, ekinleri yakılır, dağları ovaları bombalanır, suları zehirlenir, saklandıkları mağaralarda Hitler'in gaz odalarında yahudilere yaptığı gibi boğucu gazlarla imha edilir.

Bunlar da yeterli görülmez, yaşlı, kadın, çocuk denmeden kabileler halinde sürgüne mahkum edilir. Tunceli Kanunları türünden sömürge kanunları ile yıllarca mecbur-i iskana tabi tutulur. Köylerine, evlerine geri dönmeleri yasaklanır. Yaşadıkları topraklar bugünkü gibi güvenlik bahanesi ile yasak bölge ilan edilir. Seyit Rıza örneğindeki gibi, yaşlı küçültülerek idam sephasına çekilir. Naaşları dahi sahiplerine verilmez. Ağa, bey denmez her fırsatta "Kürt", "Kürtçü", "Bölücü" denilerek hapishanelere tıklar.

Öyle ve o kadar ki, en doğal ve en meşru bir ulusal hak talebinde bulunan herkes şaki ve eşkiya, ulusal ve demokratik bir yanının olup olmadığına bakılmaksızın her kalkışmaları, cumhuriyete karşı şeriatı geri getirmek amacı taşıyan gerici kalkışmalar olarak nitelenir. Kimi İngiliz, kimi Fransız kışkırtması olarak damgalanır.

Buraya kadar anlatılan Kürdün hikayesidir. Kürdün yaklaşık 600 yıl Osmanlı, bir yüzyıldır da Cumhuriyet yönetimi altında yaşadığı maceradır. Bin yıllık kardeşlik denen şeyin ne menem bir şey olduğunun en kısa ve en yalın özeti. Eksiği var, fazlası yoktur.

Sömürgeci devlet gerçeği ve kanlı tarihi

Türk sömürgeciliğinin dünyada eşi benzeri yoktur.

Türkiye'de bırakalım temel ulusal hakları, hala Kürtlerin varlığı dahi kabul edilmemektedir. Zaman zaman sözünü ettikleri bin yıllık kardeşliğin ise gerçek yaşamda bir karşılığı yoktur. Bu sözler bir aldatmacadan ve aşağılık bir yalandan başka bir şey değildir.

O kadar ki, Türkiye'de bırakalım temel ulusal hakları, hala Kürtlerin varlığı dahi kabul edilmemektedir. Zaman zaman sözünü ettikleri bin yıllık kardeşliğin ise gerçek yaşamda bir karşılığı yoktur. Bu sözler bir aldatmacadan ve aşağılık bir yalandan başka bir şey değildir.

Son yıllarda Kürt realitesinden, Kürt sorunundan, kültüre ve kimliğe ait kimi haklarından söz edilir oldu. Zorda kaldıkları her dönemde yaptıkları gibi Kürtlerin Cumhuriyetin asli öğeleri olduğu dillendirilmeye başlandı. Fiilen elde edilmiş kimi kazanımlar örnek gösterilerek sorunun çözüm yoluna girdiği ileri sürüldü. Peş peşe açılım ve çözüm adı altında özü ve esası aldatmaca, oyalamaca olan, gerçek hedefi ise imha olan manevralara başvuruldu. Bunların hiç birinin karşılığı bulunmamaktadır. Bunların tümü 84 yılındaki Eruh ve Şemdinli baskınları ile bir gerilla savaşına başalayan ve günümüzde bölge çapında bir harekete dönüşen Kürt hareketinin kabul ettirdiği gerçeklerdir. Hiç birinin kalıcılığı yoktur. Olmadığı da bugün yeniden ve daha büyük bir acımasızlıkla Kürt halkına dayatılan kanlı ve karanlık savaşla bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor.

Yeniden klasik inkar ve imha siyasetine geri dönmüştür. Bir kez daha söylenen şudur; Türkiye'de Kürt diye bir ulus yoktur. Kürdistan diye bir ülke, Kürtçe diye bir dil de yoktur. "Kürt sorunu değil, Kürt kardeşlerimizin sorunları" vardır. Bunlar ise son yıllarda

atılan adımlarla önemli ölçüde çözülmüşlerdir. Kaldı ki, Kürtler Türklere eşit haklara sahiptirler. Örneğin, Kürt kökenli herkes siyaset yapabiliyor, parti kurabiliyor, parlamentoda bulunabiliyor, vali, kaymakam, emniyet müdürü, subay, general, başbakan ve cumhurbaşkanı olabiliyor. Bakan olarak hükümette yer alıyor, devlet yönetimine talip olabiliyor. Gün boyu Kürtçe yayın yapan televizyonları ve yerel sayısız radyoları, Kürtçe çıkartılan çok sayıda gazete ve dergileri de vardır. Evlerde ve sokakta, hatta ve hatta kamusal alanda Kürtçe de konuşuluyor. Üstüne üstlük kendi belediyeleri ve çok sayıda belediye başkanlarına da sahipler. Bir kez daha, bunların olduğu kadarıyla tümü de, Kürt halkının yılları bulan dışı dışı mücadelelere mal olan, paha biçilmez fedakarlıklar ve ağır bedellerin sonucu elde edilen fiili kazanımlardır. Hiçbiri sömürgeci sermaye devletince bahşedilmiş değildir. Tam tersine sömürgecilerden zorla koparılıp alınmıştır.

Gerçekse hala tam olarak şöyledir; sömürgeci sermaye devletinin aşağılık yalanlarının tersine, Türkiye'de sadece Türk ulusal kimliği ile siyaset yapılabilir, parti kurulabilir, bu koşulla TBMM'ye girilebilir, hükümette bakan olunur, devlet yönetimine katılabilir, başbakanlığa ve cumhurbaşkanlığa talip olunabilir. TBMM'de yapılan yemin töreni de bunun için değil midir. Kısacası, Kürt kimliği ile bunların hiç biri mümkün değildir. Bu ancak fiilen olanaklıdır. Son yıllardaki fiili durumlar tam da bunun ifadesidir. Her

şey zorla koparılıp elde edilmiştir. Tarih de güncel durum da bunun tanığıdır.

Kürtler, esas olarak da ağa ve beyleri ile geçmişte her daim CHP, ardından DP, sırasıyla AP, DYP, ANAP gibi partilere üye oldular, onlar adına seçimlere girdiler, seçildiler, onlar adına merkezi parlamentoda bulundular, bakan oldular vb. vb. Yani hiç bir dönem kendi iradelerinden söz edilemez.

Kürtler ilk kez yakın dönemde kendi iradesini dayattı ve kabul ettirdi. İlk kez Kürt kimlikli HADEP'i kurdular. Ancak SHP saflarında seçimlere girdiler, 20 milletvekilliği kazandılar. Mecliste HADEP olarak temsil edildiler. Ancak bu fazla sürmedi. Meclisteki yemin töreninde Leyla Zana Kürtçe bir kaç söz edince yaka paça kürsüden indirildiler. Ardından yine sille tokat gözümlü alınıp, dosdoğru cezaevine götürüldüler. Toplam on yıl cezaevinde yatırıldılar.

Bu devlet iki yüzlüdür, tüm bir tarihi bu türden iki yüzlülüklerle doludur. Dolayısıyla tüm bunların şaşılacak bir yanı yoktur. Bu devlet sadece ihtiyaç duyduğunda Kürde el atar, kardeşlikten sözeder. İhtiyaç hasıl olunca kendi ırkçı-şoven kimliğine döner, hisimla Kürdün üzerine yürür.

Örneğin İsmet İnönü'ler Lozan'a giderken Türk ve Kürtleri temsilen orada olcaklarını beyan etmişlerdir. Keza, Kurtuluş savaşı sırasında Kürtlerin yardımına başvurmuşlardır. Karşılığında ise kurtuluşun sonra özerk Kürdistan vaadedilmiştir. Sonrası biliniyor. Verilen sözleri hatırlatıp gereğinin yapılmasını isteyen Şeyh Said ve arkadaşları, Cumhuriyete karşı şeriatı geri getirmekle suçlanıp, Hitlerin özel mahkemelerini aratan ve adı istiklal Mahkemeleri olan mahkemelerde al el acele idam cezasına çarptırıldılar ve idam edildiler. Bu kanlı icraatın başmimarı da Lozan fatihi İ. İnönü idi. Lozan anlaşması ile Türk devleti onaylandı sadece. Kürtlerin varlığı dahi kabul edilmedi. "Kürtler kendi kendilerini yönetmeye muktedir görülmedi. Kürtler için "vuslat bir başka bahara kaldı" yine.

Şeyh Said isyanını, Ağrı, Zilan ve Dersim isyanları izledi. Karşılığı yine aynı acımasızlık oldu. Soykırım pratiği tekrarlandı. Dersimliler en doğal ve en masum bir hak olan kendi kendilerini yönetme talebinde bulundular diye, şaki, yani eşkiyalıkla suçlanıp, tarihin tanıklık ettiği en acımasız bir soykırımdan geçirildi. İsyanın lideri Seyit Rıza yaşlı hızla küçültülerek alelacele Elazığ Buğday Meydanı'nda ipe çekildi.

Sömürgeci Türk devleti yalancı, iki yüzlü olduğu kadar kallesiz de. Bizatihi Mustafa Kemal, başta Elazığ mebusu Hasan Hayri olmak üzere tüm Kürt mebuslarının kendi milli kıyafetleri ile meclise gelmelerini söyledi. Buna uygun davranmadılar diye onları azarla da. Nedir ki, daha sonra tam da bunu yaptılar diye onları ipe çekti.

Kürtler kendi kendilerini yönetmek istiyorlar

Sömürgeci burjuvazinin tarihsel yalana dayalı inkar ve imha politikası ve bunun ifadesi kanlı icraatları günümüzde de devam ediyor. Kürtlerin varlığı bugün de kabul edilmiyor. En son olarak 7 Haziran seçimlerinde görüldüğü gibi, iradesi yine hiçe sayılıyor. Kürt halkının her bağımsız irade beyanına dizginlerinden boşalamış bir devlet terörü ile karşılık veriyor. Fakat boşuna! Artık yolun sonuna gelmiştir.

Kürt sorunu gitgide bir büyük ağırlığa dönüşmüştür. Sorun tek tek ülkelerin iç sorunu olmaktan çıkıp bölge sorunu haline gelmiştir. Sorun gitgide ön plana çıkmakta ve yakıcı biçimde çözümünü dayatmaktadır. Bu arada Kürt halkı sürekli yeni kazanımlar elde

Niteliğinden, kalıcı olup olmamasından ve gelecekteki seyrinden bağımsız olarak, ulusaların kendi kaderini tayin etme hakkının bir tür gerçekleştirme biçimi olarak, Kürt halkının ilan ettiği özyönetim ya da demokratik özerklik tümüyle haklı ve tümüyle meşrudur.

etmekte, Kürt hareketi de olayların akışında her geçen gün daha etkin bir konum kazanmaktadır. Daha da önemlisi Kürtler geline yerde, niteliğinden ve gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden bağımsız olarak kendi kendisini yönetmek istemektedir. En somut haliyle Rojava ve son olarak da Kuzey Kürdistan'da peş peşe ilan edilen özyönetim ya da demokratik özerklik girişimleri bunun ifadesidir.

Bilindiği üzere Rojava gelişmesi sömürgeci Türk burjuvazisini adeta çılgına çevirmiştir. En başından itibaren Kürt halkının bağımsız bir irade beyanını, aynı anlama gelmek üzere kendi kendisini yönetme isteğini bir savaş gerekçesi olarak nitelemiş, ona karşı büyük bir tahammülsüzlük tutumu içinde olmuştur. O kadar ki, IŞİD adlı çeteleri Kobanê halkının başına bela ederek, Rojava özerk yönetimini yıkma girişiminde bile bulunmuştur. Ne var ki, beklediği olmamıştır. Kobanê halkı IŞİD çetelerine büyük bir yenilgi yaşatarak, Türk sermaye devletini büyük bir hüsrana uğramıştır.

Kürt hareketi son yıllarda Kuzey Kürdistan'da da bu yönlü önemli mesafeler almıştır. Şöyle ki, çatışmasızlık durumundan da yararlanarak Kürdistan'ın pek çok yerinde denetimi eline geçirmiştir. Yerel yönetimlerin, yani belediyelerin yanısıra, pek çok yerleşim biriminde inşa edilen halk meclisleri, ha keza halk milisleri biçiminde atılan özsavunma organları adımı ile adeta özyönetim hazırlıkları yapmıştır. Deyim yerindeyse, oluşturulan bu alt yapı sayesinde Kürdistan'ın istisna bir kaç yerleşim birimi dışında, kendi kendisini yönetir hale gelmiştir. Şüphesiz sermaye devleti de bunun farkına varmış, sonuçlarını ise IŞİD'in Kobanê işgalini protesto amaçlı gerçekleştirilen 6-8 Ekim kalkışmaları ile görmüştür.

6-8 Ekim, sömürgeci devlet için bir milat olmuştur adeta. Bu tarihte gizlenemez bir korkuya kapılmış ve hızla karşı önlem almaya başlamıştır. Başta şimdiki Cumhurbaşkanı olan Tayyip Erdoğan olmak üzere dinci-gerici AKP iktidarının içişleri bakanı ve genel kurmayı devletin alanda hakimiyetini kaybettiğini ileri sürerek hızla özel güvenlik yasaları hazırlamış ve aynı hızla parlamentodan geçirmişlerdir. Dönem bir seçim öncesi dönemdir ama dümeninde AKP'nin bulunduğu sömürgeci devlet kendi karanlık ofislerinde sivri ucu Kürt halkına dönük yeni, kanlı ve karanlık

bir savaşın hazırlığına girişmekten sakınmamıştır. Hiç vakit geçirmeden kanlı senaryolar eşliğinde bu yönlü icraatlara başlamıştır. Bunun için hiç bir irade tanımamış, hepsini de yok hükmünde saymıştır. 7 Haziran'ın hemen akabinde de savaş baltalarını çıkarmış, içerde ve dışarda kanlı ve karanlık topyekün bir savaş başlatmıştır.

Bu savaş elbette sadece Kürtlere dönük bir savaş değildir. Sadece Kürdistan'la sınırlı olarak da cereyan etmemektedir. Ancak, esas olarak Kürtlere dönük kanlı bir savaş olarak gerçekleştirildiği, asıl olarak Kürdistan üzerinde yoğunlaştığı da tartışmasız bir gerçektir. Savaşın esas nedeni ise, bir kez daha, Kürt halkının geline yerde belli belirsiz ortaya koyduğu kendi kendisini yönetme isteği, bu yönde ortaya koyduğu irade beyanıdır. '90'lı yılları da aşan bir acımasızlığın en çok yoğunlaştığı alanların bizatihi Özyönetim ilanının yapıldığı alanlar olması da bunun ifadesidir.

Özgür olmak, kardeş halklarla eşit koşullarda yaşamak, aynı anlama gelmek üzere, ayrı bir devlet kurmak da dahil, kendi geleceğini istediği biçimde tayin etmek hakkı Kürt halkının en doğal ve en meşru hakkıdır. Hiç kimse onun bu hakkını inkar etme hakkına sahip değildir. Bu hak şu ya da bu yönde sınırlandırılmaz, saptırılamaz ve engellenemez. Tam da bu nedendir ki, halihazırdaki niteliğinden, kalıcı olup olmamasından ve gelecekteki seyrinden bağımsız olarak, ulusaların kendi kaderini tayin etme hakkının bir tür gerçekleştirme biçimi olarak, Kürt halkının ilan ettiği özyönetim ya da demokratik özerklik tümüyle haklı ve tümüyle meşrudur. Kürt halkı geline yerde yıllardır mahkum edildiği zora dayalı birlik, yani sömürgeci kölelik yerine, kendi özgür iradesini tercih etmiş, kendi kendisini yönetmeyi kararlaştırmıştır.

Kürt sorunu devrimimizin en temel dayanaklarından biridir. Devrimimizin kaderi diğer şeylerin yanısıra, Kürtlerin temel ulusal hakları konusunda samimi ve candan çabalara bağlıdır. Gönüllü birliğin yolu da ha keza bu konuda yaratılacak güvene bağlıdır. Sömürgeci burjuvazinin kanlı tarihi ile yarattığı güvensizliği kırmanın yolu da bu çabalardan geçmektedir.

O halde, kahrolsun sömürgecilik, özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

“Cenazenin gösteriye dönüşmesinden korkuyorlar”

Rojava’da IŞİD’e karşı savaşırken şehit düşen ve cenazesinin Türkiye’ye geçirilmesi engellenen, Aziz Güler’in ağabeyi Umut Güler’le konuştuk.

- Aziz’in cenazesini alabilmek Türkiye’ye getirebilmek için bir mücadele başlattınız. Bu süreci anlatabilir misiniz?

Umut Güler: Biz 21’inde ölüm haberini aldıktan sonra İstanbul’dan iletişime geçtik buradaki dernekle süreci öğrenmeye çalıştık. Bayramda bir izin olduğunu söylediler ve ailelerin karşıya ziyarete geçebileceğini söylediler. Kobanê’de evlatlarını gömmek zorunda kalan ailelerin Kobanê’ye geçişine izin verileceğine dair. Biz de çok erken saatlerde bindik arife günü Suruç’ta olduk ve hemen Kobanê’ye gittik. Oradan da Aziz’in şehit düştüğü yere Serkaniye’ye geçtik. Ertesi gün Aziz’i gördük orda... Bayramın birinci günü hastanede “bayramlaştık”, babamla ben hastanede Aziz’le bayramlaştık... Sonra süreci takip etmeye başladık. İstanbul’da bir gün, orada bir gün... Acısını bile yaşamaya fırsat kalmadı maalesef. Hemen cenazeyi nasıl geri getirebileceğimiz üzerinden bir süreç başladı. Çünkü biz Suruç’a gittiğimizde oradaki cenaze işleriyle ilgili dernek de bize bir aydır cenazelerin gelmediğini ve bekletildiğini söyledi. Bunu öğrenince zaten bizim için hemen nasıl yapabiliriz, ne edebiliriz, kimi arayabiliriz... Vekillerle görüşmeler başladı, avukatlarla... Araya bayram girdi. Bir şekilde muhataplara ulaşmaya çalıştık. Ve hiçbiri bizim elimizde değil maalesef. Şu an her şey iktidar sahibinin iki dudağı arasında.

Sonra biz bayram bittikten sonra Pazartesi günü tekrar Suruç’a döndük. Suruç’ta kaymakamla görüştük, vekiller vardı yine, avukatlar vardı, ben de vardım. Bir “Bakanlar Kurulu Kararı” olduğundan bahsediliyor dendi. Bu arada kaymakama gitmeden önce ben Sezgin Tanrikulu ile irtibat halindeydim ve bana olumsuz olduğunu söyledi Pazartesi. Ama biz yine de gittik, görüştük. Nedir bu karar diye... Öyle bir karar yok. Niye almıyorsunuz? İşte başbakanlıktan gelen emir var! Şifahi söylenmiş bir söz... Ve bunun üzerine alınmıyor. Yani nasıl bir devlet yönetimi bu? Zaten bu devletten hiç hayır görmedik ama, kanun var, yasa var; en azından yapacaksanız da buna uygun şekilde, hani bize acı çektirecekseniz, öldürecekse kılıfına uydurun bari. Kılıfına uydurmak gibi bir dertleri de kalmamış artık. Bütün durum iki dudak arasında sadece... Buraya gelecek cenazeler konusunda “Ankara”nın çekincelerini söylediler, cenazeler gelince burada olay çıkar diyorlar.

“Cenaze gelirse burada olay çıkar”

Ankara’nın çekinceleri diyor ki “çok büyük bir kalabalık toplanacak burada, gösteriye dönüşecek, hükümet karşıtı bir şeye dönüşecek”. Bundan korkuyorlar ve bu yüzden cenazeyi almıyorlar aslına bakarsak.

- Bunu size böyle açıkça söylediler mi?

- Burada gösteri çıkacağını, olay olacağını söylediler. Yani “cenazeler geldiğinde burada olay çıkar, cenaze sahipleri de ya da başkaları bunu siyasi amaç için kullanabilirler, olay çıkar” diye seçim öncesi korkuyorlar aslında. Ve o artan çatışma ortamını da şu an bahane ediyorlar. Ama dediğim gibi ne bir karar, ne bir kararname, ne bir yasa... Hiçbir şey. Bizim Aziz’i Türkiye’ye sokmamız için önümüzde hiçbir engel yok.

Anayasa’da sadece şöyle bir şey var, diyor ki: Büyük çaplı salgın hastalık durumunda cenazenin alınmama ihtimali olabilir. Böyle bir durum da yok. Böyle bir şeyi de gerekçe gösteremiyorlar, öyle bir durum da yok çünkü. Kaymakama da biz başvuruyu usulen yaptık. Olumsuz olacağını biliyoruz. Burada mecliste basın toplantısı yapıldı, Anayasa Mahkemesi’ne başvurduk. Oradan bir yanıt gelebilir, gelirse direkt Kaymakam’a yazı yazılacak. Ama bunun da süresi çok uzun. Yani bir-iki günde cevap verme zorunlulukları yok. İstedikleri kadar bu süreci uzatabilirler. Olumsuz olma durumu da var ayrıca. Biz onun için hiç beklemeden direkt Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne başvuracağız önümüzdeki hafta. Oradan bir karar aldirmaya çalışacağız. Daha önce, bu durumla ilgili yok bildiğimiz kadarıyla ama, hasta tutsakların, ölmek üzere olan tutsakların son vakitlerini aileleriyle geçirmek için çok hayati, kritik durumu olduğu için çok kısa zamanda AİHM karar almış. Bununla ilgili iki tane örnek var. Biz de buna dayanarak AİHM’e gidip bir süreç başlatmak istiyoruz. Yurtdışı basından da bir ilgi başladı şu anda, hem de Avrupalı parlamenterlere haber gönderiliyor, onlar da belki bir baskı aracı oluşturabilirler. Biz AİHM ve Avrupa yolunu kullanıp bir şekilde Türkiye’nin ve hükümetin bu süreçte geri adım atmasını sağlamaya çalışacağız.

“Sadece Aziz için değil, bekletilen her cenaze için mücadele ediyoruz”

İsteğimiz sadece Aziz’in cenazesinin gelmesi değil; Habur’da kaç kişi bekliyor, nerede kaç kişi bekletiliyor? Bununla ilgili bir soru önergesi verildi. Bunu öğrenmek istiyoruz. Kobanê’de gömülmüş cenazeler var. Savaş orada çok yoğun çapta, yarın öbür gün bir kayıp olmayacağını bir garantisi yok. Biz oraya gittiğimizde bunu çok net gördük, IŞİD gelip asfaltın altına, yola mayın döşüyor ve araba patlıyor. Biz buradan giderken de bir şey olabilir. IŞİD genelde bomba patlatarak, mayınla yapıyor bu işi, yüz yüze çatışmaya çok girmiyor ve istemiyor anladığım kadarıyla. Yani hemen yarın da bir cenaze gelebilir. Biz onun için de bu mücadeleyi veriyoruz. Ayrıca gömülmüş insanlar var orada, onlar için de bu mücadeleyi veriyoruz. Çünkü biz karşıya geçerken şöyle bir şey oldu, o sınırdaki bekleme aşamasında, arife gününde, ailelerle konuştuğumuzda “seçim biraz geçerse, belki hani durum değişirse...” diye bir umut var. Bu tabii ki bir umut... Eğer böyle bir şey olursa Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti bu savaşı tırmandırabilir, koalisyon yapmak yerine iktidarı kaybetmemek için her şeyi yapabilir. Şu anda Rojava’da, Kürdistan bölgesinde olabilir bu çatışmalar, ama yarın İstanbul’da da çok büyük çatışmalara dönüşebilir... İnsanların beklediği şey: “Seçim geçsin, bir şey geçsin ki biz cenazemizi alalım.” Bu çok acı bir durum maalesef.

Biz hem Aziz için, hem daha önce gömülmüş olanlar için, hem bekleyenler için, hem bundan sonra, umarım olmaz, olabilecek herhangi bir ölüm durumunda başka ailelerin bizimle aynı acıyı yaşamaması için biz bu süreci sonuna kadar götüreceğiz.

Biz bunu AİHM sürecine taşıdığımızda bir baskı oluşturabilirsek belki seçim öncesi bu baskıyı istemeyebilirler... "Tamam alalım" diyebilirler ya da toptan her şeyi yakıp... Yani kendi yarasını, hiçbir şeyi tanımayan kişi AİHM'i de tanımayabilir zaten, bu belirleyici bir şey değil, AİHM'in bizim için lehimize karar vereceğini düşünerek bunu söylüyorum. Sallayabilir istediği kadar. Ama biz şu süreçte içerideki muhalefeti devam ettirip, haber durumunu devam ettirip, kampanyayı devam ettirip sürdüreceğiz. Bir imza kampanyası var Change.org'da, oradan bize dönüş oldu kampanyayı yaygınlaştıracaklarını söylediler, çok kısa sürede sadece insanların duyarlılığı ile çok yüksek imza toplandığı için. Önümüzdeki hafta Fransa'ya gidip AİHM'e başvuracağız. Bu süreci böyle devam ettireceğiz. Ne olacağını göreceğiz hep beraber...

"Çok kararlıyız, Aziz'i kesinlikle oraya defnetmeyeceğiz!"

Ama şunda çok kararlıyız, Aziz'i kesinlikle oraya defnetmeyeceğiz. Aziz... Aziz İstanbul'da doğdu büyüdü, son aylarını İzmir'de geçirdi. Ama öğrenciyken de Aziz her şehre gidiyordu, her şehirde öğrenci mücadelesinin içindeydi. Çok uzun zaman, burada, Ankara'da TEKEK çadırlarında kaldı. Şeyi hatırlıyorum, babamın beni "Aziz'i televizyonda gördüm, gözaltına alıyorlardı" diye aradığını... Türk Hava Yolları eylemliliklerinde, IMF eyleminde, emperyalizm karşıtı eylemlerde, anmalarda, her yerde vardı. Gezi'de Aziz gözaltına alındı. Biz Aziz'le Gezi'nin ilk gününden son gününe kadar parktaydık. İlk gözaltına alındığında, Taksim Meydanı'na müdahale yapıldı, gözaltına alındı, birkaç gün sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Sonra parkta müdahale yapıldı ve Aziz atladi evden Taksim'e geldi. İstiklal Caddesi'nde kalabalıkla beraber, yine beraberdik Aziz'le. Bütün Gezi sürecinde beraberdik. Babam da Gezi zamanında bizimle paktaydı, şu anda Rojava'da başında bekliyor, o zaman da parkta bizimle idi.

- Aziz'i senin ağzından bir kardeş, bir arkadaş, bir voldaş olarak dinleyebilir miyiz?

- Konuşarak anlatabileceğim bir durumda değilim şu anda... Yani şu ana kadar anlattığım şeylerin hepsi aslında yasal süreçler, biz ne yaptık, ne ettik, şöyle oldu, böyle oldu... Onunla ilgili binlerce anı var aklımda, sürekli geçiyor. Ama bunları aktarabileceğimi düşünemiyorum.

İşte Gezi'de beraber direndiğimizi söyleyebilirim... Hep böyle bir önde olma, bir adama durumu vardı kendini. Hem çok sevecendi hem çok inatçıydı. Bizimle de arası çok iyiydi, ailesiyle de arası çok iyiydi. Annem geçen söyledi: "Beni bir tek bağlama çalarken ağlatırdı..."

(Bir süre susuyor...)

Yani şu anda hepimiz onun için... Bunu kabullenmek benim için çok zor. Kabullenemiyorum, kabullenemiyorum. Bundan sonra hayatımda kaç bahar olursa olsun, o baharların hepsini bunu kabullenemeyerek geçireceğimi çok iyi biliyorum. Bunun olmaması gerekiyordu. Onu hep böyle bir şekilde... Yani klasik bir cümle olarak söyleyemiyorum, daha önce de çok arkadaşımı kaybettim, onlarca cenazeyi omzumda taşıdım, hep de siyasi sebeplerden bahsettiğim bu cenazeler. Ama şimdi, bu başka bir şey... Ne anlatabiliyorum, ne... Ne ölümsüzdür diyebilirim şu anda, ne yaşatacağız diyebilirim. Öyle olacağını biliyorum zaten ama böyle büyük cümleler

kuramıyorum şu an. Aziz de öyle... Yani öyle çok devrimciliği de şeydi böyle "şöyle yapacağız, böyle yapacağız" böyle büyük cümleler kurup çok gerçekçi, çok mütevazı... Büyük hayalleri, büyük hedefleri olan, zaten o hayallerinin peşinden gitti oraya. Ama çok gerçekçiydi, çok mütevazıydı, koşulları biliyordu, ne olduğunu, ne yapmasını gerektiğini biliyordu. Bu uğurda her şeyi yaptı zaten. Son olarak da Rojava'ya gitme kararı aldı. Oraya gitmeden önce Suruç'ta insanlık nöbetine katılmıştı. Hemen gözle görülme mesafesinde o yıkımı görüyordu orada.

"Rojava da Aziz'in toprağı ama yanımızda olsun istiyoruz. Bedeli ne olursa olsun..."

Bizim için şey de değil mesele... Aziz İstanbul'da doğdu büyüdü, Yıldız Teknik'te okudu, artık son senesindeydi, bir taraftan açıköğretimden başka bir bölüm okuyordu, bir sürü şey yapıyordu aynı anda, Rojava da artık onun toprağı... Bundan yana bir şüphemiz yok bizim. Kendi ülkesinin toprağına dönsün derken biz bunu yasal hakkımız ve insani ve vicdani hakkımız olduğu için talep ediyoruz. Yoksa artık bu saatten sonra Rojava Aziz'in toprağı. Ama onun buraya gelmesi, bizim yanımızda olması, İstanbul'da olması... Ailesi burada, arkadaşları, ilişki kurduğu insanlar, akrabaları hepsi İstanbul'da. Onların hepsi Aziz'in mezarına gitmek istiyorlar. Bayramda seyranda değil sadece canı her istediğinde oraya gitmek istiyorlar. Hepimiz onu istiyoruz. Yanımızda olsun istiyoruz. Evden çıkalım, gidelim, görelim... O yüzden bu bizim için çok önemli. Artık orası da bizim toprağıımız, orası da Aziz'in toprağı ama İstanbul'da olmalı Aziz.

Ve bunu çok net olarak söylüyorum, daha önce de söyledim, Aziz'i asla orada gömmeyeceğiz. Ve bedeli ne olursa olsun mutlaka onu Türkiye'ye getireceğim. Gerekirse omzuma alacağım, sırtıma alacağım, gerekirse kucaklayacağım, kapıya dayanacağım... Kapıdan almazlarsa bacadan girerim, bacadan almazlarsa başka şekilde girerim. Ama girerim ve Aziz'i Türkiye'de, doğup büyüdüğü ülkede defnedirim. Bunun için hiçbir engel yok. O sınır da bizim için engel değil. Biz sadece şu anda hem deşifre olmalarını istiyoruz herkesin nezdinde hem bundan sonraki süreçte de olabilecek her şey için bir kapı açmak istiyoruz. Yoksa sınır, sınır yani... Gerçekten kucaklayıp getirmek, sırtlayıp getirmek, onu bu topraklara gömmek zor değil... Ne olabilir ki yani, ne olabilir? Olabilecek şeyleri tahmin edebiliyoruz hepimiz...

- Ve bunları göze alıyorsunuz...

- Tabii. Göze alıyorum ve bunu mutlaka yapacağız. Bütün süreci zorlayacağız ama. Sadece onu getirmek belki sadece bizim için çözüm olacak, şu aşamada. Ama bu keyfiliği aşmak istiyoruz. Aşabilirsek aşacağız, aşamazsak sırtlayıp getireceğim.

- Elif Ana, babanız ve siz de bir direniş örneği sergiliyorsunuz...

- Aziz'in yaptıklarının yanında bizim şu an yapmaya çalıştıklarımız, hani devede kulak tüyü değil bence. O yüzden ben onun duruşu önünde başka bir şey söyleyemiyorum. O duruşu sergileyen insanlar için de benzer cümleler kurabilirim. Bizimki küçük şeyler...

- Devlete, iktidara karşı çok net bir tutum aldınız. Bir aile olarak diğer pek çok aileye, evlatları tehdit altında olan, katledilen ve belki de geri adım atan pek çok aileye bir örnek oldunuz. Bu çok anlamlı...

- Devam ettireceğiz bir de... Olduk, bitti gibi bir durumumuz yok, sonuna kadar götüreceğiz. Belki bir hafta, iki hafta sonra, belki bir ay sonra, belki üç gün sonra belki üç ay sonra... Ama sonuna kadar gidecek.

Aziz gitmeden önce benim yanıma uğramıştı İstanbul'da, prova yapıyorduk, oyun provası. Orada son gördüm. Gitmeden önce vedalaşmaya geldi ama ben gideceğini bilmiyordum. Gideceğini bilmeden... O biliyor tabii ki vedalaşmaya gelmiş. Oturdu, provayı izledi. Bizim oyunda iki tane cümle var benim çok sevdiğim. Bir tanesi şu: "Sonra günün birinde bakarsınız ki bu çılgınlık kendi sınırlarını aşıp sizin mahallenize girivermiş." İnsan hakları ihalelerine uğrayan insanların hikâyesini anlatıyor orada. O çılgınlık benim, bizim, Aziz'in oturduğumuz mahallelere girmişti zaten... Şimdi evin içine girdi. Bütün ailenin, arkadaşların, sevenlerin...

Bir de çok güzel bir laf vardı, Aziz'i bence o çok güzel anlatacak, oyunda yine bu direnen insanların söylediği bir laf vardı ve hepsi de gerçekten yaşamış insanlar:

"Başka ne yapsam ağzımda kül tadı bırakırdı."

Aziz için de bu durum böyleydi. Bundan başka ne yapsa ağzında kül tadı kalacaktı. o yüzden o, gitmeyi ve geçmeyi tercih etti. Mücadele etmeyi, savaşmayı tercih etti. Biz de onun bıraktığına sahip çıkacağız. Bu cümleleri söylemeye devam edeceğiz, olduğumuz her yerde. Sokakta şu anda, uyurken, sohbet ederken, tiyatro sahnesinde, bir şey yazarken, okurken... Bunu söylemeye devam edeceğiz.

Gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor

Kürt halkına yönelik kirli savaşı sürdüren sermaye devletinin sokağa çıkma yasağı ve katliam politikalarına gözaltı-tutuklama terörü de eşlik ediyor. Türkiye'nin dört bir yanında HDP ve DBP başta olmak üzere, ilerici, devrimci güçlere yönelik yapılan polis operasyonlarında çok sayıda kişi gözaltına alındı ve tutuklandı.

Ankara'da operasyonlar

7 Ekim sabahı Ankara'nın Mamak ilçesinde Halk Cephelilere yönelik yapılan polis baskınlarında gözaltıların olduğu öğrenildi. Ankara İdilcan Kültür Merkezi'ne de sabah saat 07.30'da polisler tarafından baskın yapıldı.

6 Ekim sabahı da Ankara'nın Mamak, Altındağ, Keçiören, Çankaya ve Yenimahalle ilçelerinde yapılan baskınlarda 19 HDP'li gözaltına alındı. Baskın yapılan evlerde gün içinde de aramalar devam ederken, gözaltına alınanlardan isimleri öğrenilenler şöyle: Harun Çakmak, Selahattin Gider, Fırat Aksoy, Salim Turan, Öznur Şahin, Sevim Güçlü, Ezgi İslam, Şahin Bardakçı, Hatice Çevik, Zeki Altun, Dilan Erdoğan, Necdet Yalçın, Mazlum Bircan.

İstanbul'da operasyon ve tutuklama

İstanbul'da Bağcılar, Küçükçekmece, Esenyurt, Gaziosmanpaşa, Bahçelievler, Esenler, Kadıköy, Sultangazi ve daha birçok ilçede 2 Ekim günü yapılan baskınlarda çoğu HDP seçim koordinasyonunda görevli, HDP'li yöneticilerin ve *Özgür Gündem* gazetesi editörü Hicran Urun'un da aralarında bulunduğu 51 kişi gözaltı alınmıştı. 6 Ekim günü, gözaltındakilerden 24'ü savcılık sorgusunun ardından serbest bırakılırken, 26 kişi tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi; mahkemeye sevk edilenlerden 15 kişi tutuklandı.

HDP'li vekile gözaltı

Mersin'de 7 Ekim sabahı Mersin'de düzenlenen operasyonda, aralarında HDP Mersin milletvekili Adayı İkrâm Vuran'ın da bulunduğu 8 kişi, "terör örgütü propagandası yapmak ve örgütün faaliyetlerine katılmak" gerekçesiyle gözaltına alındı.

Ankara'da polis baskınlarına protesto

Ankara'da HDP'ye yönelik yapılan, 27 HDP'linin gözaltına alındığı operasyonlar 6 Ekim günü saat 18.30'da Yüksel Caddesi'ndeki eylemle protesto edildi.

Eylemde açıklama yapan HDP Ankara Eşbaşkanı İbrahim Bilici, HDP'yi hedef alan saldırıları kınadıklarını ve "barış" şiarını haykırmaktan vazgeçmeyeceklerini vurguladı. Seçim öncesi arttırılan devlet terörü ile çocukların ve gençlerin katledildiğini belirten Bilici, ülkede bir kaos ortamı

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinin Feridun Mahallesi'nde 4 Ekim akşamı Yaman Ailesi'nin evine yapılan baskında, 17 yaşındaki Ahmet Solmaz, ablası Kader Yaman ve eniştesi Muzaffer Yaman özel harekât timleri tarafından gözaltına alınırken en küçüğü 4, en büyüğü 15 yaşında olan 6 çocuk ise evde tek başlarına bırakıldı. Büyükşehir Belediyesi çalışanı Faysal Aksu'nun da özel hareket timleri tarafından darp edilerek işkenceyle gözaltına alındığı öğrenildi. Çok sayıda kişinin gözaltına alındığı ilçede, isimleri netleşenler şöyle: Mustafa Durak, Hayrettin Öztürk, İlhan Öztürk, Kerem Yılmaz, Ömer Yılmaz, Faysal Aksu, Ömer Binen, Fahdettin Binen, Sakine Binen, Medine Binen, Şehmus Meşe, Ahmet Yılmaz, Rıza Kırtay, Necat Yüzkan, Kader Yaman, Muzaffer Yaman, Ahmet Solmaz, Kerem Özer.

Antalya'nın Muratpaşa ve Kepez ilçelerinde 5 Ekim sabahı yapılan operasyonlarda aralarında öğrencilerin de olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Van'da 4 Ekim günü akşam saatlerinde DBP PM üyeleri Yasin Yılmaz ve Ergin Arviş, DBP İpekyolu İlçe Eşbaşkanı Şengül Bozkurt, KJA aktivisti Ayşegül Abukan ve Eğitim Destekevi öğretmeni Gülizar Kırdag gözaltına alındı. 5 kişi Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ndeki işlemlerin ardından İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Avukat ve siyasetçilerin gözaltına alınanlarla görüştürülmediği de öğrenildi.

Kars'ın Kağızman ilçesinde 3 Ekim günü düzenlenen ev baskınlarında gözaltına alınan 11 kişi İlçe Emniyet Müdürlüğü'ndeki işlemlerin ardından Kağızman Adliyesi'ne sevk edildi. Tutuklanmaları talebiyle

mahkemeye sevk edilen DBP İlçe Örgütü yöneticileri Yaşar Özlü, Hanifi Boztaş ve Azad Nimet Doğan ile DBP çalışanları Zülküf Yıldırım, Savaş Yıldırım, Efram Karabulut, Tanju Turan, Hakan Kan ve Emin Dağ, "Örgüte üye kazandırmak" ve "Örgüt üyesi olmak" iddiasıyla tutuklandı. Tutuklanan 9 siyasetçi, Kars Cezaevi'ne gönderildi.

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde 4 Ekim günü Geliyê Doskî bölgesindeki köylerden dönen ve Kamışlı Karakolu askerleri tarafından gözaltına alınan 4 kişi, emniyetteki işlemlerinin ardından Yüksekova Adliyesi'nde savcılığa sevk edildi. Gözaltına alınanlardan Abdulkadir Albayrak ve Mehmet Salih Güner mahkemeye tutuklanarak Hakkari Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Sümbül ve Medrese mahallelerinde de 3 Ekim gece saatlerinde ev baskınları yapıldığı belirtilirken, Dağgöl Mahallesi'nde yapılan baskınlarda 16 ve 18 yaşlarında iki gencin gözaltına alındığı öğrenildi.

Elazığ'da 5 Ekim sabahı HDP PM Üyesi Mustafa Haskıran, seçim çalışmaları için Karakoçan ilçesine giderken Yazıkonak beldesinde sivil polisler tarafından arabası durdurularak gözaltına alındı. Elazığ Emniyet Müdürlüğü TEM Şubesi'ne götürülen Haskıran'ın gözaltı gerekçesinin ise gelen bir "ihbar" olduğu iddia edildi.

4 Ekim sabahı **Adana**'nın Seyhan ilçesine bağlı Ova, Uçak ve Şakırpaşa mahallelerinde zırhlı araçlar eşliğinde gerçekleştirilen ev baskınlarında HDP Adana il yöneticisi Suphiye Bayav, Temer Bağdu'nun, 17 yaşındaki M.J.Ö adlı bir çocuğun, *Azadiya Welat* ve *Gündem* gazeteleri dağıtımcısı Hediye Özbay'ın da bulunduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Erzurum'un Karayazı ilçesine bağlı Değirmenkaya Mahallesi'ni 3 Ekim sabahı ablukaya alan polis, mahalledeki evlere baskınlar düzenledi. Baskınlar sonucunda, aralarında 12 yaşında bir kız çocuğunun da bulunduğu en az 20 kişi gözaltına alındı.

Bitlis'in Tatvan ilçesinde Akkis Köyü'ne özel hareket polisleri tarafından yapılan baskında Mahmut Mete adı köylü gözaltına alındı.

3 Ekim sabahı **İzmir**'de Bornova, Narlıdere, Bayraklı ve Gaziemir'in aralarında olduğu ilçelerde TEM polisleri tarafından yapılan baskınlarda çok sayıda kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında *DiHA* ve *Özgür Halk* dergisi çalışanlarının da olduğu belirtildi.

Tutsak sınıf devrimcilerine süngerli oda işkencesi

Sürekli bir gözetim ve baskı aracı olarak cezaevi yönetimi tarafından dayatılan kamera uygulamasına geçen hafta yaptıkları eylemle karşılık veren ve kameranın yönünü değiştiren TKİP dava tutsakları Deniz Gündoğdu ve Hasan Akman'ın Sincan 1 No'lu F Tipi'nde kaldıkları hücreye eylemden iki gün sonra baskın yapıldı. İçeri hızla girerek ilk olarak havalandırma kapısını kapatan gardiyanlar kamera yönünü değiştirmede kullanılan süpürge vb. eşyalara keyfi biçimde el koydu.

Bu saldırıya sloganlarla yanıt veren Akman ve Gündoğdu'yu susturmaya çalışan gardiyanlar cezaevi müdürünü hücreye çağırarak saldırıyı sürdürdü. Cezaevi müdürünün gelir gelmez verdiği "Bunları süngerli odaya kapatın!" emrini alan gardiyanlar tutsaklara saldırarak bu keyfi cezayı uygulamaya girişti. Devrimci iradenin teslim alınamayacağını haykırarak direnen Akman ve Gündoğdu yerlerde sürüklenerek, ağızları kapatılmaya çalışılarak, işkence ve darp ile süngerli odalara zorla götürüldü ve 1 saat boyunca zorla süngerli odaya kapatıldı.

Ulucanlar Direnişi mektuplarına yasak!

Geçen hafta yaşanan bir diğer saldırı ise Ulucanlar direnişinin yıldönümüne yönelik Sincan 1 No'lu F Tipi'nde tutuklu bulunan 4 TKİP dava tutsağının hazırlamış olduğu mektup ve kartlara "örgüt propagandası" gerekçesiyle cezaevi yönetiminin el koyması oldu. Tutsaklara gelen kimi mektuplar da benzer keyfi gerekçelerle alıkonup tutsaklara verilmeyen, devrimci tutsakların dışarıyla iletişimi kurma hakları giderek daha fazla gasp edilmeye başlandı.

Geçen ay 1 No'lu F Tipi'ndeki devrimci tutsakların geneline yönelik gönderilen ve pek çoğu görüşünün görüşlerden çıkarılmasını içeren genelgeye karşı tutsakların verdiği ilk itiraz da geçen hafta mahkemeden gelen kararlarla reddedildi. Hem tutsakları hem de görüşçüleri "olağan şüpheli" ve "örgüt üyesi" olarak gösteren ve açıkça polis ile işbirliğinde hazırlanan bir fişleme belgesi olarak dayatılan genelge, tutsakların verdiği 2. itiraz da reddedilirse yürürlüğe konacak.

Kızıl Bayrak / Ankara

DHF'li tutsak tehdit ediliyor

İzmir 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutsaklara yönelik saldırılar devam ediyor. Demokratik Halklar Federasyonu (DHF), İzmir 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde yaşanan saldırılara ilişkin açıklama yaptı. DHF'li tutsak Süleyman Erol'un hapishaneden çektiği faksta dile getirdiği saldırılar kamuoyu ile paylaşıldı.

İzmir 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nin B-64 hücresinde tutuklu bulunan Erol, kısa bir süre önce yan tarafındaki B-66 No'lu hücreye konulan adli hükümlü (hırsızlık, uyuşturucu, cinsel istismar) Mahir

Ergöçer'in kendisini sürekli rahatsız ve tehdit ettiğini, bu durumu defalarca idareye yazılı ve sözlü olarak bildirmesine rağmen çözüm üretilmediğini anlattı.

Erol faksında, "Bana bir zarar geldiğinde olacaktan bu şahıs ve idare sorumlu olacaktır" ifadelerini kullanırken DHF de hapishanelerde özellikle F tiplerinde bu türden sorunların çok yaşandığına ama duyulmadığına dikkat çekti. İHD, ÇHD ve duyarlı kamuoyunun hapishanelerde yaşananları duyurmasının önemli olduğunu belirterek açıklama sonlandırıldı.

"Nadir Kaplan'a özgürlük!"

F oturması eyleminin 185.si 3 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilerek, hasta tutuklu Nadir Kaplan'ın durumuna dikkat çekildi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu'nun çağrısıyla Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelinen eylemde İHD Hapishaneler Komisyonu adına Mine Nazari, Kürdistan'da yaşanan katliamları, gazetecilere yönelik saldırıları hatırlatarak, baskıların hangi boyuta geldiğine işaret etti. Nazari, hasta tutsaklar serbest bırakılana kadar mücadeleye devam edeceklerini vurguladı.

Ardından basın açıklamasını okuyan Tuncay Yiğit, hapishanelerin insan doğasına aykırı olduğunu, tutukluların tedavi edilmeyerek ölüme terkedildiğini vurgulayarak, yaşam hakkının ihlal edildiğini belirtti. Açıklamada hasta tutsak Nadir Kaplan'ın sağlık durumuna ilişkin gönderdiği mektup okundu. Hasta tutsak Kaplan, infaz yasalarının dış kamuoyuna yönelik güzellemeler olduğuna vurgu yaparak, en büyük sorunlarının sağlık hakkına ulaşamamak olduğunun altını çizdi.

Hapishanelerin, tutuklu olmayan insanlar için bir vicdan terazi olduğunu ifade eden Yiğit, açıklamayı bir insanlık görevi olarak tutsaklarla dayanışma çağrısıyla sonlandırdı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mehmet Yamaç serbest bırakılsın!

İHD İzmir Şubesi 3 Ekim'de hasta tutsak Mehmet Yamaç için eylemdeydi. BDSP'nin de destek verdiği eylemde basın metnini okuyan İbrahim Hanizci, cezaevlerinde ölümcül hasta sayısının çoğalmakta olduğuna dikkat çekti. Cezaevlerinin sağlıksız koşulları ve cezaevi yetkililerinin şiddetinin mahpusları hasta ettiğini vurgulayan Hanizci, mahpuslara uygulanan fiziki ve psikolojik şiddetin de arttığını söyledi.

Son dönem tutsaklara uygulanan "çift kelepçe uygulamasının" yaygınlaştığına vurgu yapan Hanizci, bu uygulamalara derhal son verilmesini isteyerek hasta tutsak Mehmet Yamaç ile ilgili bilgi verdi. Edirne F Tipi Hapishanesi'nde Sosyalistên Şoresşgerên Kurdistan / Kürdistan Devrimci Sosyalistleri davasından tutuklu bulunan hasta mahpus Mehmet Yamaç'ın (Azad), hapishane koşulları nedeniyle sevk raporu olmasına ve Van'a sevkini istemesine rağmen sevkini yapılmadığına dikkat çeken Hanizci, Yamaç'ın tedavi için götürüldüğü hastanede de ırkçı, faşist uygulamalara maruz kaldığını dile getirdi.

Hanizci, Yamaç'ın yaşadığı sağlık sorunlarından da bahsetti. Hanizci son olarak 'çift kelepçe uygulamasının' kaldırılması, Yamaç'ın Van'a sevkini yapılması, mahpusların insan hakları hukukuna ve haklarına uygun hareket edilmesi, F tiplerinin kaldırılması, cezaevlerinde yaşamını yitiren mahpuslarla ilgili etkin soruşturma yapılması, hasta mahpusların pazarlık konusu yapılmaması ve tüm ağır hasta mahpusların derhal serbest bırakılması taleplerini sıraladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

ORS deneyimi ve öğrettikleri

Öncelikle başta ORS ve diğer metal işçilerinden özür dileyerek sözlerime başlayacağım. Bu yazıyı yazmakta geciktiğim için. Ama beni maruz görün fabrikada yoğun ve yorucu çalışma koşulları altında çalışırken bir de her şeye rağmen devam eden metal işçilerinin mücadelesinin Bursa'daki işleri ile uğraşmaktan oldu biraz da bu durum. Ama hiçbir özür beni haklı çıkarmaz tabi bunu da belirteyim.

Nisan ayında başlayan metal işçilerinin direnişi, fiili grevleri Türk Metal sendikası ve MESS'e karşı görkemli bir direniş tarihi yazdı. Bosch sözleşmesindeki aynı şartları isteyen işçilerin taleplerine kulak tıkayan Türk Metal sendikasına karşı istifaların başlaması ve taleplerinin kabul edilmesi için fiili grev başlatan işçiler, Türk Metal ve MESS'in saldırılarına karşı mücadeleye devam ediyor.

Metal işçisinin görkemli direnişi Mayıs ve Haziran aylarında Anadolu'ya ve dört bir yana yayıldı. Bu direniş içerisinde kuşkusuz Ankara Polatlı'da yer alan ORS fabrikasının işçilerinin direnişinin özel bir yeri ve önemi var. ORS işçilerinin direnişi metal direnişi için yeni bir sıçrama ama aynı zamanda yeni bir aşama olmuştur. ORS işçileri mücadelede yeni düzeyler ortaya sermiştir.

Ankara Polatlı'da bulunan ORS fabrikasında işçiler Haziran ayında Türk Metal'den istifa etmiş ve taleplerinin kabul edilmesi için üretimi durdurmuşlardı. Kendi seçtikleri sözcüleri etrafında kenetlenmiş ve birliğini sağlam kurarak kararlı bir şekilde durmuşlardır. Sözcülerinin tanınması ve taleplerinin kabul edileceğine dair söz alan işçiler üretime yeniden başlamışlardı.

Bu dönem boyunca birliklerini daha da sağlamlaştıran ORS işçileri, fabrika içinde ve dışında birlikte hareket ederek, Türk Metal ile yönetimin yaptığı oyunları boşa düşürmüş, dağılmanın önüne geçmişlerdir. Sürecin daha ilk başında istifalar başlamadan ORS işçileri metal işçilerinin mücadelesinden öğrendikleri deneyim doğrultusunda sözcülerini seçerek ilk adımı atmışlardır. Bu esnada fabrika içinde Türk Metal'cilere nefes aldirmayan işçiler, toplam 1700 işçiden Türk Metal'den istifa etmeyen 12 kişinin peşine düşmüş gerektiğinde bileğinin gücünü de kullanmasını bilerek bu sayıyı 4'e düşürmüşlerdir.

Ağustos ayında yıllık izin sonrasında yönetimin işçilerle tek tek ikale sözleşmesi yapmak istemesi üzerine yeniden üretimi durduran ORS işçileri, metal direnişi için yeni bir sıçramanın ilk adımlarını atıyorlardı. Yönetimin baskıları ve işten çıkarma tehditlerine karşı toplu şekilde fabrikadan istifa ederek, hareketin seyrini değiştirmiş oldular. Tabi burda bu toplu istifa eylemi öyle basit bir iş değildi. Bunun altını özellikle çizmek gerek. Nerdeyse işçilerin tamamına yakını istifa etti ki aralarında 15-20 yıllık işçiler de var. Bu şekilde bir tutum alabilmeleri son derece önemlidir. Yasal olarak bakıldığında bu tazminatını bırakmak olarak gözükebilir. Ancak ORS işçileri açısından bunun kendisi sendikası bir grevin güvencesi olarak görülmüş ve metal fırtınasının en uzun

grevi yaşanmıştır. Bu istifa organizasyonu bile başlı başına ayrı bir yerde durmaktadır. 1600 işçinin bir günde istifasını basması dile kolay gelebilir ama zor bir işti. İşçilerin öz örgütlü gücüdür tabi bunu yapan.

Bundan sonra bütün ipler ORS işçilerinin eline geçmiş, fabrika kapanmakla yüzyüze kalmış, yönetim çaresiz kalmıştır. Bu aşamadan sonra hareketin seyri başka bir yol almış, işçinin karşısındaki cephe birleşmiş ve işçiye karşı bütün gücüyle karşı koymaya başlamıştır.

Fabrika zarar etmeye başlayınca yardımına MESS yetişmiş, diğer yandan Türk Metal Sendikası yöneticileri Polatlı'ya akın etmiş ve ORS işçilerinin direnişini kırmak için topyekün bir saldırı başlatmışlardır.

Ne var ki hareket bir kez sıçrama yapmış, ORS işçileri birliğinden gelen gücünün farkına varmış ve birlikte hareket ederek her türlü oyunu boşa düşürebileceklerini anlamıştır. ORS işçileri Türk Metal yanlısı işçilerin grev kırıcı rollerine karşı onları fabrika içinde ve dışında barındırmamış, karşı koymuş, Polatlı'ya gelen Türk Metal sendikasını protesto ederek şubeyi basmış ve Türk Metal yöneticilerine gerekli dersi vermiştir.

Metal işçilerinin bu ayaklanmasında belki de en fazla eksikliğini hissettiğimiz şeylerin başında gelmektedir işçinin gerektiğinde odunu eline alabilmesi. ORS işçilerinin bize hediye ettiği en büyük deneyimlerden birisi bence ilki budur. Düşününki birgün boyunca MİB facebook sayfasını mesaj yağmuruna tutan işçilerin aniden sesi kesildi. Saat 21.00 civarında tekrar sayfaya geldiklerinde ise ilk mesajları şu oldu; "grev esnasında arkadaşlarını satan bazı arkadaşlarımız yaptıkları yanılsandan geri dönmüşlerdir. Onları merak edenler hastanede ziyaret edebilirler." Buna benzer bir dizi örneği bu süreçte işçi sınıfına armağan etti ORS işçileri. Onurun için onursuzlara karşı bir elinde sopan da olsun demişlerdir.

Hergün aileleri ve çocukları ile fabrika önünde toplanan işçiler, birliklerini dosta ve düşmana göstermiş, hareketi satmak isteyenlere korku salmış, işçiye karşı birleşen yönetim, MESS ve Türk Metal cephesine de gerekli cevabı vermiştir. Dışarıdan gelen işçilerin çalışmasını da engelleyen işçilere, Polatlı halkı

ve esnafı da destek vermiştir.

Hiçbir çıkar yolu kalmayan yönetim, MESS ve Türk Metal şer cephesininin yardımı ve akıyla fabrika önüne kolluk kuvveti çağırması, TOMA ve polis saldırısı ile işçilerle birlikte çocukları ve aileleri de yaralanmış, buna rağmen kararlı bir duruş sergilenmiştir. Sonrasında sözcülerle yapılan görüşmede aralarında sözcülerin de olduğu 33 işçinin çıkarılması karşılığında diğer işçiler işlerine geri dönmüştür. Buna rağmen içeride ve dışarıda birlik devam etmekte, mücadele sürmektedir.

ORS işçilerinin direnişi, metal direnişi açısından yeni bir aşamadır, birliğin öneminin öne çıktığı, taktiksel adımların geliştiği, mücadele cephesinin doğru örüldüğü, her türlü adımın doğru hesaplandığı taktiksel ve stratejik hamlelerle, yönetim MESS ve Türk Metal karşısında doğru bir mücadele hattı örülmüş, dağılmanın önüne geçilerek hareket sürekli olarak ileriye taşınmıştır.

Metal fırtınada ORS işçilerinin direnişi, hareketi bir adım ileriye götürmüştür. Metal işçilerinin mücadelesi deneyimlerle yol almaya devam edecek, hatalardan dersler çıkararak sürecektir. Bu süreçte ORS işçilerinin deneyimi önemli bir adım olarak karşımızda durmaktadır.

Mücadele süresince taktik geliştirmek, doğru hamleler yapmak, öngörülü hareket etmek, karşındaki gücün hamlelerini hesaplayarak davranmak ve saldırıları boşa düşürerek, savunma pozisyonundan saldırı pozisyonuna geçmek ORS direnişinin metal işçilerinin hareketine kazandırdığı deneyimlerdir.

Elbette ki ORS işçileri her şeyi eksiksiz yaptılar demek istemiyorum. Metal fırtınada eksik olan bir şeyleri çok iyi yaptılar. ORS işçilerini ayrı bir yere koyan tam da burası. Metal işçilerinin Nisan ayında başlayan direnişi sürüyor, sürecektir. Deneyimlerle yol almaya devam edeceğiz ve ORS işçilerinin deneyimiyle yeni bir aşamaya giren hareket, sadece savunma ve pasif pozisyonundan daha aktif ve öne çıkan pozisyon almamız gerektiğini bize göstermektedir.

Metal fırtına farklı biçim ve düzeylerde devam ediyor. Bekle bizi metal patronları yakında daha güçlü geleceğiz...

Bursa'dan MİB üyesi bir işçi

Önlemler alınmıyor, işçiler katlediliyor

Hafta boyunca yine daha fazla kar uğruna işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmaması nedeniyle işçiler yaşamlarını yitirmeye devam etti.

Eskişehir'de 1 Ekim'de Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan bir fabrikada çalışan Cafer Y. Temizlik yapmak için pers makinesinin içine girdi. Cafer Y.'nin makine içinde olduğunu fark etmeyen işçilerin makineyi çalıştırması üzerine sarmal çarklarının arasında sıkışan Cafer Y. can verdi.

Bursa'da merkez Osmangazi ilçesi Çirışhane Mahallesi'ndeki bir cami inşaatında çalışan Mahmut G. önlemler alınmadığı için 2 Ekim'de iskeleden düştü. Ambulansla hastaneye kaldırılan Mahmut G. yapılan tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybetti.

İzmir'in Karabağlar ilçesinde, Yeşillik Caddesi'nde bir yapı marketin inşaat alanında çalışan 35 yaşındaki Erkan Güney, 2 Ekim'de 9 metre yükseklikten asansör boşluğuna düşerek hayatını kaybetti. Güney'in cansız bedeni, otopsi için İzmir Adli Tıp Kurumu Morgu'na kaldırıldı.

Zonguldak'ın Ereğli ilçesi Kandilli Beldesi'nde TTK Armutçuk Müessese Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağında önlemler alınmadığı için 2 Ekim'de bir kez daha iş cinayeti yaşandı.

Saat 18.00 sıralarında yerin 450 metre altında meydana gelen göçükte 31 yaşındaki Erkan Seyhan adlı işçi mahsur kaldı. 30 yaşındaki Sezai Çoban, göçükten son anda kurtulurken yaralanan Çoban, ocağındaki diğer madenciler tarafından Ereğli Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Erkan Seyhan ise diğer madencilerin 2 saat süren çalışmalarının ardından ağır yaralı olarak ocağından çıkarılarak hastaneye kaldırıldı. Seyhan, hastanede yapılan tüm müdahalelere karşın hayatını kaybetti.

Eti Maden Bandırma İşletme Müdürlüğü'nde işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmaması nedeniyle üç hafta içinde 2 defa 'iş kazası' yaşandı.

Eti Maden Bandırma İşletme Müdürlüğü'nde mühendis olarak çalışan Yüksel Yalçın, 4 Ekim'de çöktürme havuzuna düşerek yaralandı. Fabrikada bulunan işçiler tarafından havuzdan çıkarılan Yalçın'a

ilk müdahale olay yerinde yapıldı. Vücudunda 1 ve 2. derece yanıklar bulunan Yalçın, önce Bandırma Devlet Hastanesi'ne, ardından da Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne sevk edildi. Yalçın'ın hayati tehlikesi bulunduğu ifade edildi.

Boraks Tesisleri'nde ise 11 Eylül günü çözültü kazanına düşerek ağır yaralanan Zekai Demir adlı işçinin tedavisinin sürdüğü öğrenildi.

Ankara'nın Nallıhan ilçesine bağlı Çayırhan Mahallesi'nde 4 Ekim'de bir tarlada çalışan işçilerin taşındığı kamyonun freninin boşalması sonucunda 3 işçi yaşamını yitirdi 5 kişi ise yaralandı. Freni boşalan kamyon bir aracı ezerek istinat duvarına çarparak durdu. Bu sırada kamyon kasasında taşınan işçilerden Dursun Özer (58), Habibe Mert (57) ve İsmail Eroğlu (56) düşerek hayatını kaybetti. Sürücü Koray Erul ile Mukaddes Özer, Sevda Mert, Remziye ve Mürvet Tekin adlı işçilerse yaralandı.

Muğla'nın Milas ilçesinin Alatepe Mahallesi'nde kaçak olarak işletilen ve kapatıldığı belirtilen bir maden

ocağında çalışan Deniz Yaman 6 Ekim'de göçük altında kalarak yaşamını yitirdi.

Düzce'de Çınardüzü Köyü'nde bulunan ve belediyeye ait şirketin işlettiği taş ocağında 6 Ekim'de iş cinayeti meydana geldi. Geri manevra yapan kamyonun altında kalan Hasan Sefa adlı işçi, hayatını kaybetti. Sefa'nın cansız bedeni Düzce Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Bitlis'in Ahlat ilçesinde Kırıklar Mahallesi'nde 7 Ekim'de bir depoya patates yüklendiği sırada, depoda manevra yapan kamyon ile patates çuvaları arasında sıkışan 43 yaşındaki Ahmet Gürtürk adlı işçi yaşamını yitirdi.

Gürtürk'ün cesedi otopsi için Ahlat Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Ankara Kızılcahamam-Çerkeş yolunda 7 Ekim'de karayolları yol bakım aracı ile karşı yönden gelen bir araç çarpıştı. Olayda Selamet Kütükçüoğlu ve Selami Ertürk adlı karayolu işçileri yaşamını yitirdi. İki işçi de yaralandı.

Eylül ayında en az 177 işçi yaşamını yitirdi

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Eylül ayında yaşanan iş cinayetlerinde en az 177 kişinin, böylece 2015 yılının ilk dokuz ayında iş cinayetlerinde en az 1317 işçinin hayatını kaybettiği açıkladı.

Açıklamada, 2012 yılının Eylül ayında en az 83 işçi, 2013 yılının Eylül ayında en az 125 işçi, 2014 yılının Eylül ayında en az 152 işçi, 2015 yılının Eylül ayında ise en az 177 işçinin yaşamını yitirdiği belirtilerek 4 yıl içindeki artışın % 100'ün üzerinde olduğuna dikkat çekildi.

İş cinayetlerinin güvencesiz çalışmanın hakim olduğu işkollarında yoğunlaştığı belirtilen İSİG Meclisi'nin açıklamasında, şu bilgiler paylaşıldı: "Tarım, Orman işkolunda 49 emekçi; İnşaat,

Yol işkolunda 40 işçi; Taşımacılık işkolunda 23 işçi; Ticaret, Büro, Eğitim, Sinema işkolunda 14 emekçi; Madencilik işkolunda 10 işçi; Sağlık, Sosyal Hizmetler işkolunda 10 işçi; Belediye, Genel İşler işkolunda 8 işçi; Konaklama, Eğlence işkolunda 5 işçi, Çimento, Toprak, Cam işkolunda 3 işçi; Metal işkolunda 3 işçi, Savunma, Güvenlik işkolunda 3 işçi; Ağaç, Kağıt işkolunda 2 işçi; Enerji işkolunda 2 işçi; Gıda, Şeker işkolunda 1 işçi; Petro-Kimya, Lastik işkolunda 1 işçi; Tekstil, Deri işkolunda 1 işçi; Gemi, Tersane, Deniz, Liman işkolunda 1 işçi; Çalıştığı işkolunu belirleyemediğimiz/ öğrenemediğimiz 1 işçi can verdi..."

14 yaş ve altında 3 işçi, 15-17 yaş aralığında 6 işçi olmak üzere toplam 9 çocuk işçinin yaşamını

kaybettiğini belirten İSİG Meclisi, Eylül ayında iş cinayetlerinde 8'i Suriyeli 1'i Türkmen 9 göçmen işçinin can verdiğini belirtti.

İşçilerin en çok trafik/servis kazaları, ezilme/göçük, düşme ve elektrik çarpmasından dolayı can verdiğini belirten İSİG Meclisi, iş cinayetlerinin nedenlerini ise şu şekilde sıraladı:

"Trafik, Servis Kazası nedeniyle 67 işçi; Diğer nedenlerden dolayı (yıldırım düşmesi, intihar, silahlı saldırı, kalp krizi, beyin kanaması) 34 işçi; Ezilme, Göçük nedeniyle 25 işçi; Düşme nedeniyle 19 işçi; Elektrik Çarpması nedeniyle 13 işçi;

Patlama, Yanma nedeniyle 7 işçi; Zehirlenme, Boğulma nedeniyle 7 işçi; Nesne Çarpması, Düşmesi nedeniyle 4 işçi; Kesilme, Kopma nedeniyle 1 işçi can verdi..."

DLB'lilerin ailelerine polis tacizi

Gözetli ve saldırılarla liselilerin devrimci faaliyetini engelleyemeyen polis, aileler üzerinden baskı kurmaya, devrimci liselileri aileleri ile karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

30 Eylül Çarşamba günü bir DLB'linin ailesinin işyerine giden ve kendilerini "İstihbarat'tan geldik" diye tanıtan polisler, aileyi korkutmaya çalıştılar. "Çocuğunuzun nereye gittiğini takip edin. İlegal faaliyetler yürütüyor" sözleriyle aileyi korkutmaya çalışan polisler, masadan kalkarken de "Geldiğimizi çocuğunuza söylemeyin" diyerek 'telinde' bulundular.

Ankara polisi, DLB'lilerin katıldıkları basın açıklamalarında fotoğraf ve videolarını çekiyor, bunları ailelere göstererek "çocuklarının yasadışı faaliyetlerde bulunduğu" söylemleri ile korkutmaya çalışıyor. DLB'liler, okul idaresi-polis işbirliğinde aileleriyle karşı karşıya getirilmeye ve devrimci mücadeleden uzaklaştırılmaya çalışılıyor.

"Yıldıramayacaksınız!"

Polis tacizlerine ilişkin açıklama yapan DLB, polis tacizleri karşısında geri atmayacaklarını, devrimci kimliğe ve mücadeleye daha çok sarılacaklarını belirterek şunları ifade etti:

"Bizler içinde bulunduğumuz dönemin farkındayız. Çürümekte olan saltanatın gençliğin ve işçi sınıfının militan direnişiyi sallanmaktadır. Saltanatınızın yıkılma korkusuyla vahşice etrafa saldırarak, devrimcileri tutuklayarak, gözetli olarak bizleri asla

yıldıramayacaksınız. Bizlerin devrimci kimliğimizin ve mücadelemizin farkındayız ve bir takım ayak oyunları kimliğimizi ve mücadelemizi geride bırakmayacağız, aksine daha çok sarılacağız."

"Saldırıları sınıfımızın bilinciyle karşılık vereceğiz!"

Bilim yuvası olması gerekirken sömürü cehennemine çevrilen liselerde mevzilendiklerini belirten DLB, sermayenin liselere yönelik saldırılarını boşa çıkaracaklarını vurguladığı açıklamasında şunları kaydetti:

"Liselerimizi ne dinci-gerici çetelere ne düzen partilerine ne de mafyalara teslim edeceğiz. İşçi sınıfının mücadele deneyimlerinden öğreniyoruz. Her saldırınızda da sınıfımızın bilinciyle karşılık vereceğiz. Faşist disiplin yönetmeliklerine karşı boykotla, staj sömürüsüne karşı grevle karşı duracağız."

"Biz kazanacağız!"

Açıklamada son olarak şu ifadeler yer verildi: "Gözetli aldınız yıldıramadınız, tutukladınız engelleyemediniz, katlettiniz bitiremediniz. Bizler Devrimci Liseliler Birliği olarak şehitlerimizden miras olan devrim bayrağının sorumluluk bilinciyle hareket ediyoruz. Devrim ve sosyalizm mücadelesini asla yenemeyeceksiniz. Tüm saldırılara karşı örgütlenerek haykıracağız; biz kazanacağız!"

Ankara DLB meslek liseli meclislerini topladı

Ankara Devrimci Liseliler Birliği (DLB), meslek liselerine yönelik yaptığı planlama çerçevesinde meclis toplantıları gerçekleştirdi.

Hüseyingazi'de farklı meslek liselerinden farklı bölüm öğrencilerinin bir araya geldiği toplantıda, okul siyasi atmosferi konuşularak, nasıl müdahale etmek gerektiğine yönelik tartışmalar yürütüldü. Hüseyingazi'deki meslek liselilere *Liselilerin Sesi* ulaştırılması kararlaştırıldı. Açık meslek lisesinde okuyan genç işçilerin de katıldığı toplantı *Liselilerin Sesi*'nde çıkan yazıları okuma, tartışma ile bitirildi.

Çankaya'da gerçekleştirilen mecliste, Çankaya'da yer alan okuldaki öğrenciler ile Çankaya halkı arasında net bir biçimde görülen sınıf çelişkisi tartışıldı. Çankaya'nın özgün özelliklerinden dolayı öğrencilerde oluşan sınıf kinini doğru yere kanalize etmek için bir çok tartışma yapıldıktan sonra meclise katılan öğrencilere *Liselilerin Sesi* dağıtılarak toplantı bitirildi.

Somut birçok kararın alındığı meslek liseli meclislerinde aynı zamanda düzenli olarak seminer ve sunumların yapılmasına da karar verildi.

Liselilerin Sesi / Ankara

DLB'den atölye çalışmaları

Kartal'da DLB, okulların açıldığı yeni dönemle birlikte atölye çalışmalarına başladı.

İkinci dersi yapılan şiir atölyesinde toplumsal gerçekçi anlayıştaki şairlerin şiirleri okunarak irdelendi. Che Guevara'nın öldürülmesinin yıldönümü vesilesiyle Che'ye yazılan şiirler okundu, 'Bolivyalı Küçük Asker' şiiri üzerine sohbet edildi ve şiirin bestelenmiş şarkısı dinlendi.

'Bir görüş kabininde' adlı şiirin anlamı üzerine duruldu.

DLB'nin haftalık periyotlarla sürdüreceği diğer atölye olan okuma atölyesi de çalışmalarına ilk olarak George Politzer'in 'Felsefenin Başlangıç İlkeleri' kitabıyla başladı. Birinci ve ikinci bölümlerin özetlenip ikinci bölüm sonundaki sorular üzerine araştırma yapılması kararlaştırılarak sonlandırıldı.

Öte yandan, DLB'liler, meslek liselerinin ticarethanelere dönüştürme adımlarına karşı okul duvarlarına "Staj sömürüsüne geçit yok!", "Eşit işe eşit ücret!", "Liseliler sokağa hesap sormaya!" yazılmalarını yaptı.

Liselilerin Sesi / Kartal

DGB'den soyguna karşı mücadele çağrısı

Devrimci Gençlik Birliği (DGB), Mersin Üniversitesi'nde hazırlık öğrencilerinden 350 TL kitap parası istenmesine tepki göstererek mücadele çağrısı yaptı. DGB, "Ticarethane değil Üniversite, müşteri değil öğrenciyiz" demek için 7 Ekim Çarşamba günü forum düzenleyeceğini duyurdu.

"Müşteri değil öğrenciyiz!" başlıklı açıklamada, DGB şu sözlerle çağrı yaptı: "Mersin Üniversitesi'nde hazırlık öğrencilerinden 350 TL kitap parası isteniyor. Sözde alınması zorunlu olmayan bu kitapları almayan öğrencilere internet sisteminden quiz ve ödevlerini yapabilecekleri şifreleri verilmiyor. Böylelikle kitaplarını üniversitenin işaret ettiği yayın evinden almayan öğrencilerin puanları otomatik olarak düşüyor. Kitapçılarda 50 liraya satılan bu kitaplar üniversitede zor ve baskıyla 350 liraya satılmaya çalışılıyor.

Ailelerinin binbir zorluk ve emekle çocuklarını okutmak için gönderdikleri üniversiteler dolandırıcılığın, piyasacılığın, üç kağıtçılığın merkezleri olmuş durumda. Mersin Üniversitesi'nde uygulanmaya çalışılan bu hazırlık kitapları satışı diğer birçok üniversitede de yaşanıyor. Üniversiteler yayınevlerinin, patronların, bankaların ticaret merkezlerine dönüştürülüyor.

Mersin Üniversitesi öğrencilerine çağrımızdır. Kimse üniversitenin peşkeş çektiği bu kitapları almak zorunda değil. Eğer birlik olursak, kimse ortalama puan tehdidiyle sizlere 50 liralık kitapları 350 liraya satamaz."

Çağrıda ayrıca, "Ticarethane değil Üniversite, müşteri değil öğrenciyiz" konulu forum duyurularak, öğrenciler davet edildi.

'İsimsizler ülkesine döndük!'

Cumartesi Anneleri 3 Ekim günü Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları 549. eylemde Tatu ailesi ferdi 6 kişinin akıbetini sordu. Halkların kardeşliğinin egemen olmasını talep eden aileler, haklarına sahip çıkmak için mücadeleye devam edeceklerini belirttiler. Berkin Elvan'ın ailesi ve Suruç Katliamı'nda yaşamını yitirenlerin ailelerinin de katıldığı eylemde ilk olarak cenazelerin sınırdaki bekletilmesiyle yapılan kanunsuzluğa ve vicdansızlığa dikkat çekildi. Aziz Güler'in ailesinin gönderdiği mesaj okunurken aile, oğullarının cenazesini almakta kararlı olduklarını, her yolu deneyeceklerini belirttiler.

Hasan Ocak'ın abisi Ali Ocak, 20 yıldır adalet arayışını sürdürdüklerini belirterek, devletin bu talebe cevap vermezken yeni ölümler ve katliamlara imza attığını vurguladı. Ocak, demokratik bir işleyişin olması ve devletin katliamlardan geri durması için mücadeleye katılım çağrısı yaptı.

Kayıplardan Tolga Baykal Ceylan'ın annesi Kadriye Ceylan, oğlunun kaybedildiğini ve devletin bu kaybı reddedip sonra kabullendiğini, fakat ölümünün üzerini örttüğünü söyledi. Adaletsizliğin sürdüğünü ve yaşanan coğrafyanın 'İsimsizler mezarlığına'

döneceğini vurguladı.

Katılımcılardan söz alan Semra Aycan, Suruç Katliamı'nda yaşamını yitiren Çağdaş Aydın'ın doğum günü olduğunu hatırlatarak, "İyi ki doğdun Çağdaş" dedi ve katliamlarla birlikte adalet arayanların arttığını dile getirdi.

Basın açıklamasını okuyan Pınar Aydınlar, İnsan haklarının, adaletin ve halkların kardeşliğinin egemen olmasını talep ettiklerini belirterek haklarına sahip çıkmaya devam edeceklerini belirtti. Aydınlar, Muş'un Hasköy İlçesi Ortaç (Zirket) Köyü'nde yaşayan, korucu olmaya zorlanan Tatu ailesinin 1994'teki kaybolma hikayesini aktararak, olaya ilişkin açılan soruşturmanın takipsizlikle sonuçlandığını belirtti. Aydınlar Sadi, Halil, Gülnaz, Kadriye, Ferzende, Enver Tatu'nun 17 Ekim 1994 tarihinde Ciringez bölgesinde askerler tarafından yapılan operasyonda kaybedildiğini, bu insanlık suçunun ortaklarının ise, sözde "güvenlik"ten sorumlu olan emniyet ve jandarma birimleri, olayın akıbetini açığa çıkarmayan savcılar, devletin bölgedeki temsilcileri valiler ve kaymakamlar olduğunu vurguladı. Eylem açıklamanın ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sennur Sezer hayatını kaybetti

72 yaşındaki şair Sennur Sezer, 7 Ekim sabah saatlerinde, eşi Adnan Özyalçın ile yaşadığı evinde hayatını kaybetti. Yaşamı boyunca farklı alanlarda çok sayıda esere imza atan Sezer, başta *Evrensel* gazetesi ve *Evrensel Kültür* dergisinde yazıları yayınlanmaktaydı. Sezer, işçi sınıfının mücadelesinin bir parçası olmuş ve uzun yıllardır içerisinde yer almıştı.

12 Haziran 1943'te Eskişehir'de doğan Sennur Sezer, 1959'da İstanbul Kız Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrıldıktan sonra Taşkızak Tersanesi'nde çalışmaya başladı. 1965 yılında Varlık Yayınları düzelticiliğine geçti. 1982 yılına kadar çeşitli yayınevlerinde ve ansiklopedilerde düzelticilik, metin yazarlığı yaptı.

Sezer'in aldığı ödüller şunlar: 1980 yılında kadınlara yönelik yazıları ve şiirleri için Kadınların Sesi

Dergisi'nin 8 Mart Ödülü; 1987'de Bu Resimde Kimler Var adlı kitabına Halil Kocagöz Şiir Ödülü; 1990'da Adnan Özyalçın ile birlikte yazdığı Keloğlan ile Köse adlı öykü kitabı için Sıtkı Dost Çocuk Edebiyatı 1.lik Ödülü; 1998'de "şiiri alanlara taşıdığı için" Pir Sultan Abdal Dernekleri Edebiyat Ödülü verildi. 2000 yılında Oğuzkaan Koleji'nin "2000 yılı şiir ustaları" sanını Fazıl Hüsnü Dağlarca ve Sunay Akın ile birlikte aldı. Kirlenmiş Kâğıtlar adlı kitabıyla 2000 Yılı Yunus Nadi Şiir Ödülü'nü kazandı. Ayrıca 2007'de 15. Truva Kültür Sanat Ödülleri-Şiir Ödülü'nü, 2009'da Ş. Avni Ölez Şiir Emek Ödülü'nü aldı ve Kadın Yazarlar Derneği Onur Üyeliği'ne seçildi. Pencerden Bakan Çocuk adlı kitabı ile 15 Yıllık En İyi Çocuk Şiirleri Kitabı (1994-2008) Ödülü'nü aldı.

Tutsak yoldaşlarımıza mektup yazarak tecriti kuralım

"... Mektup yazmak deyince kaçıyor insanlarımız ya da tam olarak oturtamıyor kafasında. İhtiyaç olarak (deneyim paylaşmak, tartışmak, sohbet etmek) yazılmıyor haliyle. İçeri düştüğünde yabancılaşma zaman alabiliyor. Yani mektuplaşmaya da bir nevi devrimci eğitim olarak bakmak-baktırmak gerekiyor. Ki insanlarımız yazma alışkanlığı da edinsin... Mektup yazılmadı diye tutsak ölmez ama mektup hem içeriği hem dışarıyı geliştirir."

Yukarıda yazdıklarım Özgür Karagöl yoldaşın sözleri. Bana az önce gelen son mektubunda söylüyor bunları. Hapishanede yıllarca kalan biri olarak ben de bu sözlerin altına imzama atarım.

Ölüm Orucu sürecini düşünüyorum. Bana gelen her mektup, isterse sadece "merhaba" yazılı olsun, bana güç veriyordu. Yoldaşlarımı süreç boyunca yanımda hissediyordum, ama bir "merhaba"yla sınırlı bile olsa, mektup gelince en başta mektubu yazan yoldaşım olmak üzere yoldaşlarımı birebir yanımda buluyordum.

Mektubun tutsak yoldaşlarımız için ne kadar önemli olduğunu bilen biriyim. Ne var ki, dışarıya çıktıktan sonra mektup yazmaya, anlamını bildiğim kadar özen gösterdiğimi söyleyemem. En baştaki bahanem, "zamanım olmuyor", demektir. Ama bunun bir bahane olduğunu anladım. Gerçekte, mektup yazmayı içerdeki gibi bir gereksinim olarak görmüyordum. Bu ihtiyaç duymama bencilce bir his. Çünkü hapishanedeki yoldaşların, görüşler dışında tek iletişim araçları, mektup. İçerde, iletişim kurmak için mektup yazmak bir zorunluluk. Bu zorunluluğu hiç akıldan çıkarmadan, dışarıda bizler de tutsak yoldaşlarımıza "merhaba"yla sınırlı kalsa bile illaki yazmalıyız.

Öte yandan tutsaklar tecrit edilmeye çalışılıyor. Bizim bir "merhabamızı" tecrit duvarına vurulan bir darbe oluyor. Darbeler çoğaldığında tecrit duvarları yıkılır. Hem içerde hem dışarda yıkılır. O halde böylesi bir devrimci eylemden kesinkes geri durmamalıyız.

M. Kurşun

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/38 * 9 Ekim 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

**HARAMİLERİN SALTANATINI
YIKACAĞIZ!**

**SOSYALİZMİ
KURACAĞIZ!**

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu**

BDSP